

C:\Users\Plazma\Desktop\detektivky a
válečné\Celosvetova.Literatura.eBooks.CZECH-PDR\Warhammer-King_William-5-Zabije
ec_bestii.PDB

PDB Name: Warhammer-King_William-5-Zabije
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 24.6.2006
Modification Date: 24.6.2006
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

WARHAMMER

William King

ZABÍJEČ BESTIÍ

(BEASTSLAYER)

"Náš boj s drakem Skjalandirem mne učinil neschopným na mnoho dnů. Události několika následujících týdnů jsou pro mne milosrdně neurčitě. Vím, že jsme přinesli zprávu o příchodu hord Chaosu carevně Kislevu. Vím, že jsme pokračovali v letu k městu Praag, kde můj společník a jeho druhové trpaslíci mysleli, že najdou svůj osud. Vím, že se nám ve Městě hrdinů dostalo přivítání samotného vévody, z něhož se vyklubal vzdálený příbuzný mé družky Ulriky. Ovšem co do podrobností si z těchto věcí pamatuji jen málo, pravděpodobně proto, že je z mé paměti setřely apokalyptické události, jež následovaly.

To, co se stalo v následujících týdnech, přede mnou odkrylo nové hloubky děsu a zoufalství. Během své dlouhé a politováníhodné kariéry trolobjcová společníka jsem se ocitl jen na málo bezútěšnějších místech. Ještě dnes se zachvěji kdykoliv si vzpomenu na šílenství a vřavu těch pochmurných dnů...

- Z knihy Mé cesty s Gotrekem, svazek IV., Herr Felix Jaeger (nakladatelství Altdorf Press, 2505)

William King
Zabiječ bestii

JEDNA

Felix Jaeger stál na mostní věži, vysoko nad vnějšími hradbami Praag a díval se severním směrem. Jeho ruce spočívaly na vytesané hlavě jedné z obrovských soch, které daly Bráně Chrlíčů jméno, jako by hledaly oporu. Z téhle výhodné vyvýšené pozice viděl zřetelně na míle daleko.

Jednotvárnost nekonečných plánů obklopujících město rušila jen dlouhá hadovitá křivka řeky vinoucí se na západ.

V dálce bylo vidět kouř stoupající z hořících vesnic. Válka se blížila a k městu dojde ještě dnes. Zachvěl se a, ačkoliv ještě nebyla zima, přitáhl si odraný červený plášť těsněji ke svému vytáhlému nahrbenému tělu. Po pravdě řečeno, bylo nezvykle horko. Těch posledních několik podzimních dní tady v Kislevu bylo teplejších, než většina letních dní doma v Říši. Poprvé v životě se modlil za příchod sněhu. Zima zde byla vražedná - neúnavný spojenec, který hromadně zabíjel nepřátele Kislevu - alespoň to tvrdili místní. Pán Zima byl jejich největším vojevůdcem. Vojevůdcem, který vydal za legii ozbrojených mužů. Přemítal, jestli se dožije příchodu zimy. Může se ukázat, že proti válečníkům Chaosu a jejich černé magii je i pán Zima bezmocný.

Válečníci z blížícího se vojska tam venku nebyli obyčejní smrtelníci, ale přívrženci Chaosu, kteří přitáhli ze Severních Pustin. Plést se do cesty vojskům Temných sil byla ze všech pošetilostí, které jako zapisovatel dobrodružství Gotreka Gurnissona udělal, ta největší.

Felix se sotva zotavil ze zranění utrpěných v bitvě s drakem Skjalandirem a armádami orků, kteří se pokoušeli uchvátit drakův poklad. Léčil ho kouzelník Max Schreiber a léčil ho dobře, ale Felix si stále ještě nebyl jist, že je tak silný, jako předtím. Doufal, že až přijdou válečníci Chaosu, bude s to ohánět se mečem stejně obratně, jako obvykle. Bude to potřebovat. Když to nedokáže, zemře. Pravděpodobně zemře tak jako tak. Jezdci v černých brněních a jejich krutí stoupenci nebyli známí svým soucitím. Byli to sverepí divoši a žili jen proto, aby zabíjeli a dobývali ve jménu démonických sil, které uctívali. Ani masivní zdi Praag je dlouho venku neudrží. A kde selžou tyto příšerní válečníci,

černá magie jejich spojenců, černokněžníků, nepochybně uspěje.

Jak tam stál na chladných hradbách opevněného města na míle od domova, už po kolikáté uvažoval, co tu vlastně pohledává. Právě teď by mohl být v Altdorfu, sedět si pěkně v teplé kanceláři rodinné firmy, smlouvat s obchodníky s vlnou a počítat zlato. Místo toho se připravoval na největší vpád, jaký svět zažil za posledních dvě stě let, od doby, kdy Magnus Pobožný zahnal zpátky legie zatracenců a znovu sjednotil Říši. Jako obvykle nebylo možné poznat, co si trolobijce myslí. Trpaslík měl ještě neurvalejší a mrzutější výraz než obvykle. Byl malý - hřeben červených vlasů, který mu trčel z holé a potetované lebky sahál Felixovi sotva po prsa - ale široký byl za dva. V jedné ruce držel sekeru, kterou by Felix stěží uzvedl oběma rukama. A to byl Felix silák. Trolobijce potřásl hlavou a zlatý řetěz, který měl zavěšený mezi ušním boltcem a nosní přepážkou, zazvonil.

Mimovolně si zammul pásku zakrývající jeho prázdný oční důlek a plivl přes zeď.

"Jestli tu nebudou za soumraku, človičku, tak byl můj otec ork," prohlásil.

"Myslíš, že to stihnou? Zvědové říkají, že cestou vypalují vesnice. Taková horda se přece nemůže pohybovat moc rychle."

Felix měl lepší představu o velikosti hordy, než většina mužů v Kislevu. Přelétali nad ní se vzducholodí Duch Grugniho, když se s Gotrekem a ostatními trpaslíky vraceli ze ztraceného města Karag Dum. Vzpomínal si na to, jako by k tomu došlo v minulém životě, a přitom tomu není ani měsíc. Felix užasle potřásl hlavou nad tím, jak moc se jeho život za ten měsíc změnil. Určitě nejvíc od chvíle, kdy se přísahou zavázal následovat trolobijce a zvěčnit jeho osud v eposu.

Za tu dobu letěl vzducholodí, navštívil pohřbené město trpaslíků ve zničených pustinách Chaosu, bojoval s démony a draky, s orky a bestiemi. Zamiloval se do kislevské šlechtičny Ulriky Magdovny a navázal s ní nešťastný vztah. Málem podlehl utrženým zraněním. Vykonal pouť ke dvoru hrozné Ledové královny, carevny Katariny a přinesl jí zprávu o blížícím se nepřátelském vojsku, a nakonec s Gotrekem a ostatními došel až sem, aby pomáhal městu vzdorovat nepřátelskému vpádu. Zdálo se, že měl sotva čas popadnout dech a už se ocitl uprostřed šílené války s houfujícími se silami Temnoty.

Znovu začal uvažovat, proč je vlastně tady. Za prvé je stále vázán přísahou, kterou dal Gotrekovi. A také je tu Ulrika. Čeká, jestli se jejímu otci a jeho mužům podaří dostat do Praag dřív než hordám Chaosu. Felix věděl, že bude zklamaná. Odhrnul si z očí pramen světlých vlasů a rukou si je zaclonil proti slunci. Zdálo se mu, že v dálce rozeznává zlověstné záblesky žlutého a červeného světla. Čáry, pomyslel si. Uctívači démonů užívají zakázanou magii. Znovu se zachvěl a pomyslel si, že by mu možná bylo lépe v úctárně doma v Altdorfu.

Přesto tomu nedokázal tak docela uvěřit. Věděl, že si na dobrodružný život zvykl. Vždyť život v hlavním městě se mu zdál nesnesitelně jednotvárný už předtím, než se vydal na cesty s Gotrekem. Věděl, že bez ohledu na to, jak často si myslel, že troška jednotvárnosti by mu vůbec neuškodila, už nikdy nemůže být tím, čím byl kdysi. Byl vyvržencem, protože na univerzitě zabil v souboji jiného studenta. A on i Gotrek byli hledaní v souvislosti s občanskými nepokoji kolem daně z oken.

"Myslíš si, človičku, že Kislevané jsou jediní, kdo má zvědy?" zeptal se Gotrek. "Válečníci Chaosu mají určitě také předvoj. Ani oni nejsou takoví blázni, aby jeli bez zvědů. Budou tu co nevidět."

Felix nerad diskutoval o tom, čeho všeho jsou stoupenci Temných sil schopni. Jemu se zdálo dost šílené už to, že někdo chce dobrovolně uctívat démony. Kdo ví, čeho dalšího jsou schopni? Na druhou stranu, když došlo na válku, bylo jedno, jak jsou šílení. Vraždili stejně jako každé jiné vojsko. V tomhle měl trolobijce nejspíš pravdu. Řekl mu to. Gotrek si přešel jazykem zčernalé zuby.

"Na pochody s vojskem je už dost pozdní roční doba," řekl. "Velitelé si musejí být jisti, že Praag přemohou dřív, než přijde zima. A nebo je jim to jedno."

"Díky," odsekl mrzutě Felix. "Vždycky je dobré dívat se na věci z té lepší stránky, že ano?"

Gotrek naklonil hlavu ke straně a plivl přes zeď: "Určitě mají něco za lubem."

"Možná mají kouzla. Možná, že věštcí z města měli pravdu. Možná, že letos zima nepříjde. Je opravdu nezvyklé teplo." Vyhrkl ta slova rychle a ne tak klidně, jak by si byl přál. Věděl, že napůl doufá, že mu Gotrek bude oponovat. Trpaslík měl koneckonců víc zkušeností, než on.

Gotrek se ušklíbl a vycenil přitom zčernalé pahýly - zbytky zubů: "Kdože to bere z té lepší stránky, človičku?"

Padlo mezi ně zasmušilé ticho. Felix přelétl očima obzor. K obloze stále stoupal prach a dým. Přísahal by, že z dálky slyší troubení rohů, řinčení zbraní a výkřiky umírajících mužů. Je to jen tvá vlastní představivost, napomínal se.

Dole pod nimi se lidé lopotili s mohutnými kůly, které zatloukali do jámy - jedné z mnohých, které teď lemovala hradba. Další zpevňovali hradby města opěrnými pilíři. Gotrek se jich nahlídal víc než dost. Za normálních okolností by Felixovi bylo zatěžko uvěřit, že takové masivní zdi ještě potřebují rozšířit. Hradby Praag byly desetkrát vyšší než dospělý muž a tak široké, že se po nich nahore dalo jezdit s vozem. Každých sto metrů trčela ze zdi bašta hemžící se obléhacími stroji. Ve vzduchu byl cítit štiplavý pach chemikálií šířící se z některých bašt. Pomyslel si, že tam jsou věci skoro stejně nebezpečné pro toho, kdo je užívá, jako pro nepřítele, ale Kislevané byli tak zoufalí, že zdejší cech alchymistů je od chvíle, kdy dorazily zvěsti o blížícím se vpádu, vyráběl ve dne v noci. Plnili jimi nádoby, které pak vystřelí z obléhacích strojů.

Musí se uznat, že obyvatelé Praag a jejich vévoda vzali zprávy vážně, pomyslel si Felix. Udělali všechno, co bylo v jejich silách, aby posílili opevnění města, o němž si mnozí mysleli, že je nedobytné. Tyto mohutné vnější hradby byly jen první obranná linie. Za nimi byla další zeď, vyšší a ještě působivější a nad ní, na mohutné špičaté skále, se tyčila obrovská citadela, která byla zároveň vévodovým palácem.

Felix se ohlédl. Z citadely šla hrůza a ze všeho nejvíc přispívala k pověsti, že v Praag straší. Zdi měla stejně tlusté, jako kterákoliv říšská pevnost, ale bylo do nich vytesáno mnoho podivných postav. Z kamene vystupovaly šklebící se hlavy. Gigantické sochy s výrazem trýzně v obličejích podíraly zdivo. Vrcholek věže tvořily obrovité dračí hlavy. Bylo

to dílo šíleného sochaře. Jaký mozek asi vymyslel a vystavěl něco takového, uvažoval Felix.

Bílé natřené zdi a červené střechy zbytku města byly po citadele jistou úlevou. Ale i ty se Felixovi zdály podivné a zlověstné. Střechy byly vyšší a strmější, bezpochyby proto, aby po nich lépe sklouzával sníh Pána zimy. Věže chrámu byly zakončeny minarety a cibulovitými báními. Taková architektura v Říši k vidění nebyla. Vzhled města stejně jako hluboké hrdelní hlasy vojáků kolem Felixovi připomínaly, že je daleko od domova. Připadal si tu jako cizinec. Zvláštnost města nutila jeho mysl uvěřit pověstem, které tvrdily, že je prokleté.

Povídalo se, že tu straší od doby, kdy bylo město vyplněno silami Chaosu, že se tu dějí všelijaké příšerné věci. Říkalo se, že za některých nocí, kdy je Morrslieb v úplňku, chodí ulicemi duchové a mrtví, a že stavební kameny domů občas obživnou. Z kamene se pak vynoří nová socha. Na místě, kde předtím nic nebylo, se najednou objeví chrlíč. Za normálních okolností by tomu Felix jen stěží uvěřil, ale něco ve zdejší atmosféře mu říkalo, že na těchto pověstech je něco pravdy. Spěšně se od města odvrátil.

Na polích rozkládajících se na veliké planině kolem města stále ještě pracovali rolníci. Postupovali za svými zvířaty směrem k městu a sklízeli úrodu z dlouhých pásů obděláné půdy. Vzduch tam dole se chvěl horečnatou pílí lidí, kteří se snažili, aby měli rychle pod střechou poslední hubené drobtý letošní úrody. Oháněli se jako o život. O který jim také asi jde, pomyslel si Felix. Pokud dojde k obléhání - ne, až dojde obléhání - bude vzácný každý drobek. A Kislevané tohle věděli. Na hranicích mezi zemí lidí a územím obývaným silami Temnoty trávili celé své životy.

Felix uvažoval, jestli by rolníci z Říše dokázali takhle klidně pokračovat v práci. Pochyboval o tom. Pravděpodobně by už dávno byli pryč, nechali by pole polem a úroda ať shnije. Části říše byly od války s Chaosem daleko a Kislev stál jako pevnost mezi nejbližšími osadami a věčným nepřítelem. V Říši se našli i taci, kteří o existenci válečníků Chaosu pochybovali. Takový luxus si tady nikdo dovolit nemohl.

Další pohled jej příliš neuklidnil. Podél cest už byly připraveny obrovské kotle na vařící olej. Z věží podél zdí trčely gigantické katapulty. Felix pochyboval, že by jakékoliv vojsko sestavené Říši dokázalo město dobýt, ale blízcí se hordy měly k vojsku obyčejných smrtelníků hodně daleko. Věděl, že se to v ní hemží netvory, bestiiemi a černokněžníky, stejně jako šílenými válečníky nadanými Temnými silami. Ať jela vojska Chaosu kamkoliv, vždycky měla na pomoc černou magii, mor a hnilobnou zkázu.

A co hůř, Felix věděl, že i v samotném městě má nepřítel nejspíš mocné spojence. Uctívačů Chaosu bylo mnoho a ne všichni byli mutanti, ne všichni nosili zdobené černé brnění. Někteří z nich mají možná v plánu jedné temné noci otevřít bránu. Jeden z těch vznešených velitelů chce možná otrávit své muže a vlákat je do pastí. Ze zkušenosti věděl, že takové věci se dějí často. Raději tu pochmurnou myšlenku zapudil. Teď není vhodná doba na podobné úvahy.

Pohlédl na svou ruku a překvapilo ho, že se nechvěje. Od chvíle, kdy se s trollobijcem vydal na cesty, hodně se změnil. Bývaly doby, kdy by se mu při pouhém pomyslení na to, co tam venku plenilo městečka, zauzila střeva. Nyní byl s to tady stát a klidně se o tom bavit s trpaslíkem. Možná, že to nejsou uctívači Chaosu, kdo je pomatený. Možná, že to jsem já.

Bystrým okem postřehl na obzoru jakýsi rozruch. Oblaka prachu, pomyslel si. Rychle se blízcí jezdcí. Pohlédl nahoru na strážní věž nad branou. Byli tam muži, kteří měli jestřábi zrak a dalekohledy. Jeden z nich pozvedl k ústům roh a dlouze zatroubil. Z ostatních věží mu odpověděla ozvěna. Jakmile se ozvalo zatroubení, rozezněly se v hloubi města zvony. Muži, kteří pracovali dole, si klidně posbírali nářadí a vydali se k městu. Rolníci venku v polích naskládali do košů poslední tuňiny a odebrali se s nimi k branám. Lidé, ženoucí k městu dobytek, ztlačně zrychlili. Zdola Felix slyšel rachot brnění, jak se ozbrojenci hnali na hradby.

"Tenhle vévoda je možná šílenec, ale strážé má vycvičené dokonale," řekl Felix a hned si přál, aby byl raději mlčel. Pochybovat za války o přičetnosti vládce města nebylo právě rozumné, i když jen opakoval to, co říkala většina lidí. Ale věci, které jsou přijatelné v dobách míru nemusí být přijatelné za války.

"Když myslíš, človíčku," odpověděl Gotrek. Nezdálo se, že by to na něj udělalo velký dojem, ale stejně to bylo se vším, co se týkalo lidí. Starší rasy byly prostě takové. Nikdy by nepřiznaly, že něco je dnes lepší, než to bylo před dvěma tisíci lety. Velmi osamocený, do minulosti zahleděný a hrdý národ, pomyslel si Felix.

Kolem nich se na hradby valili vojáci. Většinou měli luky a přijímali rozkazy od několika důstojníků vyzbrojených meči. Všichni měli pláště s okřídleným lvem, symbolem Praag. Stejný znak zářil na stovkách praporečů vlajících nad jejich hlavami. K Felixovi s Gotrekem přiběhl nějaký důstojník a tvářil se, jako by se je chystal odvelet pryč. Jediný pohled na Gotreka ho přiměl, aby od svého záměru upustil. Nikdo si nebyl jist, co je vlastně trollobijce zač, ale všichni věděli, že i se svým společníkem přiletěl do Praag na té obrovské létající lodi a přinesl zprávu o vpádu a rozkazy od samotné Ledové královny. Felix slyšel pověsti, že Gotrek a ostatní trpaslíci jsou vyslanci z Karak Kadrin, že jsou předvojem mocného vojska trpaslíků, které má Kislev přijít na pomoc, až bude třeba. Kéž by to byla pravda. Felix viděl nepřítele a věděl, že seveřané budou potřebovat veškerou pomoc, kterou mohou dostat.

Uvažoval, kdy se vrátí Duch Grugniho, a jakou pomoc sebou přiveze. Loď Malakaie Makassona byla mocnou zbraní, ale nebyl si jist, jestli něco zmůže proti blížícím se hordám. Malakai slíbil, že přiveze vojáky, ale ve skutečnosti to nezáleželo na něm. Byl trollobijce a technik, ne král.

Trpaslíci jim pomůžou jen když to bude chtít jejich panovník. Anebo možná ne, pomyslel si Felix. V Karak Kadrin byly stovky trollobijců. Členové kultu vyhledávačů smrti pravděpodobně přijdou i bez rozkazu shora. Nakonec, kde by tak ještě mohli najít hrdinskou smrt, když ne právě tady v Kislevu? Jestli existovalo něco, čím mohli odčinit hříchy, které je uvrhly do řad trollobijců, byla to právě smrt v bitvě proti hordám Chaosu.

Felix se rozhlédl, jestli neuvidí ještě nějakého trpaslíka. Na dohled, nebyl jediný. Snorri s Ullim a Bjornim byli nejspíš ještě u Bílého medvěda, nalévali se, co jim hrdla stačila a přitom nadávali na slabé člověčí pivo. Starý učenec Borek se vrátil s Malakaie Makaissonem do Kadrin. Stále ještě truchlil nad ztrátou svého synovce Vareka. Felix mu to neměl za zlé. Ten tichý mladý učenec občas chyběl i jemu. Škoda, že Varek položil život při záchraně vzducholodi před drakem

Skjalandirem. Je to lepší, než kdyby se to stalo tobě, šeptalo mu něco. Zastyděl se. Věděl, že by si takové věci myslet neměl.

Oblaka prachu se zvětšovala. Felix už rozeznával muže na koních. Každý z jezdců měl na zádech připevněnou tyč obalenou peřím, která vypadala jako ptačí křídlo. Felix neměl o hlubším významu tohoto znaku ponětí, ale věděl, že je to znak elitní Kislevské kavalérie. Teď ale příliš elitně nevypadali. Viděl, že jsou potlučení a vyčerpaní. Pokud cestou svedli bitvu, vsadil by se, že byli na straně poražených. Za nimi se hnali další jezdci v černých brněních na černých orších. Nemusel ani slyšet, jak Gotrek zabručel kletbu, aby věděl, kdo jsou. Svěho času také bojoval s válečníky Chaosu. Gotrek vyplivl další nadávku a vydal se ke schodům. Jestli se uctívači démonů dostanou k bráně, měl v úmyslu se s nimi setkat. Felix šel za ním a cestou si připravoval meč. Nevěděl, jestli má být zklamaný nebo ne, když viděl, že po tajemné energii už v něm není ani stopy. Zdálo se, že zbraň splnila svůj úkol, když s ní zabil draka. Za zády slyšel ryčivý válečný pokřik a výzvy a povzbuzování okřídlených kopiníků. Vypadalo to, že vojáci už také pochopili, kdo pronásleduje jejich krajany.

Jakmile došel k věži, uviděl další okřídlené kopiníky, kteří právě projíždějí branou. Musel se zády přitisknout ke zdi u schodiště, aby ho nesrazili. Tváře jezdců byly zachmuřené. Dobře chápal proč - také se z vyhlídky na střet s válečníky Chaosu nijak neradoval. Jakmile jezdci přejeli, začali dovnitř proudit další rolníci. Najednou se Felix tlačil proti vlně zpocených špinavých těl. Kdyby před ním nestál trolobijce, nejspíš by ho ten náraz smetl zpátky do města. Takhle se ale dav rozdělil a obtékal je jako proud řeky. Felix následoval Gotreka přes hliněný most a přes příkop obklopující hradby města, a pak se dal do běhu. Několik dlouhých kroků a ocitl se před trolobijcem. Zpomalil.

"Není kam spěchat. Vypadá to, že bitva k nám přijde sama," řekl. Byla to pravda. Blížící se Kislevané prchali před pronásledovateli směrem k branám. Kislevské posily se rozestavovaly do dlouhé řady a připravovaly se k útoku. Brzy Felixovi zastínil výhled. Stále ještě zepředu slyšel řev a válečný pokřik a zvuky mečů dopadajících na těla. Možná, že to není tak dobrý nápad, pomyslel si. Čekat na útočícího jezdce na otevřeném prostranství mu nepřípadalo příliš rozumné. Uvažoval, jestli to má říci Gotrekovi. Nejspíš ne. Trolobijec zatím jen zrychlil, aby se co nejdříve dostal do bitevní vřavy.

Před nimi projel první z jezdců kolem mužů, kteří jim přišli na pomoc. V obličejích měli vepsaný strach. Hnali se, jako by za sebou viděli otevřené brány pekla. Felix věděl, jak neohrožení jsou kislevští jezdci, a tak ho ten pohled příliš neuklidnil. To, co dokázalo přimět okřídlené kopiníky, aby se dali na útek, by nejspíš vyděsilo i toho největšího hrdinu. Ohlédl se směrem k hradbám obklopeným válečníky. Překvapilo ho, jak málo se zatím vzdálili od města, a jak moc se naopak přiblížili útočníci než on a Gotrek seběhli z věže. Bylo docela dobře možné, že kdyby kavalérie před nimi podlehla přesile nebo se dala na útek, dostali by se válečníci Chaosu branami dovnitř. Felix si najednou uvědomil, že nemá nejmenší ponětí, kolik jich vlastně je. Sami by město nejspíš dobyt nedokázali, ale mohli by uhlídat brány, dokud nepřijde posila. V časech války se děly i podivnější věci. Tak jako tak, kdyby uctívači démonů vstoupili do města v tak rané fázi obléhání, morálku by to určitě nezvedlo.

Kapitán jízdy před nimi dal povel k útoku. Felix se díval, jak se koně vzepjali a vzápětí vyrazili směrem k nepříteli. Vzduchem zazněl bojový křik. O několik okamžiků později zařinčelo kopí o štít. Viděl odlétající jiskry, slyšel skřípání kovového hrotu kopí o brnění. Ohlušil ho jakot a zvířecí řev. Nějaký muž vyletěl ze sedla. Koně se vzpínali. Přímě před nimi umírali muži. A pak Kislevané podlehli. Kopiníci v lehké zbroji neměli proti obrněným válečníkům Chaosu žádnou šanci.

To ale Gotrekovi v žádném případě nezabránilo zúčastnit se bitvy. Zařval až to zahřmělo a vrhl se vpřed jako když plavec skáče ze skály do nebezpečných vod. Felix běžel za ním, protože věděl, že jedinou jeho šancí na přežití je držet se blízko trolobijce. Z davu se vyvalil válečník v černé zbroji, masivním ebenově černým mečem s runami rozštípl lebku jakémusi kislevskému jezdci a zamířil k nim. Gotrek se zachechtal a trpasličtinou na něj křikl výzvu k boji. Zdálo se, že jezdec rozumí. Nasadil koni ostruhy a vyrazil přímo ke Gotrekovi.

V těch několika okamžicích, kdy se k nim blížil, se pro Felixe jakoby zastavil čas. Všechno jako by se pohybovalo pomalu a s naléhavostí jako ve zlém snu. Všiml si, že válečník Chaosu má složitě zdobené brnění. Byly na něm vyobrazeny hlavy bestii a démonů. Všiml si také ďábelských run planoucích podél ostří jeho meče a narudlé záře, která mu vycházela z očních otvorů přilby s netopýřími křídly. Z jeho nozder vyšlehávaly magické plamínky a nepříjemně Felixovi připomínaly nedávný střet s drakem. Oči mu rudě plály.

Válečník Chaosu se řtil na ně. Felix ještě nikdy neviděl tak velikého koně. Vypadal spíš jako pohyblivý kopec, než jako zvíře. Pod uhlově černou srstí bylo za běhu vidět jeho napínající se šlachy. Zpod kopyt mu vylétávaly obláčky prachu. A tam, kde kopyta udeřila do oblázku se rozstříkávaly vějíře jisker. Felix zjistil, že už má v ruce meč. Cítil, kolik z něj vysává síly, ale zažil s ním už dost bitev na to, aby věděl, že je to klam. Věděl, že až přijde čas, bude se pohybovat tak rychle a s takovou silou, jaké bude třeba. Alespoň v to doufal.

Gotrek stál kousek před ním, sekeru měl vysoko nad hlavou a bez bázně se díval na blížícího se nepřítele. Když jezdec viděl, jak se mu ti dva snaží stavět do cesty, opovržlivě se zachechtal. Kůň se za ohlušujícího burácení blížil. Z úst mu stříkala krvavá pěna. Žluté zuby měl zkrvavené a Felix viděl, že to nejsou koňské zuby, ale vlčí tesáky. Nevěděl, proč ho to překvapilo. Mezi stoupenci Chaosu už viděl mnohem podivnější mutace. Když se jezdec přiblížil, naklonil se v sedle, aby mohl Gotreka lépe zasáhnout. Gotrek stál nehybně jako socha a čekal. Felix alespoň doufal, že čeká. Ještě neviděl, aby Gotrek uprostřed bitvy ztuhl, ale všechno je jednou poprvé.

V poslední okamžiku před střetem se trolobijce pohnul. Máchl sekerou. Její hlavice podťala koni nohy, rychle a nevyhnutelně jako blesk. Zvíře upadlo a z pahýlů nohou mu stříkala krev. Jezdec vylétl ze sedla a po udusané zemi se dokutálel až k Felixovým nohám. Řinčel přitom, jako železářství při zemětřesení. Felix takřka bezmyšlenkovitě ťal mečem a pohroužil mu ho do krku. Ostří projelo kusem brnění spojujícím přilbu s krunýřem. Válečník Chaosu vydal dávivý klokotavý zvuk. Z díry v kovu se vyvalila krev. Felix vytáhl meč a udeřil jím znovu takovou silou, že hlava odskočila od

trupu. Kolem padlého oře prošel bez lítosti. Kůň byl možná hloupý, ale možná také ne. Některá taková zvířata byla nadpřirozeně inteligentní. A všichni to byli světepí nepřátelé.

Spolu s Gotrekem se vrhl do bitevní vřavy. Bylo to jako uvíznout v mlýnku na maso. Všude kolem byli koně, kteří hrabali kopyty a vzpínali se. Kopiníci vši silou bodali do zploucenců Chaosu. Ocitli se v samém středu nespoutaného, brutálního boje. Gotrek si vykračoval jako sama smrt, mával sekerou nalevo napravo a kosil všechno, co mu přišlo do cesty. Felix šel za ním, kryl mu záda a zabil každého, kdo se na něj chtěl vrhnout. Během několika okamžiků stáli za barikádou z mrtvých koní a umírajících mužů. Za nimi se ozýval další válečný pokřik a Felix poznal, že se z města valí vojsko, aby se zapojilo do boje. Dusot kopyt mu napověděl, že se vzpamatovali i někteří okřídlení kopiníci a vraceli se do vřavy. Během chvilky se situace obrátila a válečníci Chaosu byli Kislevany zatlačeni na ústup. Z hradeb za jejich zády se ozývaly povzbudivé výkřiky.

Felix najednou zjistil, že hledí na mladého kislevského šlechtice na bílém oři. Jeho vlasy a obočí byly skoro tak bílé, jako koňova srst. Oči měl ledově modré. Brnění měl těžší a dražší, než obyčejní vojáci. Meč se zlatým jílcem, který třimal v pravé ruce, mluvil o značném bohatství. Felix měl dojem, že ho viděl na krátké audienci u vévody. Byl to vévodův bratr Villem.

"Nemnozí z mužů opustili bezpečí města, aby se utkali s prokletými," zavolal a probíral si přitom dlouhý vybledlý knír, který mu spadl podél brady. Mezi mladými kislevskými šlechtici to teď byla móda. "Zdá se, že vám budeme zavázáni za mnohem více, než jen za doručené varování od carevny, naší vládkyně."

"Nejsem žádný muž," řekl Gotrek. "Jsem trpaslík, jak každý hlupák vidí." Válečníci, kteří šlechtice obklopovali se napjali a připravili se k boji. Výborně, pomyslel si Felix, nestačí, že máme nepřátele mimo město. Proč si neudělat nějaké i ve městě. K jeho údivu se muž jenom zasmál. Felix slyšel, že vévodův bratr byl, jako většina členů jeho rodiny, šílený. Šílenství zjevně sahalo tak daleko, že byl schopen tolerovat chování, které by ostatní pokládali za vážnou urážku. Ať už byly jeho důvody jakékoliv, Felix byl za ně vděčný. "Slyšel jsem, že starší rasa je pyšná a nedůtklivá a nejvíc ze všech trollobijci," řekl.

"Žádný trollobijce nemá být na co pyšný," odsekl Gotrek.

"Jak myslíš," odvětil cizinec, ačkoliv žertovný tón v jeho hlase naznačoval, že tomu tak docela nevěří. "Ať jsou mi tu všichni svědky, že já, Villem z domu Kozinských, si tvé statečnosti vážím a dohlédnu na to, aby byla odměněna."

"Jediná odměna, kterou žádám, je být v první linii nadcházející bitvy."

"To by nemělo být těžké zařídit, příteli."

Felix se modlil, aby trpaslík nevypustil další sarkastickou poznámku.

Koneckonců, tohle nebyl žádný obyčejný šlechtic. Gotrek byl na dobré cestě znepřátelit si vévodova bratra.

"Postarám se, aby se o vašich chrabřích skutečích dozvěděl bratr."

"Díky, mylorde," řekl Felix.

"Ne, to já bych vám měl děkovat. Jste z Říše. Nemnozí by se vydali až sem, aby bojovali a možná i zemřeli při obraně naší země. Taková chabrost musí být odměněna."

Felix na něj pohlédl. Zdálo se, že Villem je příjemný a uhlazený muž, ale Felix se naučil šlechticům nedůvěřovat, ať byli jakkoliv zdvořilí. Nezdálo se ale, že by teď byla vhodná chvíle říkat, co si myslí. Kolovaly zvěsti, že Villem umí být zvlášť nepříjemným protivníkem.

"Chceme jen dobrý boj," zabručel nespokojeně Gotrek. "A jedno je jisté: Tady jsme ho nedostali."

"Počkej ještě několik dní, příteli," odpověděl Villem. "Pak bude boj tak žhavý a lýtý, jak si jen kdo může přát, trollobijce nevyjímaje." Šlechticovi průvodci souhlasně pokyvovali. Felix také neměl důvod jeho slova zpochybňovat.

Gotrek si jen odplivl a civěl do dálky na oblaka dýmu stoupající nad obzorem. "Sem s ním," zavrčel.

Villem se nenuceně zasmál: "To je dobře, že je ve městě alespoň jeden válečník, který se na setkání s nepřítelem těší. Jsi pro nás pro všechny vzorem, Gotreku, synu Gurniho."

"Po ničem jiném jsem nikdy netoužil," opáčil kysele Gotrek. Jestli si všiml jízlivých pohledů družníků, nedával to najevo. Trollobijce sotva prokazoval úctu vlastním panovníkům. Lidským nikdy.

Felix uvažoval, jestli je tahle jeho vlastnost jednoho dne zabije.

Nejraději by se za jeho chování omluvil, ale věděl, že by mu trollobijce nejspíš stejně odporoval, takže byl zticha a modlil se, aby byl Villem tak tolerantní, jak se zdál.

Šlechtic nevypadal ani trochu uraženě, což bylo v situaci, kdy měl za sebou tisíce vojáků, kteří ho poslechnou na slovo, dobře. "Musím už jet, ale rozhodnete-li se nás poctit návštěvou v paláci, budete vítáni," řekl a odcválal pryč.

"Tohle pozvání rozhodně neodmítnu," zamumlal sarkasticky Gotrek za vzdalujícími se zády.

Jeden z rádců se otočil a podíval se na něj. V očích měl chuť vraždit.

To jsem zvědav, kdo nás zabije dřív, pomyslel si Felix, jestli Kislevané nebo uctívači Chaosu.

DVA

U Bílého kance bylo nabito. Vzduch páchl pivem, žluklým potem a tabákovým kouřem. Felix měl strach, že ze řvaní opilců a hlasitého vychloubání nové příchozích válečníků ohluchne. Ale nestěžoval si. Právě v tuto chvíli hřejivé teplo hospody potřeboval, aby na válečníky Chaosu zapomněl. V některých ohledech byli mnohem děsivější v paměti než ve skutečnosti.

Nemohl sám před sebou předstírat, že teď před hradbami města nejsou. Viděl je a bojoval s nimi. Jedna věc byla si je představovat a počítat s tím, že s nimi bude brzy bojovat, avšak najisto vědět, že se k městu blíží obrovské vojsko těch pekelných válečníků, bylo něco docela jiného.

Rozhlédl se po místnosti, jestli tady není Ulrika. Napůl doufal, že ne. V poslední době se vrátili ke starému zvyku prudkých hádek a vášnivého usmířování. Usmířování bylo příjemné, ale bez hádek se Felix mohl docela dobře obejít.

Brzy bude mít nepříjemností dost i bez Ulříčina příspěvní. Právě teď, před nevyhnutelnou bouří, toužil jen po tichu a klidu.

Současné byl ale zklamaný, že tu není. Že by zase byla s Maxem? napadlo ho. A jestli ano, chtěla jen, abych žárlil, nebo v tom je něco víc? Smutně se usmál. Jestli to bylo to první, musel uznat, že to funguje. Na druhou stranu, nemohl si být jist, co dělá. Ulrika sice nebyla zvlášť záluďná, ale přece jen byla žena a Felix měl občas pocit, že tyhle věci ženy dělají téměř instinktivně. Teď ale není na takové starosti čas, řekl si. Teď je čas pít.

Snorri Nosohryz a ostatní trpaslíci zde, jak předpokláďal, byli a všichni už zjevně měli do střízlivosti daleko. Bylo docela dobře možné, že pili už od samého rána. Trpaslíci pili pivo jako ryby vodu. Snorri byl mohutný trpaslík. Vypadal ještě hrozivěji než Gotrek. Nos měl nespočetněkrát zpřelámaný a zase narovnaný a jedno ucho měl úplně utržené. V holé lebce měl zaraženy tři barevné cvočky. Felixovi nebylo jasné, jak je možné, že nepodlehł infekci, ale nepodlehł jí. Právě teď Snorri zápasil v páce s jiným trolobijcem a zdálo se, že vyhrává.

Jeho protivníkem byl mladý trpaslík, který spíš hulákal, než mluvil. Hlavu měl celou oholenou, aby bylo vidět nová tetování, a vousy měl ostříhané tak těsně u brady, že to spíš bylo strniště. Felix stejně pochyboval, že měl Ulli někdy dlouhé vousy. I on by si nejspíš mohl nechat narůst lepší plnovous.

Poblíž stál další trolobijce, asi ten nejošklivější trpaslík, jakého Felix kdy viděl. Na kolenou houpal hospodské děvče a zjevně si vůbec nebyl vědom toho, že na něj všichni muži a někteří z trpaslíků upírají pohledy. Felixe ohromilo, že se děvče někoho tak odpudivého může vůbec dotknout. Bjorni měl na obličeji skutečně příšernou sbírku bradavic, a navíc mu chyběly zuby, takže byl opravdu odporný šereda. Když si všiml, že se na něho Felix dívá, mrkl na něj, vyzývavě se usklíbl a pak dívce zabořil hlavu mezi řádra a šimral jí vousy. Dívka se zahihňala. Felix se odvrátil. Bjorni byl nenapravitelný.

Felix se rozhlédl a uviděl skupinu mohutných mužů v těžkých plátových brněních. Z ramen jim splyvaly jakési pláště z bílé vlní kožešiny. Seděli u vlastního stolu, vyřvávali opilecké popěvky a házeli do sebe jedno pivo za druhým. Jeden z nich si všiml Felixova pohledu a začal na něj civět. Felix se otfásl a odvrátil se. Templáři Bílého vlka nebyl nadšen o nic víc než oni kýmkoliv, kdo neuctíval Ulrika. Podle Felixova mínění to byla smečka fanatiků, ale věděl, že si to má nechat pro sebe. Ať byli jací chtěli, zabíjet uměli a proti blížícím se vojskům Chaosu bude každá zbraň dobrá. Sotva si mohl vybírat, po čím boku bude bojovat. Doufal, že i oni brzy dojdou ke stejnému závěru.

Bylo tam mnoho dalších: kislevská jízda, žoldnéři z celé Říše i odjinud. Měl pocit, že zaslechl hovor v tileánštině a drmolivý bretonský přízvuk. Zdálo se, že jsou tu válečníci z celého Starého světa. Divil se, jak rychle se sem dostali. Člověk by řekl, že se zvěsti o válce dostaly sotva do Říše, a zatím...

Sám se napomínal, aby nebyl takový hlupák. Tihle muži sem nepřišli kvůli vpádu. Přišli, protože město leží na hranici s divočinou a pro námezdní vojáky je poblíž pustin Chaosu vždycky dost práce. Většinu z nich nejspíš tvořili ochránci karavan nebo patřili k některé z družin kislevských šlechticů. Felixův pohled padl na jakéhosi nadutce v pěkných šatech obklopeného statnými hrdlořezy. Byl si jist, že někteří z nich jsou osobní strážé šlechticů z jeho země. Proč jsou tady? uvažoval. Kdo ví. Vždycky se našli bohatí lidé, kteří rádi cestovali, nebo učenci a mágové hledající nové vědomosti. Většinou pocházeli z vládnoucích vrstev. Kdo jiný by měl na takové zájmy peníze? Snažil se potlačit myšlenku, že by mezi těmito lidmi mohli být špehové kultů Chaosu. Věděl, že je to velice pravděpodobné, ale teď se tím nechtěl zabývat.

Nakonec, právě když už se pomalu vzdával, uviděl ten obličej, který vidět chtěl. Do hostince vstoupila Ulrika Magdovna a ve tváři měla ustaraný výraz. I tak byla ale krásná. Vysoká, štíhlá, přesto ale pevná jako ocel, popelavě světlé vlasy krátce zastřižené. Jasně modré oči upřela na něj a pousmála se sevřenými rty. Nevšímal si civějících žoldnéřů a vydala se přímo k němu. Vzal ji za ruku a přitáhl si ji. Cítil jen malý odpor. To nebylo dobré znamení. Ulrika byla jedna z nejnevypočitatelnějších žen, které kdy potkal, neoblomná, když očekával, že bude poddajná, a poddajná, když čekal, že bude neoblomná. Už se skoro přestával pokoušet jí porozumět, ale alespoň v tuto chvíli měl dojem, že tak trochu ví, co jí trápí.

"Stále nic?" zeptal se tak jemně, jak jen dovedl.

"Nic," řekla bezvýrazně a úmyslně nezúčastněně. Věděl, že chodí po strážnicích a hospodách a za nejružnějšími šlechtickými příbuznými, aby se dozvěděla něco o otci. Od chvíle, kdy se nalodili na Ducha Grugniho a vydali se na jih, neměla o Ivanu Petroviči Stragovovi žádné zprávy. To nebylo dobré znamení. I když Praag od Blat dělila velká vzdálenost, měl by tu starý bojar už být. Pokud se ovšem nepřiřhodilo něco hrozného.

"Jsem si jist, že je v pořádku," řekl Felix. Snažil se, aby jeho hlas zněl co nejpřesvědčivěji. "Je to statečný člověk a má s sebou přes padesát kopiníků. Jestli to někdo může dokázat, pak je to on."

"Vím, vím. Jenom... Slyšela jsem, co poslové říkali o velikosti vojska Chaosu. Přirovnávali je k mračnům kobylek. Už dvě stě let se v pustině Chaosu nevyvalila taková síla. A tahle může být ještě větší než ta, které čelili Magnus Pobožný a car Alexandr."

"Tím snaží se se jí vyhnout."

"Neznáš otce, Felixi. Ten z boje neutíká. Mohl provést nějakou pošetilost." Se sevřenými rty se rozhlédla kolem. Sedl si na nejbližší židli, objal ji kolem pasu a stáhl ji k sobě na kolenou.

"Určitě ne. Napij se. Uklidni tě to."

Rozzlobeně na něho pohlédla: "Ty jsi toho, za tu dobu, co jsme tady, vypil dost za oba."

A zase ta stará hádka. Vždycky s tím na něj vyrukovala. V porovnání s ostatními, s nimiž putoval, skoro nepil.

Samozřejmě, většina z nich byli trpaslíci, takže to možná mnoho neznamenalo.

"No, dnes jsem nepil," řekl. "Bojoval jsem u Brány chrličů."

Úkosem na něho pohlédla: "Viděla jsem, jak odtamtud nesli raněné do Shallyyina chrámu. Říká se, že zaútočilo dalších tisíc válečníků Chaosu."

"Spíš dvacet. Předvoj. Vojsko tu ještě není." Felix zvedl ruku a mávl na hostinskou. Žena se k nim přiloudala, postavila na stůl dvě piva, aniž jí o ně kdo řekl, a odešla. Felix si lokl. V porovnání s tím, na jaké byl zvyklý, bylo tohle kyselé. Snorri tomu říkal kozí moč. Felix měl podezření, že Snorri ví dost na to, aby mohl tohle přirovnání udělat. Snorri by vypil cokoliv.

Ulrika vzala pivo a polovinu do sebe obrátila. Na to si stále nemohl zvyknout. Kislevští šlechtici pili stejně jako jejich poddaní. Když vůbec pili.

"Ty jsi byl u brány?" zeptal se muž od vedlejšího stolu.

"Ano," odvětil Felix.

"Říká se, že je odtamtud vidět vojsko Temnoty. Říká se, že má deset tisíc bojovníků. Dvakrát deset tisíc," blábolil opile muž.

"To je jedno," řekl snědý muž s dlouhým knírem, jaký nosila kislevská jízda. "Otlučou se o hradby Praag stejně jako před dvěma sty lety!"

To vyvolalo u okolních stolů bouři souhlasu. Tohle chtěli muži v hospodě v předvečer bitvy slyšet. Felix už viděl příliš mnoho opravdových bitev, a proto si nemyslel, že to bude jako v knihách a básních, které četl jako chlapec. Na druhou stranu, tihle muži také nevypadali nezkušeně, a přesto mluvili jako v příběhu. Možná si jen hvízdali ve tmě. Možná se jen snažili neztrácet odvalu. Kdyby jen zahlédli to, co viděl Felix na cestě z pustin Chaosu, nebyli by teď tak rozjaření. Snažil se ty pochmurné myšlenky zaplašit.

"Nevím," řekl stíhlý muž s lasičím obličejem, který stál u dveří. "Naše karavana právě dorazila a cestou jsme se s bestii a jezdci Chaosu střetli. Nebyla to žádná legrace.

I když to byli zplozenci Chaosu, pořádně jsme se s nimi zapotili. Ještě jsem neviděl, aby někdo umíral tak těžko jako tyhle bestie."

Felix byl nakloněn tomu věřit. Letmý pohled na Ulriku mu prozradil, že ona také, ale válečníci v hospodě ani náhodou.

"Co je to za slabošské řeči?" zařval obrovský tlustý muž a praštil do stolu kuřecím stehnem. "Bestie a jezdci Chaosu umírají stejně rychle jako kterékoliv jiné živé bytosti - když do nich zabodnete dvě stopy poctivé říšské oceli!"

Znovu se ozval souhlasný ryk. A smích. Další vychloubání, kolik nepřátel zemře v nadcházejících dnech. Řeči o tom, jak se z nich všech stanou hrdinové písně o obléhání Praag. Felix se znovu rozhlédl. Viděl, že zdaleka ne všichni takto smýšlejí. Mnozí se tvářili ustaraně a vypadali jako lidé, kteří vědí, že je čeho se bát. Drsní chlapi v obnošené zbroji a se zbraněmi, s nimiž očividně dovedli zacházet. Felix věděl, že tohle vychloubání je hloupé, ale nechtěl jim odporovat.

Nechtěl, aby to byl on, kvůli komu tihle lidé klesnou na duchu. Muž s lasičím obličejem si to zjevně také rozmyslel. Ve městě, které mělo brzy být obléháno silami Temnoty, nebylo právě nejlepší být podezříván ze spojenectví s Chaosem.

"Jo, máte pravdu," řekl. "Chcípali rychle, když jsme jim dali ochutnat oceli." Přesto ale nedokázal do svého hlasu vměstnat dostatek nadšení. Felix mu věnoval soucitný pohled. Bylo zřejmé, že ten muž už bestii čelil a věděl, o čem mluví. Jenom ho nikdo nechtěl poslouchat. Viděl, jak Ulrika potřásá hlavou a věděl, že ona s tím mužem také souhlasí. "Změkčili jižané vůbec nevědí, o čem mluví," mumlala si. "Gor by toho vykrmeného vepře schlamstl tak snadno, jako on zhltl tu kuře."

Felix se kysele pousmál. Pro něho byli Kislevané synonymem pro tvrdost, lidé, kteří žili v nebezpečných krajích, kde stále zuřila válka. Nikdy ho nenapadlo, že by sebou mohli navzájem pohrdat. Jistě, Ulrika vyrostla přímo na hranicích mezi zemí lidí a Chaosem. Jestli byl v téhle místnosti někdo, kdo věděl, o čem mluví, byla to ona. Ladně se zvedla: "Jdu nahoru. Do pokoje."

Z tónu, jakým to řekla, bylo jasné, že má jít s ní. Za těchto okolností, měl-li si vybrat mezi tím, jestli to udělá, nebo jestli zůstane dole a bude poslouchat řeči o válce, se zdálo být rozumné to první.

Ivan Petrovič Stragov zíral do dálky. Byl to vysoký muž a kdysi býval i tlustý. Za posledních několik týdnů většinu tuku ztratil. Strávil je v sedle, kde mohl, urval trochu jídla a spánku, sváděl zoufalé bitvy proti ohromující přesile bestii a ustupoval až na poslední chvíli, aby byl schopen bojovat příště. Sám sobě se pokoušel namluvit, že vojska Chaosu sužuje, že jim zpomaluje postup, že generálům přiděluje v týle starosti. Měl podezření, že je jeho útoky obtěžují asi tak jako komáři štipance obtěžují mastodonta.

Podrbal se na obvaze, který měl omotaný kolem hlavy. Rána ho zase svrběla. Přesto si ale nemohl stěžovat. Kdyby měla bestie jen o zlomek větší sílu nebo kdyby ránu odrazil jen o okamžik později, zdobil by jeho mozek netvorovu sekeru. Hojivé masti, zdá se, účinkovaly a infekce se zřejmě neobjevila. Občas měl jen trochu horečku, nic víc.

Rozhlédl se po svých jezdcích. Třicet mužů, samí vysloužilci. Po útoku skavenů na jeho sídlo vyjžděl s padesáti, kteří přežili, a cestou na jih se k němu přidalo více než sto kopiníků. Padesát mužů poslal jako ochranu pro ženy a vozy na cestu jihozápadním směrem do Praag. Snad se tak některým z jeho lidí podaří uniknout blížícím se hordám. Ostatní vedl do boje, aby časem prověřeným kislevským způsobem dotírali na nájezdníky. Nájezdy stylem udeř a zmiz, divoké noční útoky, blesková přepadení. Jeho muži se činili. Bestie měly nejméně třikrát víc obětí než oni, ale to nestačilo. Byla to jen kapka vody ve velkém oceánu špíny Chaosu. Pustiny musejí být jako vymetené, pomyslel si. Kdo by to byl řekl, že v těch nelítostných krajích jich může žít tolik?

Stejně jako všichni jeho lidé, i on studoval staré záznamy o dávných válkách proti Chaosu. Balady a eposy znal nazpaměť. Ve Skutku Magnusově se hovořilo o vojsku nespočetném jako stébla trávy na obrovské severní pláni.

Vždycky si myslel, že básně přehánějí. Teď měl ale podezření, že je tomu možná naopak.

Stárneš, říkal si, když dopustíš, aby se ti hlavou honily takové věci, zatímco máš pod sebou koně, v ruce kopí a před sebou nepřitele. Takové poráženecké myšlenky si teď nemohl dovolit. Závisely na něm životy příliš mnoha mužů.

Rozhlédl se a ve všech tvářích viděl odhodlání. Nadmul se pýchou. Tihle muži nejsou z těch, kteří se vzdávají. Věděl, že když je požádá, půjdou za ním k branám samotného pekla. Byli jako dobře nabroušené ostří. Musel jimi jenom správně

vládnout, namířit je správným směrem, a udělali, co řekl, nebo při tom položili život. Spíš to druhé. Přinutil se na to nemyslet.

Byl rád, že tu není Ulrika. Doufal, že je teď někde v bezpečí. Věřil, že jeho výstrahu donesla Ledová královna a měla dost rozumu na to, aby se držela zpátky, v hlavním městě. Pravděpodobně ale právě to neudělala. Vždycky měla vlastní hlavu, stejně jako její matka a, po pravdě řečeno, stejně jako on. Nejspíš šla s tím mladým Felixem Jaegerem, a jelikož ten následoval Gotreka Gurnissona, znamenalo to, že se nejspíš znovu žene rovnou do nesnází. Jediné, co mohl dělat, bylo modlit se k bohům, aby ji ochraňovali, a doufat, že Ulric není tak zaneprázdněn, aby nemohl naslouchat modlitbám starého muže.

"Pojedeme na jih," řekl rozhodným hlasem. "Udělíme na ty modrochlupáče, až se budou snažit překročit Urskoj, a pak vyrazíme dál. Ledová královna už touhle dobou jistě shromáždila vojsko a míří na sever k Praag. Tam se s ní setkáme a vyženeme tu chamrad' zpátky do pouště, odkud přišla."

Jeho muži nadšeně zaryčeli, skoro jako by věřili každému slovu. Zase jednou na ně mohl být pyšný. Stejně jako on viděli, jak je horda obrovská - a, stejně jako on, musejí vědět, že proti ní nemají naději.

Max Schreiber vyhlédl z hradeb Praag do šera. Věděl, že tam venku je největší vojsko, jaké síly Temnoty shromáždily za dvě stě let. Čeká a chystá se jako příliv krve a ohně převalit přes země lidí. Možná že tentokrát uctívači Chaosu uspějí. Bohové vědí, jak blízko vítězství byli v časech minulých, mnohem blíž, než by většina lidí dnes považovala za možné. Pokaždé v minulosti byli, za vysokou cenu, vytlačeni zpátky, ale pokaždé se pustiny Chaosu posunuly o kousek dál a už se nestáhly. Pokaždé se svět o něco víc pokazil a skrytí stoupenci Chaosu získali trochu větší sílu.

Max tyhle věci znal. Většinu života, když se nezabýval magií, strávil jejich studiem. Když se stal členem tajného bratrstva, složil přísahu, že bude uctívače Ničivých sil pronásledovat všemi prostředky. Teď přemítal, jestli to byla právě tato přísaha, co ho zavedlo na místo vlastní smrti. Díval se do noci a viděl obrovský mrak černé magie vznášející se nad vzdáleným vojskem. Jeho smyslům vycvičeným v čarodějnických dovednostech byly proudy síly, které jím procházely, zcela zřejmé. Věděl, že tam venku pracují mocní mágové a že mobilizují síly, které by na každého smrtelného čaroděje byly příliš velké.

Ale kdo říká, že jsou smrtelní, pomyslel si Max hořce? Nemuseli být. V pustinách Chaosu plynul čas prapodivným způsobem a jedním z nejčastějších důvodů, proč lidé podléhali Temnotě, bylo, že jim občas zaručila nesmrtelnost nebo něco na způsob nesmrtelnosti. A nebyl to věčný život kdesi ve vzdáleném ráji, kam se člověk dostane až po smrti, ale věčné mládí v těle z masa a kostí na tomto světě. Věčný život a věčná moc. Dvě věci, pro něž se mnozí nerozpakovali vzdát se vlastní duše.

Max také věděl, že jsou to hlupáci. Nic není zadarmo a o moci propůjčené od Temných vládců Chaosu to platilo dvojnásob. Byli jako lichváři, kteří půjčují na horentní úroky. Člověk se vzdal vlastní duše, malé, nedefinovatelné věci, v jejíž existenci mnozí stejně nevěřili, a přitom se vzdal všeho. Zřekl se pro Temnotu vlastního života i vlastní vůle. Přestal být sám sebou. Skončil jako ubohé štěně tancující na nitkách sil mnohem větších, než byl on sám. Nebo tak to alespoň Maxe učili. Nesetkal se s ničím, co by to zpochybňovalo, ale kdyby měl někdy chtít, aby mohl, bylo by to právě teď. Co si má člověk vybrat, když volí mezi bolestivou smrtí a věčným zatracením? Jistě, kněží Sigmara, Taala, Ulrika a Morra měli své představy a dokázali člověku říct, co ho čeká po smrti. Přesto se nezdálo, že by se některý z nich hrmul z tohoto světa, i když si byli tak jisti, že je tam čeká bůhvíjaký ráj. Max nebyl žádný hloupý venkovan. Nevěřil bezvýhradně, že magická moc, kterou kněží mají, je jim dána od bohů. Na to, aby něčemu takovému věřil, měl sám příliš velikou moc. Chrámům se vůbec nelíbilo, že po tak dlouhé době přišly o monopol na magii. Proto čaroděje, jako byl Max, stále pronásledovaly, jak mohly.

Potřásl hlavou ve snaze zbavit se pochmurné nálady a snažil se ji připsat na vrub vši té černé magii vířící v dálce. Pomalu přestával věřit v existenci dobrých bohů, a přesto byl stále více ochoten věřit v Síly Chaosu. Snažil se sám sebe přesvědčit, že dobří bohové existují a že by si měl svoje pochybnosti raději nechat pro sebe, nebo se o něj začnou zajímat lovci čarodějnic.

Takoví lidé by se ani v nejmenším nezalekli skutečnosti, že je mág. Není tomu tak dlouho, co čaroděje upalovali na hranicích jako stoupence Chaosu a nutili je, aby své umění provozovali skrytě. A ve městě bylo ještě dost lidí, kteří byli více než ochotni uškvařit nějakého toho čaroděje. Poznal to, když viděl, jak si při pohledu na jeho dlouhý háv a hůl mumlali pod vousy.

Jen ať si mumlají. Brzy budou jeho schopnosti potřebovat a budou mu za ně vděční, i kdyby je měl ze samotného pekla. Když je člověk smrtelně zraněn a jeho jedinou nadějí je magie, rychle se zbaví předsudků. Alespoň u většiny lidí tomu tak bylo.

Opět se zaměřil na proudy magie. Cítil, jak kameny pod ním pulzují její silou. Je jedno, jestli je to práce trpaslíků nebo kněží z dávných časů. Kouzla byla za ta staletí posilována lidmi, kteří věděli, jak s ochrannou magií nakládat. Max jim za to byl vděčný. Město mělo alespoň nějakou ochranu proti černé magii. Stejně runy chránily vnitřní opevnění a cosi ještě silnějšího chránilo pevnost.

Pochyboval, že by i některý z mocnějších démonů Chaosu dokázal kouzlo hradeb obklopujících Praag překonat. Samozřejmě si nemohl být úplně jistý. Žádný smrtelník nevěděl, čeho jsou nejmocnější ze sluhů Temnoty schopni. Byli neuvěřitelně silní. Možná že se s nimi brzy bude měřit. Jediné, co mohl dělat, bylo modlit se, aby k tomu nedošlo.

Na ochranu tohoto místa bylo použito obrovské množství magické síly a energie a Max se nedokázal ubránit otázce proč. Bylo všeobecně známo, že je to prokleté místo. Kdokoliv méně tvrdohlavý než Kislevané by je byl už dávno opustil. Ne však oni. Tohle bylo Město hrdinů, symbol jejich věčného zápasu se silami Chaosu. Dokud bude poslední z nich dýchat, nevzdají se ho.

Opřel se o hůl a zhluboka se nadechl. Hradby chráněné magií vydrží stejně dlouho jako skutečné hradby. Pokud se

podaří skutečné zdi rozbourat, pochyboval, že by kouzlo, které obsahují, vydrželo. To je skutečná hrozba. Obléhací stroje zničí kamenné zdivo a magie v něm obsažená se prostě rozpadne. Napadlo ho, jestli obránci kolem něj mají vůbec ponětí, jaké hrůzy by mohly nastat, kdyby se to stalo. Vlastně by bylo lepší, kdyby neměli. Není žádný důvod šířit beznaděj.

Max věděl, že i když je situace zoufalá, snaží se vlastně jen odvést svou pozornost od skutečného problému, od Ulriky. Zoufale a k zešílení ji miloval a věděl, že ji nemůže mít. Byla s Felixem Jaegerem a zdálo se, že on je to, co chce.

Samozřejmě, byly chvíle, kdy ti dva spolu nebyli šťastní, což Maxovi dávalo naději. Kdyby se rozešli, mohla by Ulrika hledat útěchu u něho. Mít tak malou naději bylo skličující a působilo mu to nemalé rozpaky, ale ve víc doufat nemohl.

Bylo to absurdní. Stál tu, muž zasvěcený do mnoha nejtemnějších tajemství magie, čaroděj, který uměl zkrotit demony a netvory, a přitom nedokázal přestat myslet na jednu ženu. Poutala ho stejně silně jako pentagram démona a zdálo se, že o tom ani neví. Jedné alkoholické noci v Karak Kadrinu se jí se svým poblázněním svěřil a ona to ignorovala a od té doby se k němu chovala jen přátelsky. Svým způsobem to bylo ponižující.

Byl pohledný muž a také mocný; čarodějnická profese mu vynesla malé jmění. Mnohé ženy přitahoval, ačkoliv v dřívějších letech byl příliš zahloubán do studia a nevěnoval jim tedy náležitou pozornost. Nyní konečně našel ženu, kterou chtěl, a jí nestál ani za úvahu. Byl dost moudrý na to, aby ho napadlo, že to je možná jeden z důvodů, proč ho tak přitahuje. Kdoví, jestli by po ní tolik toužil, kdyby se mu hned oddala. Znal lidská srdce dost na to, aby věděl, jak dovedou být zvrácená.

Ne že by na tom záleželo. Teď byl polapen a věděl to. Trávil teď víc času sněním o tom, jak zachraňuje Ulriku a získává si její vděk, než studiem. Věděl, že Velké síly Chaosu mohou za hradbami města bésnit, jak chtějí, on tady zůstane tak dlouho jako ona. Bylo to mrzuté, protože cítil, že dosáhl nové úrovně moci a měl by se plně soustředit na studium. Nyní si byl jist, že pokud jde o čistou magickou sílu, vyrovnal by se kterémukoliv ze starých mistrů. Snad to bylo díky všem těm dobrodružstvím, která v poslední době prožil, díky velkému napětí a zaklínadlům prováděným v obtížných podmínkách, ale cítil, že během posledních několika měsíců získal ohromnou moc.

Nechápavě potřásl hlavou nad tím, že tu tráví tolik času úvahami o jediné ženě, když celému světu hrozí rozbití na kusy. Během posledního roku byl svědkem skaveních útoků na severu, dračích nájezdů v horách, celých orkských armád na pochodu. Jako by někdo píchl do vosího hnízda. Byla mezi těmi věcmi nějaká spojitost? Instinkt i zkušenost mu napovídaly, že nejspíš ano.

Šedý věstec Thanquol se vztekle rozhlížel po místnosti. Zuřil. Jak si ti idioti z klanu Tvůrců vůbec dovolují obviňovat ho z podněcování téhle absurdní vzpoury? Jestli nedokážou přimět vlastní otroky k poslušnosti, jeho chyba to není. Rozhlížel se po místnosti, která byla jeho vězením, a všiml si podivného živoucího zařízení, typického pro klan jeho vězňů. Byla tam chlupatá židle, která se podle něj vytvarovala, když si na ni sedl, a nafouklé kulaté stvoření, jež močilo houbové víno. Byl tam koberec, který se mu pod nohama svíjel jako živý tvor, a zvláštní okna z průsvitných membrán, otevírající se na zatlaskání. Většinou. Když si Tvůrci zrovna nemysleli, že se pokusí utéct.

Všechno to zavínil ten šasek Lurk. Thanquol si byl jist. To on za to mohl. Ten vypasený netvor Izák Grottle mu to naznačil při jejich posledním setkání. Jeho bývalému přísluhovači se nějak podařilo uprchnout ze zajetí a zburcovat skavení otroky ke vzpouře, přičemž prokázal ďábelskou mazanost, jakou by u něho Thanquol nikdy nečekal.

Prohlašoval, že mutace, které u něj vypukly v době, kdy byl v pustinách Chaosu, byly jakýmsi požehnáním od Rohatého krysa a že je věstec předurčený k tomu, aby vedl skavení rasu k ještě větší slávě. Thanquol nevěděl, co ho rozcíljuje víc: pomýšlení na to, že je zajatcem, nebo skutečnost, že jeho neschopný přísluhovač si присvojuje ještě větší moc, než mají samotní šedí věstci. Nějak ho ani nepřekvapovalo, že i takový Lurk dokázal sehnat mezi tvůrcovskými křupany dost tupeců, natolik slaboduchých, aby mu skočili na tak průhledné lži. Národ, jehož vůdci byli tak pošetilí, že si dovolili uvěznit šedého věstce Thanquola, byl bezpochyby dost dementní na to, aby uvěřil čemukoliv.

Dveře se otevřely a mručivé pochechtávání ohlásilo příchod Izáka Grottlea. Thanquol si chladným zrakem prohlížel svého starého podřízeného a rivala z fiaska u Nulnu. Nikdy k sobě nechovali vřelé city a Thanquolovo zajetí situaci nikterak nevylepší. Tvůrce si dlouhým narůžovělým jazykem olízl čumák a pak si nácpal do tlamy něco malého a živého. Tvoreček zavřískl. Grottle si nahlas řihl. Tesáky měl potřísněné krví. I pro tak otrlého skavena, jako byl Thanquol, to byl nepřijemný pohled. Tak tlustou krysu, jako byl Izák Grottle, ještě neviděl. Ani nikoho tak zatraceně nafoukaného.

"Jsi připraven přiznat se k účasti na tomto hanebném plánu?" zeptal se Thanquola. Ten na něho jenom zíral. Uvažoval, jestli by neměl shromáždit vichry magie a roztrhat jimi toho vypaseného skavena na kusy, ale nakonec ten nápad zamítl. Potřeboval své síly nahromadit jako chamtivec hromadí chaotolary. Nevěděl, kdy je bude potřebovat k útěku. Kdyby se jen ta chaotitová koule, kterou mu dali mágové Chaosu, než začala vzpoura, tak záhadně nevypařila, měl by teď na útěk sil více než dost. Někdy Thanquola napadlo, jestli mezi těmi dvěma událostmi není nějaká souvislost, ale to by znamenalo, že ho převezly dvě lidské bytosti. Což ale bylo zjevně nemožné, a proto tu absurdní myšlenku pustil z hlavy.

"Už jsem ti říkal, že o tom plánu nic nevím," zapištěl rozezleně Thanquol. Grottle se odkolébal k živé židli a svalil se na ni. Židle se pod jeho vahou prohnula a vydala zmučený sten. "To je nesmysl. Nesmysl. Rada Třinácti se o téhle nestydatosti dozví. Nestrpí, aby se někdo vysmíval skavenovi, který dělá svoji práci."

To byla jistě pravda. Jen šílenec by se pletl do záležitostí schválených tajnými veliteli skavení rasy. Naneštěstí bylo zřejmé, že klan Tvůrců je šilenců plný. "A co přesně jsi pro Radu dělal?" zeptal se Grottle ignoruje Thanquolův vztek, jako by to bylo kňourání nějakého nedochůdčete. "Jestli jsi měl úkol na území Tvůrců, jak to, že o tom nevěděli páni Pekelné díry?"

"Sám dobře víš, jaký jsem měl úkol. Byl jsem vyslán, abych pro Radu získal trpasličí vzducholod', aby ji mohli studovat

a poznat její tajemství." No, je to skoro pravda, pomyslel si Thanquol. Byl pověřencem Rady a na sever přišel z vlastní iniciativy, aby se zmocnil vzducholodi. A to by také udělal, kdyby jeho přísluhovači nebyli tak neschopní a kdyby nebylo těch dvou proklatců Gotreka Gurnissona a Felixe Jaegera. Proč se tihle dva vždycky objeví a překazí mu ty nejlepší plány?

"To už jsi říkal, ale stařešinové mají pocit, že před námi něco tajíš. Jistě není náhoda, že od chvíle, co jsi sem přijel, stíhá klan Tvůrců jedna pohroma za druhou."

"Za to, že si neumíte ohlídat vlastní otroky, já nemůžu," zapištěl Thanquol podrážděně. Mrskl ocasem a výhrůžně vytáhl jeden dráp, aby zdůraznil své stanovisko. Grottle ani neucukl. Místo toho se svým mnohem větším drápem podrbal na čumáku a pokračoval, jako by mu byl Thanquol neodpověděl.

"Sotva jsi přišel, ztratili jsme při útoku na pelech lidské jízdy spoustu té nejlepší válečné havěti. Potom se ze Severních pustin vyvalila obrovská horda válečníků Chaosu a začala plnit všechno, co jí přišlo do cesty. Jako by to už tak nebylo dost zlé, od tvého příjezdu se nám nevydařil jediný pokus a při jednom z nich se ten podivný mutant, co přišel s tebou, utřhl a začal proti nám štvát naše vlastní sluhy. Stařešinové mají pocit, že to nemůže být náhoda."

Thanquol se nad Tvůrcovými slovy zamyslel. Opravdu, pokaždé, když se setkal s méně osvěcenými hlavami, dostavily se potíže. Ale věděl, že teď, alespoň jedinkrát v životě plném intrik, není vinen. Od chvíle, kdy dorazili k obrovskému kráteru Pekelné díry, s Lurkem ani nepromluvil.

"Možná že tvoji stařešinové udělali něco, co se nelíbilo Rohaté kryse," řekl opatrně. "Možná že se od vás odvrátila."

Grottle se zase uchechtl. "Tohle mi nějak nápadně připomíná to, co tvůj společník namlouval našim otrokům."

Thanquol zuřil. Jak si ten vypasený cvok dovoluje naznačovat, že mezi ním a mrzkým skavením válečníkem může panovat něco jako rovnost? "Lurk Rozeklaný jazyk není můj společník. Je to můj nohsled."

"Takže přiznáváš, že jsi toho buňče vedl?" přikývl Izák Grottle, jako by to jen potvrzovalo jeho podezření.

Thanquol se kousl do jazyka. Vlezl rovnou do pastí. O co tu jde? Proč má tak zamřzenou mysl? Proč postrádá obvyklou mazanost? Od chvíle, kdy ho zajali válečníci Chaosu, měl poněkud zakalené myšlenky. Kdyby jeho mysl nebyla tak dobře chráněna, mýsl by si, že byl očarován. Naštěstí to v jeho případě bylo nemožné. Pouhý člověk jeho myšlenky proměnit nedokáže... nebo snad ano?

"Ne! Ne! Můj bývalý přísluhovač!" řekl. "S tím povstáním nemám nic společného."

Grottle na něj vrhl pohled, v němž se mísila otevřená nedůvěra s labužnickým odhadem. Thanquol se zachvěl. Ani Izák Grottle by se jistě neodvážil požíť šedého věštce. Obrovský skaven se stále přibližoval. Thanquolovi se vůbec nelíbilo, jak se mu leskly oči. Ale právě když se Grottle dostal na dosah, otevřely se dveře a dovnitř vkráčelo několik seschlých, prastarých skavenů. Šedý věstec i Izák Grottle se okamžitě vrhli na zem, aby ukázali svou poníženost. Jeden ze starých skavenů zasípal: "Šedý věstče Thanquole, vstaň! Máš mnoho co vysvětlovat a málo času. Tvůj bývalý podřízený přivedl naše město na pokraj občanské války a potřebujeme tvoji radu, abychom se s ním mohli vypořádat."

Thanquol se chvěl a úporně se snažil, aby nevystříkl pižmo strachu. Potom mu došlo, co stařec říkal. Potřebují jeho pomoc. Jejich městu hrozí pád do anarchie. Dostal do ruky páku, kterou může otevřít dveře svého vězení, klíč, jenž mu pomůže na svobodu.

Najednou se situace zdála být velice slibná.

TŘI

Felix vystoupil na vrchol strážní věže poblíž Brány chrličů. Byl překvapen, že se ho nikdo nepokouší zastavit. Stráže si ho pamatovaly z boje u brány, spojovaly ho s Gotrekem a nevadilo jim, že tu je. Zlatá mince, kterou podstrčil veliteli, je v tom jen utvrdila.

Gotrek s Ulrikou šli hned za ním. Příchod hord Chaosu je zajímavý právě tak jako jeho. Když se rozhlédl, zjistil, že nejsou sami. Plošina na vrcholku věže byla zaplněná lidmi a ani zdaleka to nebyli jen vojáci. Viděl muže v tlustých sobolích kožešinách, jaké nosili obchodníci, a ženy v těžkých sametových hávech, které byly právě v módě u dvora. Felix si nepřipadal příliš vykořeněný. Mezi takovými lidmi vyrostl. Jeho otec byl jedním z nejbohatších obchodníků v Altdorfu. Viděl, že Ulrika má stejný pocit. Byla dcerou šlechtice. Gotrek kašlal na to, co si kdo myslel. Když ostatní viděli, že se chovají, jako by sem samozřejmě patřili, nevěnovali jim už pozornost.

Rozhlédl se a uviděl koš s jídlem a víno. Tlustý obchodník držel v ruce stříbrný pohár. Felix potřásl hlavou. Tihle lidé byli zřejmě rozhodnuti se chovat, jako by byl příchod nepřítele nějakým povyražením. Felix si nebyl jist, jestli to je bravura nebo jen tupost.

"U Ulrika, podívejte se na to," zamumlal tlustý och. U oka měl přitisknutý malý dalekohled. Nezdálo se, že se dobře baví.

Felix pohlédl přes vrcholky střeš a spatřil to, co muže znepokojilo.

Pláně před Praag pokrývaly hordy Chaosu, kam až oko dohlédlo, nesmírná záplava masa a oceli chystající se pohltnout svět. V čele byli jezdcí, mohutní muži na nestvůrných černých či červených válečných ořích. Tito jezdci patřili do prokletých pustin Chaosu. Vidět je tady na travnatých pláních Kislevu bylo jako noční můra. Z moře ozbrojenců se zdvíhaly stovky runových praporců vlajících ve vánku. Za jezdci byla pěchota v těžké zbroji. A za ní pak nesčetné množství příšerně zmutovaných bestií, smrdutých tvorů, kteří chodili po dvou jako lidé, ale měli zvířecí tlamy a na hlavách rohy. V zástupu byly roztroušeny desítky tisíc barbarsky oděných mužů, obávaných nájezdníků ze Severních pustin. Pochyboval, že i kdyby se shromáždili všichni vojáci z Říše, mohli by se postavit takovému množství nepřátel. Nad zástupem se zdvíhal obrovský oblak prachu a zahaloval vzdálenější postavy. Felix nějak věděl, že kdyby tam dohlédl, táhl by se zástup až k obzoru.

"Mohlo by to být horší," poznamenala Ulrika. Všichni bohatí lidé na vrcholku věže se k ní obrátili. Někteří nevěřicně potřáslí hlavou.

"A co ty o tom víš, drahoušku?" zeptal se tlustých otcovským tónem. Řekl to, jako by jí radil, aby si raději šla hrát domů s panenkami. Gotrek hrozivě zavrčel. Stráže si ho ustrašeně prohlížely.

"Mnohem víc než vy, pane," odpověděla suše Ulrika. Mohutní osobní strážci na ni vrhli varovné pohledy. Ulrika se na ně jen chladně usmála a pohrávala si s jílcem meče. Nevypadali vylekaně, což od nich nebylo právě rozumné. Felix viděl, jak se Ulrika dovede mečem ohánět, a vsadil by na ni proti většině mužů. "Jsem dcera Ivana Petroviče Stragova." "Toho bojara," řekl tlustých s větší úctou. Jeho osobní strážci se trochu uvolnili, jako bojovní psi, kterým pán dal znamení, že ještě nemají útočit. "Možná byste se mohla obtěžovat a vysvětlit mi, jak jste to myslela. Jsem si jist, že všichni zde dopřejí sluchu dceři muže, který posledních dvacet let hlídal naši hranici s pustinami Chaosu."

"Nejsou mezi nimi démoni," řekla. "Žádní vrhači plamene. Žádný z těch cizokrajných netvorů, kteří občas přicházejí z pustin, aby pustošili a vypalovali."

"A pročpak?" zeptal se obchodník.

"Nevím," řekla Ulrika.

"Já bych to možná dovedl vysvětlit," ozval se známý hlas. Felix se otočil a viděl Maxe Schreibera, který se také dostal na plošinu. Sledoval je snad? Bylo zcela zřejmé, že je Max Ulrikou okouzlen, a to nebylo dobré. Felixovi se ten člověk líbil, ale vytrvalost, s níž se ucházel o Ulričinu přízeň, ho trochu zlobila. Měl pocit, že mu brzy bude muset něco říct. Vůbec se na tu vyhlídku netěšil. Mít za nepřítele čaroděje nebylo nic příjemného, jak se už Felix v minulosti přesvědčil.

"A kdo jste vy, pane?"

"Max Schreiber, říšský čaroděj, původně ve službách hraběte z Middenheimu."

Kdyby Max oznámil, že je hlavním pojídačem dětí u dvora pánů Chaosu, sotva by se mu dostalo chladnější odpovědi. Všichni si ho podezřívavě měřili, jako by byl nějak spojen s obrovským útočícím vojskem dole. Felix nevěděl, jestli má spíš cítit uspokojení z toho, že protivník je v rozpacích, nebo soucit s mužem, který mu stál po boku ve chvílích nebezpečí. Max zjevně na chvíli zapomněl, že teď není v Říši. A i tam byli čarodějové pouze tolerováni, nikoliv oblíbeni. V nejdůležitějších oblastech Kislevu mágy dodnes upalovali. Jestli se Max ocitl v úzkých, nedal to na sobě znát. Byl už na mrazivá přijetí dávno zvyklý. Pokračoval, jako by publikum bylo očarováno každým jeho slovem, což svým způsobem nejspíš bylo.

"V pustinách Chaosu vanou temnější a silnější magické vichry. Mnohé nadpřirozené bytosti, například ty, o kterých mluvila Ulrika, potřebují přítomnost silné magie, aby se samy vůbec mohly nějakou dobu projevovat. Magické vichry, zvláště ty, které jsou spojené s Chaosem, jsou takhle daleko na jihu mnohem slabší."

"Takže vy tvrdíte, že alespoň před demony jsme v bezpečí," řekl tlustý obchodník. Znělo to skoro, jako by zavrčel.

"Ne."

"Tak co vlastně říkáte?"

"Říkám vám důvod, proč je nevidíte. Nevidíte je proto, že se ještě neshromáždili. Magické vichry tady mohou takové bytosti podporovat jen krátkou dobu, například po jednu bitvu. Nepochybují, že tam dole jsou čarodějové Chaosu, kteří mají dost síly na to, aby je vyvolali."

"Zdá se, že máte o těch věcech značné vědomosti, mladý muži," řekla jedna ze šlechticů a ustupovala přitom tak daleko, jak to jen šlo.

"Až je to podezřelé," dodal tlustý obchodník. Felixovi se vůbec nelíbilo, jak na Maxe zírali jeho strážci. Nedalo by mnoho práce přimět tyhle lidi k násilí, pomyslel si. A to by nám moc neprospělo. Max je každopádně ještě nebezpečnější než Ulrika.

"Učil jsem se na říšské Univerzitě magie v Altdorfu," řekl Max. "Říkám vám o těchto věcech jen to, co by vám řekl každý schopný čaroděj. Jestli uvažujete, že bych mohl být stoupenec Chaosu, jste hlupáci."

Výborně, Maxi, pomyslel si Felix. To bylo zvláště taktické. Tím se určitě všechno vyřeší, že ano? Felix přemítal, co čarodějovi přelétlo přes nos. Že by na něj Ulričina přítomnost měla opravdu tak špatný vliv? Opravdu na ni chtěl tak zoufale udělat dojem? Vypadalo to, že když je mu nablízku, není schopen jasně uvažovat. Obvykle míval velmi jemné a tolerantní způsoby. Z davu na věži se ozývalo mručení. Felix uvažoval, jestli si je Max vůbec vědom toho, jak blízko mají tihle lidé k násilí. Byli vyděšení a hledali jenom, na kom by si svůj strach vybili.

A mají plné právo se bát, pomyslel si Felix. Tohle vojsko stačilo na to, aby přičetného člověka vyděsilo k šílenství. Felix už takové hordy viděl, když letěli přes pustiny Chaosu, ale teď to bylo něco docela jiného, když jim člověk stál v cestě a neměl kam utéci. Měl čím dál větší pocit klaustrofobie. Až doposud to všechno vypadalo tak trochu neskutečně. Věděl, co je čeká, ale ještě to nebyl schopen prožít. Teď měl pocit, jako by kolem něj sklaply čelisti nějaké obrovské pasti. Kolem města se shromažďovalo stále více a více válečníků Chaosu. Za nimi se valily nekonečné zástupy bestií.

Už věděl, že je v pasti. Pokud se nevrátí Duch Grungniho, nebude z Praag úniku, a i když se vrátí, nebude asi možné prorazit ven. Jediný způsob, jak se z Praag dostat, je porazit to vojsko dole, což pravděpodobně znamená, že odtud nikdo živý neodejde. Podle toho, jaké kolem panovalo ticho, poznal, že není sám, kdo k tomuto závěru dospěl.

Vypasený obchodník a jeho strážci civěli na Maxe, jako by se rozhodovali, co s ním. Nejspíš by ho nejraději upálili na hranici, ale byl čaroděj a nikdo z nich neměl ponětí, čeho je schopen. Třeba by je jediným mávnutím ruky uskvařil na uhlíky nebo by je z rozmaru proměnil v nějaké odporné příšery. Felix věděl, že to první Max dovede.

"Měl bych vás nechat spráskat bičem," řekl obchodník.

"To jsem zvědavý, jak to uděláš, až ti tu sádelnatou palici srazím z krku," ozval se Gotrek. Řekl to konverzačním tónem, ale obličej měl vážný. Zřejmě neslyšel o nic raději, že někdo vyhrožuje jeho druhovi, než Felix. Obchodníkovi strážci teď trochu pobledli.

"Proč se stavíte na stranu zastánců Chaosu?" zajíkl se tlustých.

"Chceš snad naznačit, že bych se já mohl dát dohromady s nějakým přísluhovačem Temných sil?" zeptal se Gotrek.

Ted' už měl v hlase hrozbu.

Na tlust'ochovi bylo vidět, že ví, jak blízko je smrti. Felix položil ruku na jílec meče. Neměl pochyb o tom, že když se Gotrek rozhodne toho muže zabít, udělá to a osobní strážci ho nezastaví. A potom se na věži rozpoutá krveprolití. Strážci si toho byli zjevně také vědomi a začali se stahovat. Tlust'och na ně vrhl pohled, který jasně říkal, že u něho skončili. Gotrek zavrčel a tlust'och se obrátil zpátky k němu: "Ale jistě že ne. Žádný příslušník Starší rasy by nikdy nic takového neudělal." Gotrek na něho v ledovém úsměvu vycenil zčernalé pahýly svých zubů. Obchodník se tvářil, jako by se chtěl protáhnout kolem trolobjice a odkvapit po schodech, ale nějak se k tomu nemohl odvážit.

V tu chvíli se rozvřeštěly trubky a zavířily bubny a pozornost všech se obrátila k nim. Z houfu válečníků Chaosu se oddělil jezdec. Byl obrovský a jel na největším oři, jakého kdy Felix viděl. Zbroj měl neuvěřitelně zdobenou zářícími runami, jejichž vnitřní světlo zraňovalo oči. Vypadal jako chvějící se fata morgána na poušti, ale v jeho přítomnosti byla hmatatelná vražednost, díky níž byl až příliš skutečný. V jedné ruce třímал obrovské kopí s praporcem, na němž byl vyobrazen pařát svírající zářící kouli. Druhou rukou mával mohutným runovým mečem. Na sedle měl připevněnou velkou válečnou sekeru. Kůň, který vypadal dost divoce, mu zřejmě nezpůsobil žádné nesnáze. Jezdec zastavil na dostřel od hradeb, rozpřáhl doširoka ruce a celé obrovské vojsko za jeho zády ztichlo.

"Ted' nám řekne, že pokud se vzdáme, ušetří naše životy," řekl tlust'och. Chtěl, aby to vyznělo jako úsměšek, ale bylo znát, že by takovou nabídku s radostí přijal. Felix se cítil stejně.

Obr se obrátil k lidem shromažďujícím se na věžích a hradbách Praag. Felix se zachvěl. Na okamžik měl pocit, jako by se ten muž podíval přímo na něho a pronikl mu až na dno duše. Snažil se sám sobě namluvit, že je to nemožné, ale nebyl si jistý. Kdo ví, čeho jsou tihle tvorové schopni?

"Jsem Arek Srdce démona," prohlásil obr. Jakýmsi kouzlem byl i přes tu vzdálenost slyšet až na hradbách. Jeho mocný hlas prozrazoval, že je zvyklý na bezvýhradnou poslušnost, a bylo v něm něco, co člověka nutilo mu věřit. Ne upřímnost, jen syrová jistota. "Přišel jsem vás všechny zabít."

Jeho hlas měl takovou sílu, že nějaká žena stojící poblíž Felixe vykřikla a omdlela. Tlustý obchodník zaúpěl. Felix cítil, jak se mu ruka svírá na jílici meče.

"Z vašich lebek postavím zeď vyšší, než je ta, za níž se krčíte, a vaše duše obětuji bohům Chaosu. Přišel Čas změn. Falešná vláda vašich bezvýznamných králů skončila. Nyní se ukážou praví vládci světa. Myslete na to a chvějte se." Naposledy se rozhlédl: "A teď se připravte na smrt!"

Arek Srdce démona pozdvihl meč. Jeden z mohutných oddílů vojska Chaosu se přiblížil. Bestie se po tisících hmuly kupředu. Některé měly žebříky. Obránci na hradbách zírali jako ochromení. Felixe napadlo, že obr má nejspíš jakousi magickou moc.

Bestie se valily kupředu, nevyhnutelně jako příliv. Felix se přestal snažit odhadnout, kolik jich je. Ještě nikdy nespátl tolik zrůdnosti pohromadě. Viděl svalnaté mužské postavy s kozími a beraními hlavami. Byli tam obři s býčími hlavami se sekerami, před nimiž se ta Gotrekova mohla stydět. Uslintané stvůry z nejtemnějších pekelných děr. Vyly, klely a zpívaly svým oplzlým jazykem. Rudé oči jim zářily neuhasitelnou zlobou. Bylo jich tolik a blížily se s tak brutální zuřivostí, že se Felix musel ptát sám sebe, co je zastaví. Tváří v tvář takové nenávisti a síle se i tlusté hradby Praag zdály být chatrnou překážkou. Felixe naplnila hrůza. Rozhlédl se a viděl, že i všichni ostatní jsou vyděšení.

Když byli útočníci na půl cesty ke hradbám, obránci se konečně vzpamatovali. Katapulty začaly vrhat na blížící se houfy obrovské balvany, které zplazence Chaosu drtili na kaši. Mágové posílali proti namačkaným tělům ohnivé koule. Oblohu zatměly tisíce šípů. Netvoři vzdorně řvali a v odhodlání dostat se za brány Praag drtili své druhy pod kopyty. Mávali zbraněmi a vyzývavě pokřikovali na obránce. I ti, kteří už měli smrt na jazyku, neumdlěli a vyli oplzlé modlitby ke svým temným bohům. Felix si byl jist, že žadoní, aby je pomstili.

Vzduchem se rozlehlo ostré zadrnčení, jak mohutný katapult vymrštil svoje břemeno. Další bestie umíraly. Jejich vládci jen přihlíželi. Z vojska Chaosu přicházely v odpověď ohnivé koule a obrovští hadi žhnoucí neuvěřitelnou energií. Když je Felix spatřil, trhl sebou, protože věděl, že je to dílo černé magie. Několik lidí zaúpělo, jako by smrt čekali každým okamžikem.

Jen několik palců od hradeb se ohnivé koule rozpadly na tisíce maličkých jisker. Stuhly energie se rozmotaly. Cílené blesky se obloukem zabodly do hradby a nezpůsobily žádné škody. Vzduch naplnil puch síry a ozónu. "Co se stalo?" zeptal se Felix. "Jak to, že jejich kouzla nepůsobí?"

"Obranná magie v hradbách je zadržela," odpověděl Max. "Jejich čáry na ni nestačí."

"Takže alespoň před magií jsme v bezpečí," řekl Felix. Max pomalu kývl.

"Snad. Pokud zůstaneme uvnitř a žádný z jejich čarodějů se sem nedostane. A pokud nepoužijí skutečně mocná zaklínadla. Magie v hradbách Praag je velmi silná, ale ne nezlomitelná. Pochybuji, že to útočili mistři. Ti by věděli, že jen zbytečně plýtvají silami. Nejspíš to byli jen nějací nováčci, kteří se chtěli ukázat."

"To mě moc neuklidnilo, Maxi."

"Je mi líto, ale na téhle situaci toho mnoho uklidňujícího není."

Horda se valila kupředu a řinčela zbraněmi. Válečníci Chaosu jen klidně přihlíželi. Zdánlivě se útoku vůbec neúčastnili.

Max na ně pohlédl: "Proč jejich velitelé neútočí? Proč za těmi bestii nikdo nestojí? Jejich nečinnost mě zneklidňuje."

"Neútočí, protože čekají, že tenhle pokus bude neúspěšný," podotkl Gotrek. "Není to žádný skutečný útok. Je to jen zkouška."

Felix hleděl na ty tisíce pádících netvorů a mumlal si: "To je tedy nějaká zkouška."

"Uvidíme," řekl Gotrek. "O magii v hradbách nevím nic, ale kamenné zdi Praag jsou také silné."

"Na to, že je stavěli lidé," dodal po chvíli.

Bestie už dorazily k veliké jámě u úpatí hradeb a na okamžik se zastavily. Masa jejich druhů valících se za nimi je tlačila kupředu, takže se kutálely do jámy s kůly. Vřiskaly, řičely a umíraly, ale další se stále hrnuly vpřed, až byla jáma plná

svíjejících se těl, takže přes ně ostatní mohly přeběhnout k hradbám.

Co to musí být za šilence, když zahodí tolik životů, jenom aby se dostali k hradbám? napadlo Felixe.

A navíc je to jenom zkouška. Pohled na řady válečníků Chaosu sedících nezúčastněně na koních mu dal odpověď. Ti šilenci teď stáli proti nim. Měl větší strach než kdy předtím. Najednou v zoufalé touze spatřit nepřítele zblízka vytrhl obchodníkovi dalekohled a zaostřil na Areka Srdce démona. Případné obchodnickovy námitky umlčel Gotrek jediným pohledem.

Při pohledu na vůdce válečníků Chaosu se Felix zachvěl. Byl mohutné postavy, oděný v neuvěřitelně zdobeném brnění. Oči mu z přilby zlověstně svítily. Ze spodní části přilby mu jako kusadla nějakého hmyzu trčely dva zakroucené rohy. Na jeho kyrsu žhnuly runy Tzeentche, velkého Přeměňovače, Pána proměn. Jeho praporec se třepetal ve větru. Vedle něj stály dvě postavy, které upoutaly Felixovu pozornost.

Byli to vychrtlí, supí muži, neměli zbraně a byli zahaleni do hávů, jejichž záhyby jim dávaly vzhled křídel. Měli mrtvolně bledou kůži. Tváře a čela měli pokreslené podivnými runami, podobnými těm, které měl na zbroji válečník Chaosu. Oči jim plály zlověstným rudým světlem. Byli dvojčata, ve všem stejní, až na jedinou věc. Ten, který stál po vůdcově pravici držel v pravé ruce zlatou hůl. Ten druhý měl hůl z ebenu a stříbra a držel ji v levici. Ruka svírající zlatou hůl měla dlouhé špičaté nehty ze zlata. Ten nalevo je měl stříbrné.

Jediný pohled na ně Felixovi prozradil, že to jsou čarodějové. Vyzařovala z nich nepopíratelná atmosféra moci. Jeden z nich se naklonil a pošeptal něco vůdci. Ten se zlověstně usmál a odhalil přitom dva nápadné tesáky.

Felix uvažoval, o čem asi mluví.

"Nejde to dobře," prohlásil Kelmain Černá hůl. "Přesně jak jsme říkali."

Arek Srdce démona nasupeně sledoval, jak jeho vojsko útočí na Praag, a pak se přísně zadíval na čaroděje. Jeho připomínky ho už začínaly unavovat. Neříkali mu snad, aby se nevydával na jih tak pozdě v létě? Nevarovali ho snad před útokem na Praag? Neradili mu snad, aby se spojil s ostatními vůdci, místo aby udeřil na vlastní pěst?

V poslední době kolem sebe pořád šířili tu povýšeneckou auru vševědů, která ho už začínala popuzovat. Copak neviděli, že ostatní vůdci jsou zrádci a hlupáci? A že když ovládnou Praag, než přijde zima, bude mít jeho vojsko bezpečnou základnu v jižních krajích? Pozdní léto bylo tou nejlepší dobou pro překvapivý útok, protože tou dobou nikdo nečekal, že se nějaké vojsko dá do pohybu. Úplně jim uniklo, že není možné nepostupovat tímto směrem. Jako by každého stoupence Velkých sil táhl nějaký instinkt na jih. Všichni věstci a kmenoví šamani v pustinách Chaosu prorokovali, že nadešel Čas změn. Každá pronesená věštba říkala, že čtyři Velké síly se protentokrát spojí v odhodlání vyčistit země lidí. Jeho čarodějové nechápali, že kdyby se Arek nevydal na jih, jeho stoupenci by ho opustili a shromáždili by se pod praporem nějakého uzurpátora. A protože se vydal na pochod teď, rozrostlo se jeho vojsko o tisíce bestií, které odpovídaly na volání znějící hluboko v jejich duších.

Arek si čaroděje zamyšleně prohlížel. Viděl, jak se kolem albína mihotá aura síly. Byl jedním z Tzeentchových darů. Černá hůl byl mocný mág. Tzeentch mu dal větší sílu, než má kterýkoliv čaroděj s výjimkou jeho dvojčete, ale bylo jasné, že není žádný velký válečník. "Je to jen začátek."

"Ano, to je," souhlasil Lhoigor Zlatý prut a protáhl si žluté drápy. Nepříjemně pisklavě se zachichotal. Arek toužil po chvíli, kdy už jejich služby nebude potřebovat a jejich duše bude moci obětovat svému ochránci. "A jaký začátek!" Stejně jako jeho dvojče si nemohl odpustit náznak ironie v hlase. Arek se rozhlédl, jestli někdo nepostřehl jejich výměnu názorů. Sledoval je ten oteklý Nurglův bojovník, Bubar Smrdutý dech. Z výrazu jeho vědy posetého obličej se nedalo nic vyčíst, což se dalo čekat. Bubar byl stejně prohnáný jako chorý. Lothar Ohnivá pěst, hlavní stoupenec Krvavého boha v Arekově vojsku, byl příliš zabrán do povzbuzování svých spolustoupenců Khorna, než aby věnoval pozornost Arekovi a jeho čarodějům. Stejně se většinou tak tak držel, aby nedával najevo opovržení. Siréna Jantarový vlas, hermafroditní velitelka, stoupenkyně Slaaneshe, přihlížela boji a olizovala si přitom rty. Těžko říct, jestli něco slyšela. Byla skoro stejně lstivá jako Bubar, když se zrovna neutápěla v opojných snech vyvolaných černým lotosem. Při pohledu na bestie řítící se vstříc jisté smrti cítil Arek jen opovržení. Smrduté, tupé, slabé stvůry, myslel si. Hlupáci a vrahové. Hodí se jen k tomu, aby umírali ve službách svých pánů a vládců. Tam odkud přišli, jich je dost a dost.

Desítky tisíc se jich přesouvaly z pustin směrem na jih přitahovány k Arekovu praporci příslibem masakrů a drancování. A přesto i tak bezvýznamná stvoření se mohou, aniž to vědí, stát hybnou silou osudu, pomyslel si. Jednou z mnoha věcí, jimiž se Arek od těchto bestií lišil, bylo, že věděl, kdo je. Vždycky to věděl, dokonce i před staletími, kdy se jmenoval jinak a žil jiný život jako mladý šlechtic v Říši. Vždycky věděl, že jeho osudem je vykonat velké věci. To, že nebyl nejstarší syn svého rodu, mu v tom nemohlo zabránit. Postaral se o to, aby měl takovou moc, jaká mu náležela. Jed, magie a nešťastné náhody, které přicházely jako na zavolanou, se postaraly o to, aby zdědil všechno, co po sobě jeho mrtvý a neoplakávaný otec zanechal. Nějakou chvíli to stačilo. Měl bohatství, měl moc a měl ženy. Ale spokojený nebyl. Už tehdy podvědomě slyšel hlas, který mu říkal, že má vyšší poslání. Osud mu nedovolil žít život obyčejných lidí a zemřít jako kdejaký ubohý smrtelník.

Čaroděj, který nejprve dohlédl na odstranění žárlivého bratra, se ukázal být bohatým zdrojem dalšího vědění a dobrodiní. Byl to slaboch, pro něhož bylo uctívání Chaosu snazší cestou k vytouženému bohatství a uznání než studia a odříkání. Přesto, ať byl jakkoli ubohý, svůj úkol splnil. Arekovi se díky němu podařilo odhalit jisté prastaré skutečnosti. Naučil se od něj, že jsou lidé, kteří dokážou překročit smrtelnost a získat takřka neomezenou moc. Stačí se dát do služeb sil Chaosu, sil, o nichž Arek věděl, že tajně vládou vesmíru. Čaroděj byl hlupák, ale Arek mu byl dodnes svým způsobem vděčný.

Trvalo mu roky, než se naučil více. Podařilo se mu proniknout do několika tajných kultů, mezi hlupáky, kteří si mysleli, že o silách Chaosu znají pravdu a kteří se snažili lépe se naučit užívat jeho vlivu. Během let se Arek navzdory vyšetřováním inkvizice a tajným válkám se zneprátenými kulty dozvěděl, co potřeboval. Naučil se, že chce-li získat

moc a dlouhověkost, které potřeboval k naplnění svého osudu, musí jít do pustin Chaosu, najít svatyni Toho, jenž mění cesty, a odevzdat se mu.

Byla to dlouhá a obtížná cesta, ale Arek už věděl, že ji musí podstoupit, protože ta cesta představovala zkoušku a měla vytržít ty, kteří nebyli dost silní nebo dost oddaní nebo dost chytří na to, aby mohli požívat přízně nejvyšších pánů Chaosu. Stejně tak se v kultech ukazovalo, zda člověk opravdu hledá pravdu. Tehdy to, samozřejmě, tak nechápal, ale během let našel pravdu sám. Slabší člověk by útrapy, které Arek podstoupil nevydržel, ale to bylo jedině spravedlivé. Slabší lidé si nezasloužili odměny, jichž se Arekovi dostalo.

Zprvu nebyl tak moudrý, aby chápal, že to jsou odměny. A pak ho vydělala stigmata Chaosu, která se mu začala objevovat na těle. Nyní věděl, že to nebylo bezdůvodně. Vždycky býval marnivý, těšilo ho, jak vypadá a že je přitažlivý pro ženy. Když se mu po první písečné bouři v pustinách Chaosu začaly roztékat a mizet rysy ve tváři, myslel že zešílí. Nebyl schopen pohlédnout na svůj odraz, aniž by se zachvěl. Byla to samozřejmě slabost, kterou brzy překonal. A byl za to odměněn. Velký Přeměňovač ho obdařil hlubším vzhledem a moudrostí. Byla mu odhalena mnohá ze skrytých tajemství vesmíru.

A když pak našel Tzeenchovu svatyni, ukrytou hluboko v křišťálové jeskyni v Horách šilenství, mohl se stát válečníkem Chaosu. Na tělo mu naroubovali černé brnění. Z brnění získal více síly a odolnosti a vydal se do světa, aby ve jménu svých pánů šířil hrůzu a proměnu. Přidal se k válečné družině a probojoval se do jejího čela, protože stejně jako všechny Velké síly i Tzeentch rád štvál své uctíváče proti sobě, aby mohli ukázat, že jsou hodni jeho přízně. Arek jí určitě hoden byl. Své přívržence vedl od jednoho vítězství k druhému a prokazoval přitom hluboké pochopení taktiky potřebné k vítězství a politický rozhled, díky němuž se vyšvihl na přední místo mezi vyvolenými. V rychlém sledu překonal povykujícího Khornova válečníka Belala, odpornou chorobou prolezlého Nurglova Klubluba a rozkladem páchnoucí, ale smrtící Slaaneshovu bojovnici rozkoše, paní Silenfleur. Vykonal poutě na všechna Tzeenchova posvátná místa v pustinách Chaosu, nabyl většího vědění a magické moci a pro své brnění a zbraně získal mnoho runových ozdob.

Právě v této době se poprvé setkal s dvojčaty, která byla pro jeho mocenský vzestup tak důležitá, s Kelmainem Černou holí a Lhoigorem Zlatým prutem. Poprvé se setkali v Nulových jeskyních, hluboko pod Horami šilenství, když tam Arek Tzeentchovi obětoval třináct duší zajatých bojovníků nepřátelských sil. Při bdění mu démoni pošeptali mnohá tajemství a oba čarodějové mu pomohli tato varování ze záhrobní vysvětlit. Jedno z nich je sem dnes všechny přivedlo. Protože Arek věděl, proč se Skathloc tolik snažil obsadit pevnost Praag a co se tam stále ještě ukrývá.

Dvojčata uznala, že ho čeká velký osud, a spojila se s ním. Propůjčila mu své čarodějnické schopnosti a radila mu v otázkách magie a občas i v jiných věcech. Většinou se podle jejich rad řídil, a jelikož se čarodějové jeho rozhodnutím nikdy neprotivili a vždycky uposlechli jeho rozkazu, byl rád, že je ve své družině má. Jejich předpovědi a věštby byly tak přesné, že pro něho byli nejužitečnějšími sluhý.

Jako by s jejich příchodem přišlo štěstí, protože brzy slavil Arek ještě větší úspěchy než doposud. Přidávalo se k němu stále více bestií a nižších bojovníků a jeho moc rostla. Jejich magie mu pomohla získat první základnu v pustinách Chaosu, když mu otevřela brány pevnosti Ardun na skaliscích nad Údolím zkázy. Jistě, válečníky vedl dovnitř sám a Prastarého z Ardunu zabil vlastníma rukama, ale nepochybně mu hodně pomohli.

A ještě víc mu pomohli, když z Ardunské hrobky vyzdvihl svoji nezničitelnou zbraň. Kdo ví odkud znali kouzla, která zbraň odemkla a připoutala mu ji k tělu. Od toho dne ho žádná zbraň kovaná člověkem či démonem nemohla zranit, přesně jak předpověděli.

Dobře mu poradili, když dával dohromady velké spojenectví Tzeentchových přívrženců. Řekli mu, komu se dá věřit a kdo je zrádce a zdálo se, že neomylně vyčenichají ty, kteří se proti němu chtěli spiknout. To oni ho varovali, že poručík Mikal Lví hlava, kterému důvěřoval, proti němu kuje pikle a chce ho nechat zavraždit a převzít jeho místo. Když pak spolu byli sami v Arekově komnatě a Mikal chtěl využít momentu překvapení, převrhl na něj Arek stůl.

Upozornili ho na velkou léčku, kterou na něj nastražili v Khainově průsmyku, a díky nim to byl on, kdo nebyl překvapen. Magickou energií obarvili oblohu do ruda a pomohli mu tak zvítězit nad desetinásobnou přesilou.

Opředli ho kouzly, která ho chránila před útoky magie a umožnila mu vítězit i nad demony. Během staletí mu pomohli získat moc a věhlas, díky nimž nakonec ukoval velké spojenectví, v němž byli dokonce i přívrženci ostatních tří Velkých sil. Arek věděl, že jeho osud se začíná naplňovat.

V historii se našlo jen málo válečníků, kteří by měli takové charisma, vojenské nadání, vnitřní sílu a schopnost utvořit takové spojenectví. Skathloc Železný dráp byl před dvěma staletími poslední z nich a Arek věděl, že je od té doby prvním mužem, který dokázal dát dohromady tak velké vojsko. Ano, jistě, nejméně tři další velitelé měli podobná, a také se už vynořili z pustin, ale bude to Arek, kdo získá konečné vítězství. Dobyť Praag mu přinese takový věhlas, že bude s to sjednotit pod svým velením všechny uctíváče Chaosu.

A jestli půjde všechno podle plánu, bude jeho vítězství konečné. Měl totiž v úmyslu ovládnout celý svět a rozšířit pustiny Chaosu tak, aby sahaly od pólu k pólu. Věděl, že když bude mít dost času, dokáže to.

Dvojčata mu jistě hodně pomohla, ale teď se zdálo, že už jejich služby potřebovat nebude. Postavila se proti jeho záměru vydat se na jih tak brzy. Chtěla, aby počkal déle a shromáždil ještě větší vojsko. Mumlala svá obvyklá záhrobní varování o špatných znameních. Tvrdila, že stezky Prastarých budou brzy otevřené a nebude třeba konat takovéhle pochody. Neviděla, že shromážděným velitelům už dochází trpělivost a jsou celí nedočkaví, aby se už mohli vydat na pochod, a že potřebují vojenské tažení, jinak se pracně uzavřené spojenectví rozpadne. Od chvíle, kdy se podřídili jeho osudu, to bylo poprvé, kdy se Arek se svými oblíbenými čaroději nepohodl.

Taková situace se dá snadno urovnat. Mocných čarodějů, kteří byli ochotni následovat Tzeentchova oblíbeného bojovníka, bylo dost. Arek přísahal, že jakmile dobudou město a tažení bude započato skvělým vítězstvím, které jeho vojsko udrží pohromadě, dohlédne, aby byla neposlušná dvojčata nahrazena.

Ted' ale obrátil pozornost k pokračující bitvě. Tisíce bestí padaly za obět' válečným strojům lidí. To však nevadilo. Arek ve skutečnosti nevěřil, že by mohli město dobýt. Jenom chtěl, aby si obránci uvědomili, jak silnému nepříteli čelí, že si může dovolit ztratit desetitisíce takových přísluhovačů a velikost jeho vojska se tím sníží jen nepatrně. Vědomí, jak velikému nepříteli čelí, určitě podlomí morálku obránců. Při dlouhém obléhání to výsledek určitě výrazně ovlivní. A kromě toho byly všechny útočící bestie uctívači Khorna. Zoufale toužily po bitvě a Arek pochyboval, že by je a Lothara Ohnivou pěst, který je vedl, dokázal déle zadržovat. Nejspíš by se pak vrhli na zbytek vojska. Tohle bylo na vedení takového spojení teprve nejobtížnější. Najít společného nepřítele bylo občas důležitější než samotný úspěch v boji.

Útočníci se právě dostali až k hradbám. Srst jim potřísnil vařící olej, který na ně obránci vylili z kotlů. Věčný alchymistický oheň je proměnil v planoucí pochodně. I tak ale několik žebříků dosáhlo zdi a několik bestí se po nich vyšplhalo nahoru. Chvilí se zdálo, že se jim podaří vyčistit kus hradeb a nahoru se budou moci dostat další. Bojovaly tak zuřivě, až to vypadalo, že se jim podaří dobýt vítězství. To by bylo dobré, pomyslel si Arek. Potom se ale ze základny jedné z věží vynořil trpaslík a několik lidí. Na hradbách se roztančil blesk a kosil jednu bestii za druhou. Trpaslík měl kolem sebe jakousi auru síly nebo osudovosti, která byla Arekovu proměněnému zraku okamžitě zřejmá. Jeden z mužů, kteří šli za ním, měl stejnou auru, jen trochu slabší. Arek si s úlekem uvědomil, že trpaslíkovu sekeru zná. Už ji jednou viděl. Bylo to při útoku na pevnost Karag Dum. Byla to mocná zbraň, očarovaná zhoubnými runami a možná dost silná na to, aby prorazila i Arekovo brnění. Pohled na ni ho naplnil zlou předtuchou. Napadlo ho, že by se o tom možná měl poradit se svými čaroději. Ted' měl důvod nechat je žít o chvíli déle.

Felix rozpoltil jedné z bestí lebku a rozhlédl se. Hradby byly čisté. Všechny nepřátele buď zabili, nebo sházeli dolů na zem. Pohlédl na Gotreka. Trolobjice stál poblíž celý špinavý a zkrvavený a v obličeji měl kyselý výraz. Zdálo se, že je překvapený a zklamaný, že ještě žije, což vzhledem k tomu, že měl v úmyslu zemřít hrdinskou smrtí v boji, nebylo nic divného. Opodál stáli Ulrika a Maxa mžourali do šera. Po tvářích jim stékal pot. Ulrika vypadala, jako by pracovala v řeznictví. Z Maxových rukou stoupaly malé obláčky dýmu. Felix byl rád, že jsou všichni ještě naživu.

Nějakou chvíli to vypadalo dost špatně. I přes to, kolik bestí se útoku účastnilo, se při tom, jaký masakr mezi nimi způsobili lukostřelci a obléhací stroje, Felix divil, že vůbec dosáhly hradeb. Dokazovalo to, jak jsou silné a zuřivé. Děsivé pomyšlení, že se jim už první den bitvy málem podařilo dostat se přes hradby. Ještě děsivější byla vzpomínka na šílenou zuřivost a nedostatek zájmu o vlastní bezpečí, s nimiž se útočníci vrhali kupředu. Z tváří obránců, kteří stáli kolem, vyčetl stejné pocity. Tohle nečekali. Měli za to, že hradby jejich města jsou odolnější. Vedle nich stáli dobře vyzbrojení vojáci. Na ohních se zahřívaly kotle s vařícím olejem připravené k vylití. Na vrcholu každé z věží stály stroje připravené vrhat alchymistický oheň. A všechna tato opatření se ukázala být stěží dostatečná. Pouhá zuřivost útočníků je málem smetla. Felix se zachvěl. Když se tohle stalo už prvního dne, co se stane, až bude obléhání v plném proudu a útočníci budou mít čas postavit válečné stroje a plně uplatnit čaroděje? A vždycky hrozilo nebezpečí zrady. Při pohledu na kypící masu uctívačů Chaosu na to Felix nechtěl ani pomyslet. Už to, že byli před městem, bylo samo o sobě dost děsivé. Pomyšlení, že by někteří už mohli být uvnitř bylo strašidelné.

Arek sebevědomě vkročil do stanu čarodějů. Uvnitř bylo ticho. Všechny ryk, křik a povykávání vojska zůstaly nějakým způsobem za ním. Vzduch páchl halucinogenním kouřem, který se valil z ohřívací pánve poblíž vchodu. Arek se rozhlížel kolem a prohlížel si všechny ty masivní truhly a všelijaké složité čarodějnické pomůcky. Viděl skříňky ze santalového dřeva z daleké Kitaje a podivné lucerny s draky z legendárního Nipponu. V šeru se nejasně rýsovala kostra mastodonta. Pod prověšeným plátnem u střešy se mihotaly stíny. Ne poprvé se divil, jak se to sem Kelmainovi a Lhoigorovi může všechno vejít. Občas se mu zdálo, že je stan zevnitř větší než zvenku. Měl za to, že je to možné. Koneckonců, byli to mágové.

Čarodějové seděli se zkříženými nohama ve vzduchu nad arabským kobercem. Měli zavřené oči. Kameny na šachovnici, která se vznášela mezi nimi, se samy pohybovaly. Arek si prohlédl postavení. Bylo zřejmé, že vyhraje bílý. Když spolu hráli tihle dva, bylo to tak vždycky. Byli tak vyrovnaní, že ten, kdo měl sebenepatrnější výhodu, musel nutně vyhrát. Natáhl se a udělal několik tahů, které vedly k nevyhnutelnému vítězství.

"Proč to vždycky děláš?" zeptal se Kelmain s trpkým úsměvem.

"Nechápu, proč spolu vůbec hrajete," řekl Arek. Jejich smysl pro humor ho vždycky trochu rozladil. Jako by měli nějaké tajemství, o němž se se světem nehodlali dělit, ale kterým se náramně bavili. To, že byli ještě naživu, jen potvrdzovalo, jak jsou mocní. V pustinách Chaosu stačilo ke ztrátě života mnohem méně.

"Doufáme, že jednoho dne se rozhodne, kdo z nás je lepší."

"Kolik partií jste už spolu sehráli?"

"Skoro deset tisíc."

"A kdo zatím vede?"

"Kelmainovo vítězství, které jsi teď předvídal, ho posunulo o jedno napřed."

Arek potřásl hlavou a prohlédl si jejich planoucí aury. Nepochybně v nich byl výsměch.

"Jistě sis s námi nepřišel pohovořit o hře v šachy, i když je nepochybně fascinující," řekl Lhoigor.

"Co od nás žádáš?"

"To, co pokaždé - novinky, věštby, vědomosti."

"Toho posledního nám Tzeentch nadělil hodně."

"Občas mám pocit, že až příliš," dodal Kelmain.

Arek neměl na jejich žertování náladu. Rychle jim načrtl, co viděl dnes na hradbách. Řekl jim také o své předtuše.

Požádal je, aby mu poskytl vizi.

"Tvé předtuchy jsou nepochybně oprávněné," řekl Kelmain.

"Pán Tzeentch občas posílá varování právě tímto způsobem," dodal Lhoigor.

"Nemohli byste být konkrétnější?" řekl Arek.

"Ale samozřejmě," odpověděl Kelmain.

"Rád bys věděl víc o té sekyře a jejím nositeli," řekl Lhoigor.

"Přirozeně."

"Chceš, abychom vyvolali jméno Pána proměny a požádali ho, aby ti prokázal dobrodiní vize," řekl Lhoigor. Jeho hlas měl teď zabarvení a rytmus hlasu kněze vykonávajícího rituál. Arek přikývl.

Kelmain udělal posunek a do středu stanu se snesla kovová koule. Vznášela se nad stolem. Lhoigor nad ní přešel rukou a koule se rozdělila na dvě poloviny. Ty se pak vzdálily a uprostřed zůstala obrovská křišťálová koule, která byla předtím uvnitř. "Pohlédni do Pánova oka a získej moudrost," řekl.

Arek pohlédl.

V hlubinách koule spatřil blikající světlo, pouhý bod, vzdálený plamen, který se rozjasňoval. Měl pocit, že v něm zahlédl vzdálené vířící království, o němž se mu zdálo v těch nejnepříjemnějších snech, místo, které se mu zjevovalo už dříve, na místech zasvěcených Tzeentchovi. Bylo to místo, kde obloha stále měnila barvu, jak vlnky červené a zelené přecházely bezmračnou oblohou, a kde obrovské okřídlené stíny s lidskými těly a hlavami dravých ptáků pronásledovaly duše svých obětí nekonečnou krajinou, země, v jejímž středu seděl na trůně jeho pán. Cítil nyní, že není sám, že s ním jsou duše jeho čarodějů. Ve velké dálce slyšel jejich hlasy prozpěvující slova prastarých zaříkání. Jakoby z dálky viděl obraz z prvotního úsvitu času. Mohutný trpaslík, který budil dojem, že je něco víc než jen trpaslík, kul známou sekeru. Kladivem koval hlavici ležící na kovadině, skrze níž protékala silným proudem magická energie, trpělivě do ní vyrýval runy neuvěřitelné síly, které měly být zhoubou démonů. Na závěr rituálu vyslovil ochranná zaříkání a obraz se rozostřil a zmizel.

Vycítil nás, ozval se v jeho hlavě Kelmainův hlas.

Nesmysl, bratře, ta zaříkání zaženou každé cizí kouzlo, i to naše.

Řekl bych, že máš pravdu.

Arek uvažoval, o čem mluví a na koho se dívají. Obraz se změnil a on uviděl obrovského trpaslíka, podobného tomu prvnímu, se dvěma sekerami. Tu, kterou předtím viděl kout, a ještě jednu podobnou. Trpaslík měl holou lebku a tetování. Vedl nekonečný boj proti silám Chaosu ve světě, kde obloha měla barvu krve a kouzelný měsíc, Morrslieb, vydával silnou a zhoubnou záři.

První velký vpád, ozval se Kelmainův šepot.

Kdy páni Chaosu poprvé získali přístup na tento svět, dodal Lhoigor.

Arek spatřil toho trpaslíka, jak vede vojska z opevněných trpasličích měst. Viděl nekonečné, ke zkáze odsouzené tažení proti vojskům Temnoty. Viděl, jak Sekeronoš konečně dorazil do pustin Chaosu, aby zabránil Temnotě v přístupu do jeho světa. Viděl, jak před poslední osudovou bitvou s démonickými hordami odhodil svoji sekeru.

Obraz se znovu proměnil. Sekyru znovu našel mladý trpaslík a odnesl ji do velké pevnosti Karag Dum daleko na severu. Kouzlo hradeb obrovského města mu na další tisíciletí obraz zatemnilo. Pak se z pustin opět vynořily hordy Chaosu. To už bylo v čase, který Arek poznával. Viděl Karag Dum obklopený pustinami a obléhaný tisícíhlavým vojskem bestií a démonů. Viděl, jak obrovský Khornův Krvežíznivec prolomil kouzlo hradeb a spatřil vnitřek města. Viděl, jak vzdálený potomek Sekeronoše okřídleného krvežíznivého démona porazil a sám přitom zemřel. Viděl, jak sekeru našel králův syn, který byl na cestě do pustin Chaosu, aby svým lidem pomohl. Arek byl svědkem nezdaru výpravy a toho, jak mladý trpaslík zemřel, sám a daleko od domova, při své poslední bitvě proti vojsku bestií poté, co se ukryl v jeskyni.

Obraz se rozostřil. Pustinami jel konvoj podivně vyzbrojených vozidel. Vozy obalené ocelí a poháněné silou svalů trpaslíků, kteří byli uvnitř.

Nějaká výprava, bratře. Hledají město Karag Dum.

Samozřejmě odsouzená k nezdaru, zněla odpověď.

Arek viděl, jak byly vozy jeden po druhém zničeny a jejich posádka se vrátila zpátky - jen jediný pokračoval v cestě.

Nakonec bestie napadly a poškodily i poslední vůz a zevnitř se vynořili tři trpaslíci: jeden stařec s dlouhými vousy rozdělenými do dvou pramenů, jeden obrovský, hrubý a tupě vyhlížející válečník a jeden trpaslík krutého vzezření.

Gotrek Gurnisson, ozval se Kelmainův šepot.

Ano, bratře, zněla odpověď.

Všichni tři měli brnění a mocné zbraně a chránily je runové amulety. Probojovali se ven a vydali se na dlouhou strastiplnou cestu zpátky do své takzvané civilizace.

Vypukla bouře a z pustin Chaosu se zvedla oblaka prachu. Ti tři se rozdělili. Ten, který se jmenoval Gotrek, se ukryl v jeskyni, kde ho objevila obrovská zmutovaná bestie. Gotrek, zahnaný hluboko do nitra skal, objevil tělo mladého trpaslíka a sekeru. Zdvihl ji a mezi ním a zbraní se utvořilo pouto. S touto prastarou zbraní bestii zabil a opět se přidal ke svým společníkům.

A opět změna. Hory. Modrá obloha. Dlouhé údolí. Trpaslík jménem Gotrek tam byl také. Byl větší, svalnatější a tak nějak hrozivější.

Sekera proměňuje toho, kdo ji má, bratře. Vidíš, jak vyrostl.

Trolobjice vstoupil do údolí. Zdálo se, že je šťasten, že tam je. V údolí je vypálená vesnice a mnoho mrtvých trpaslíků. Trpaslík vstoupil do kamenného domu. Našel tam na podlaze zohavená těla trpaslice a jejího malého dítěte. Trpaslík sklonil hlavu. Možná plakal.

Další změna. Sál trpasličího pána. Gotrek Gurnisson tam byl zase a vášnivě se přel s dlouhovousým šlechticem na trůně. Šlechtic měl na rtech úšklebek. Zdálo se, že se trpaslíkovi vysmívá a pak mávl rukou. Možná Gotrekovi něco zakazoval, možná dal dokonce rozkaz k popravě.

Gotrek potřásl hlavou a hrozivě se zašklebil. Pán dal rozkaz vojákům, aby ho zatkli. To byla chyba. Strhla se rvačka. Brzy byli všichni v sále mrtví nebo utekli, vyjma Gotreka. Všude se válely mrtvoly trpaslíků.

Trpaslík zvedl ze země nůž a začal si odřezávat vlasy. Brzy měl až na malý hrubý pásek holou hlavu. Vykročil do světa, aby udělal to, co si usmyslel, ať už to bylo cokoliv.

Obrovské město lidí. Možná Altdorf, hlavní město Říše.

Hospoda. Vysoký, světlavý muž, na první pohled opilý, seděl u stolu s tím trpaslíkem, který byl podle všeho stejně opilý jako on. Trpaslík byl teď starší. Z proužku vlasů mu mezitím vyrostl hřeben, který měl obarvený na oranžovo. Holou hlavu měl pokrytou tetováním. Byl celý zjizvený a na rtech mu ulpíval cynický úšklebek. Vysoký muž byl zjevně rozrušený. Hovořili spolu. A muž byl přitom stále více vzrušený. Pili dál. Trpaslík vytáhl nůž a podivná dvojice spolu uzavřela jakési pokrevní bratrství.

Obrazy teď následovaly v rychlém sledu. Hrobky pod hlavním městem. Čaroděj vykonával rituál kosmického zla, který mu ti dva přerušili. Malá vesnice v divočině sužovaná okřídleným démonem, dokud ti dva jeho hrůzovládě neučinili konec. Les v noci. Rozšklebený Morrslieb. Ti dva bojují s mutanty a vyznavači kultu a nakonec z jejich spárů vysvobozují malé dítě. Kolona vozů mířící na jih, bojující cestou se skřety a jinými netvory. V každém obraze byli ti dva a bojovali jako ďáblové. U brány hořící pevnosti trolobjice porazil celý kmen jezdců na vlících a přišel přitom o oko. Arek viděl zbořeně trpasličí město a bitvy s netvory a setkání s duchy.

Stále se zrychlující sled obrazů. Setkání s mágy, vlkodlaky a zlosyny. V jiném městě Říše hoří domy a ulicemi se valí hordy krys. Obrovská vzducholod' přelétá nad pustinami Chaosu a přistává u Karag Dumu. Khornův Krvežíznivec se vrátil a znovu byl dvěma dobrodruhy poražen. Střetli se s mocným drakem a zabili ho. Bojovali s vojskem orků a nějakým způsobem se jim podařilo přežít.

Arekovi bylo čím dál zřejmější, že ať jsou ti dva kdokoliv, jsou to hrdinové a jejich osudem je vzdorovat Chaosu. Nebo to možná není jejich osud, nýbrž osud sekery. To nevěděl. O tom by si měl promluvit se svými čaroději.

Náhle příval obrazů ustal. Vzduchem prolétla ještě jedna změna. Areka naplnila hluboká zlá předtucha. Obraz zčernal a na kratičký okamžik stál tváří v tvář ohromnému obličejí, jehož rysy se jakoby chvěly a přelévaly, občas připomínal démona s ptačí hlavou, občas neuvěřitelně krásného muže s planoucíma očima. Okamžitě věděl, že hledí na pána Tzeentche. Bytost měla ve tváři posměšný výraz a před Arekovými očima se objevil poslední obraz.

Hořící budova. V ulicích bojovali rohatí válečníci s lidmi. Viděl sám sebe, jak leží na zemi, brnění puklé a rozbité, jeho bezhlava mrtvola chladnoucí na sněhu. Všude kolem znetvořené mrtvoly bestii a válečníků Chaosu. Viděl sám sebe, jak bojuje s tím trpaslíkem. Arek cítil, jak je on sám opojen očekávaným vítězstvím.

Obraz zčernal a nahradil ho další. Viděl záblesk sekery chystající se useknout mu hlavu.

Třetí část obrazu ho vyděsila: Gotrek Gurnisson a jeho společník stojící nad jeho mrtvolou, zranění, ale vítězové. Muž třímá v ruce Arekovu hlavu. Arek v úleku zíral na obraz a ten začal blednout. Celý zkoprnělý stál uprostřed stanu čarodějů.

"Vaše vize mě příliš neuklidnila," řekl nakonec. Kelmain pohlédl na Lhoigora. Arek měl opět pocit, že mezi nimi probíhá jakási bezeslovná komunikace.

"Takové vize nejsou vždy přesné," řekl nakonec Kelmain a stříbrnými nehty se škrábal na bledém spánku.

"Občas do nich zasahují zlomyslní démoni. Mají zvláštní smysl pro humor ti naši starší bratři," dodal Lhoigor.

"Viděli jste to, co já?" zeptal se Arek.

"Viděli jsme jednoho z božských předků trpaslíků, jak sekeru vyrobil. Viděli jsme mnoho z její historie. Viděli jsme obléhání Karag Dumu. Viděli jsme, jak sekeru dostal Gotrek Gurnisson. Viděli jsme... tvou smrt."

"Jak je to možné? Myslel jsem, že Oko ukazuje jen minulost."

"Oko je zvláštní věc. Ukazuje jen některé věci -" začal Lhoigor.

"Obvykle ukazuje jen minulost," přerušil ho Kelmain. "Nebo to, co lidé za minulost pokládají."

"Co tím myslíš?" zeptal se Arek. Kelmain pohlédl na Lhoigora. Arek věděl, že se snaží rozhodnout, který z nich mu to vysvětlí.

"Říše Chaosu, z níž všechna magie vlastně pochází, je další rovina, která zhruba navazuje na tuto -" začal Lhoigor.

"Skládá se pouze z energie -" přerušil ho zase Kelmain.

"Kterou ti, kdo mají nadání, mohou odebírat," dokončil Lhoigor.

"No a?" zeptal se Arek.

"Mezi těmi dvěma rovinami existují spojení. Silné emoce, přání, sny, obavy, to vše mísí kypějící moře energie, které je v podstatě vlastním královstvím Chaosu," řekl Kelmain.

"Události, které tyto silné emoce vyvolávají, mohou v rovině Chaosu zanechat stopu. Bitvy, vraždy a tak podobně.

Stejně tak i sny a obavy. Tyto stopy plavou jako -"

"Jako bubliny," řekl Lhoigor. "Oko pro nás tyto stopy dokáže vytáhnout, pokud ho správně vyvoláme. Jen věc

takovéto síly může proniknout víry energie a vybrat ty, které vyvolávač potřebuje."

"Takže tvrdíte, že to, co jsme viděli, nemusí být nutně pravda."

"Mám za to, že většinou to ve své podstatě pravda je. Může to být maličko nepřesné, ale ve většině ohledů by to mělo odpovídat."

"A co ten poslední obraz?"

"Ten jsi do rituálu mohl vnést ty sám," řekl Kelmain.

"Projekce tvých vlastních skrytých obav," dodal Lhoigor výsměšně.

"Nebo to bylo varování pána Tzeentche, předpověď toho, co se stane, když půjdeš touto cestou dál."

"Je těžké to poznat. Takovéhle vize jsou vždycky záhadné."

"Takhle to tedy vykládáte."

"Jsme jen skromnými sluhy našeho mocného pána," řekl Lhoigor. Arek si nikdy nebyl jist, jestli tím myslí Tzeentche nebo jeho samého, když takhle mluvil. Měl podezření, že ta dvojznačnost byla záměrná.

"Vy toho trpaslíka znáte," řekl.

"Víme o něm," opravil ho Kelmain. "V minulosti nám bezděčně zhatil několik plánů."

"Máme podezření, že je, byť nevědomky, vyvoleným bojovníkem nepřátel naší věci."

"Každopádně ho jistě změnila ta mocná zbraň, kterou nosí."

"Kdyby ten trpaslík zemřel, budoucnost, kterou jsme viděli, by se nikdy nemohla naplnit," řekl Arek. "Když tu sekeru nebude držet on, nezabije mě."

"Snad. Možná ale sekera nalezne nového majitele."

Arek o tom chvíli uvažoval a pak se rozhodl. Trpaslík musí zemřít a sekera zmizet.

"Máte ve městě spojení?"

"Mnoho."

"Dohlédněte, aby ten trpaslík a jeho lidský pomahač zemřeli. Dohlédněte na to, aby se sekera ztratila a hned tak se zase neobjevila."

"Vynasnažíme se," odvětil Kelmain a výsměšný úšklebek ve tváři se mu přitom rozšířil.

"Jestli byl ten obraz opravdu od pána Tzeentche, je rouháním pokoušet se zahrávat si s osudem, který ti určil."

"Přesto to udělejte."

"Jak si přeješ."

ČTYŘI

Ulrika se znechuceně rozhlédla po sále. Co jí vadilo, nebylo její okolí, nýbrž lidé, nebo alespoň většina z nich. Síň byla zařízena mnohem střízlivěji, než by byla u jižanského dekadentního šlechtice očekávala. Nebyly tu složité ozdobné řezby ani chrlice, které pokrývaly zdi tolika budov ve městě, jen zbraně a praporce.

Sám vévoda Enrik, který seděl na lakovaném dřevěném trůně, vypadal jako skvělá socha válečníka. Byl to pohledný štíhlý muž ve středních letech. Měl černé, místy prošedivělé vlasy. Dlouhý spadající knír, který byl u jižanské šlechty v módě, jeho tváři opravdu svědčil. Vypadal s ním jako jeden z divokých jezdců z Gospodarovy legendy. Měl znepokojivě intenzivní pohled, ale Ulrika neviděla nic, co by ji přimělo věřit pomluvám o jeho šílenství.

Někteří tvrdili, že vévodův sklon všude vidět uctíváče Chaosu je znamením, že zdědil otcovo šílenství. Ulrika měla pocit, že podpora lovců čarodějnic a pronásledování mutantů jsou jen rozumnými ochrannými opatřeními před Velkým nepřítelem. Možná je to pravda. Možná že se dekadentní říšské manýry zakořeňují i zde ve velkých kislevských pevnostech. Ironicky se svým myšlenkám usmála. Ona sama nebyla o nic lepší. Nebyl snad jejím milencem dekadentní jižan? Nenechala si snad radit od Maxe Schreiber, čaroděje, o němž by se jen před několika málo měsíci byla vsadila, že je uctíváčem Chaosu? Ne, neměla právo tyhle lidi kritizovat. Věděla to, ale přesto to dělala.

Vedle trůnu byla velká kamna chránící před podzimním chladem. Po levé straně vévodova trůnu stál vysoký vousatý komoří držící těžkou dřevěnou hůl. Kousek před trůnem stáli dva ozbrojení obři z vévodovy stráže, každý s halapartnou, a o hlavu vyšší než všichni ostatní v místnosti. Deset kroků před trůnem bylo natažené lano a za ním stáli prosebníci. Byla to roztodivná skupina, bohatí obchodníci, nižší šlechtici a několik odranců neurčitěho povolání. Mohli to být čarodějové nebo kněží nebo klidně třeba buřiči z povolání.

Při pohledu na ostatní lidi v místnosti se divila, jak to Enrik může vydržet. Chovali se tak, že by to i nejrozumnějšího člověka přivedlo k šílenství. V přední části místnosti byla skupina příslušníků obchodnické gildy protestující proti poslednímu vévodovu nařízení o zmrazení cen. Vypadalo to, že ani přítomnost obrovské hordy Chaosu před branami nesmí zasahovat do práva na stanovení nejlepší ceny. Skutečnost, že dodržování tohoto práva může vést k tomu, že většina lidí bude hladovět, je zjevně neznepokojovala. Ulrika mezi nimi poznala toho tlustocha ze strážní věže. Zdálo se, že strach už překonal a mnohem víc ho tlačí, že nemůže své obili prodávat za desetkrát vyšší cenu než před měsícem. Obchodníci, pomyslela si Ulrika s pohrdáním pro stoupající střední třídu, obvyklým u válečných šlechticů. Nemají špetku cti. I ve chvíli, kdy je město zapleteno do boje na život a na smrt, myslí jen na své zisky.

Vévoda Enrik její názor zjevně sdílel. "Zdá se mi," řekl zvučným hlasem, "že udržet naše muže v poli a neztratit spokojenost a podporu obyvatelstva je nyní mnohem důležitější než zisky gildy."

"Ale, Vaše Milosti -" spustil tlust'och.

"A navíc," pokračoval kníže, jako by nic neslyšel, "se mi zdá, že lidé, kteří mají jiný názor, jsou nejspíš sami uctíváči Chaosu a příznivci Temných sil."

To obchodníkům zavře ústa, pomyslela si Ulrika s jistým uspokojením. Nepřiliš skrytou hrozbu pochopili stejně jako ona.

Vévoda poněkud klidnějším hlasem pokračoval: "A k čemu vám koneckonců budou zisky, když město padne, Osriku?"

Zlato má cenu jen pro živé, kteří je mohou utratit. Když se ty bestie dostanou do našeho města, jsem si jist, že neušetří nikoho, ať je, jak chce, bohatý... snad s výjimkou několika uctívačů Chaosu."

"Jsem si jist, že tady žádní uctívači nejsou," řekl uhlazeně Villem. Vzhledl k bratrovi, zamrkal a pak se znovu obrátil k obchodníkům a přátelsky se na ně usmál. Železná pěst a sametová rukavička, napadlo Ulriku. Svým způsobem to bylo smutné. Enrik byl mnohem spíše určen pro roli soudce a jeho bratr pro roli usmířovatele. Kdyby se jejich pozice vyměnily, byla by vládnoucí rodina mezi lidmi jistě mnohem populárnější. Vévoda by tak mohl stát s čistými rukama stranou a být oblíbenější. Tak to ale být nemohlo. Narodili se takhle a nezdálo se, že by některý z nich měl se svou rolí potíže, jestli to ovšem role byly. Možná se chovali přirozeně. Na druhou stranu, o Villemovi slyšela různé řeči. Byl to velký učenec, pronikl do alchymie a říkalo se o něm, že čte knihy přivezené ze všech koutů Říše. To se kislevské šlechtě určitě také nelíbilo.

Obchodníci souhlasně přikyvovali. "Máte na srdci ještě něco?" zeptal se chladně Enrik. Obchodníci kroutili hlavami a dostali povolení se vzdálit. Ke trůnu přistoupili další prosebníci. Nižší šlechtici, podle oděvů, kteří chtěli, aby vévoda mezi nimi urovnal nějaký malý spor. Ulrika ho brzy přestala sledovat a prohlížela si přijímací sál.

Byl docela malý a na jeho stěnách visely tlusté tapisérie s obrazy z dávných bitev. Nejnapadnější byla vyobrazení z poslední Velké války proti Chaosu. Byl tam Skathloc Železný dráp na svém okřídleném draku, Zhoubném tesáku. Byl tam Magnus Pobožný, zářící v těžkém plátovém brnění, se svatozáří nad hlavou, a v jedné ruce držel válečné kladivo, císařský znak. Byl tam car Alexandr, smrtelný bůh v pozlaceném brnění. Bestie vrhaly z tlusté vlněné tkaniny lačné pohledy. Ušlechtilí rytíři a okřídlení jezdci jim jeli vstříc. Měsíc Chaosu zlověstně zářil na obloze a byl větší, než Ulrika kdy viděla. S výjimkou posledních několika týdnů.

Ne poprvé si přála, aby byla využila příbuzenský svazek s vévodovou rodinou. Byl jejím vzdáleným bratrancem, jejich rodiny spojila svatba, a mohla tedy požádat o soukromou audienci, ale neudělala to. Přírozený smysl pro spravedlnost ji to nedovolil. Měla na srdci věci, které pro ni byly důležité, ale ne tak důležité, aby kvůli nim mohla narušit řízení státu. Rozhodla se využít veřejné audience. Koneckonců, jediné, co se chtěla dozvědět, bylo, jestli mají nějaké zprávy o jejím otci. Stejně byla jen nepatrná naděje, že vévoda bude něco vědět. Chvěla se a snažila se ovládnout své obavy. Otec bude v pořádku. Už téměř půl století žil ve válkách, hladomorech a morových nákazách. Tohle přežije. Je nezničitelný. Alespoň doufala. Byl posledním zbytkem rodiny, který měla.

Vévodův zvýšený hlas ji vrátil zpátky do komnaty. Ztratil se šlechtici veškerou trpělivost a křičel na ně, jako by byli zlobivé děti, které potřebují pevnou ruku. "A jestli se sem ještě odvážíte přijít mrhat mým časem, nechám vás oba zmrskat a nedovolím vám účastnit se bitev. Je vám to jasné?"

Ulrika byla zděšená. Tihle muži byli sice možná bezvýznamní a malicherní, ale byli to šlechtici. Nebylo obvyklé, aby s nimi někdo takto jednal. Stejně jako všichni kislevští šlechtici byli vznětliví a měli soukromá vojska a vrahy. Taková hrubost byla obvykle důvodem k souboji. Jeden ze šlechticů na to upozornil.

"Až bude po bitvě, hrabě Mikale, rád vám poskytnu satisfakci," odfrkl vévoda tónem, který nikoho nenechal na pochybách, kdo bude vítězem jakéhokoli souboje. "Ale právě teď, pokud jste si toho nevšiml, máme poněkud důležitější věci na práci. Dokonce důležitější než to, kdo má přednost při výběru pozic na vnějších hradbách. Protože když budete dále otálet, bestie za branami učiní vaši otázku akademickou tím, že vám ty vaše hloupé hlavy usekají. Pokud to dříve neudělají mé strážce. Můžete odejít. Hned!"

Hněv v jeho hlase byl nelicenci a Ulrika nepochybovala, že to Enrik myslí vážně. Přesto si ale myslela, že se chová pošetile. V následujících dnech bude potřebovat podporu obou mužů i jejich vojáků. Villem to věděl také, protože něco zašeptal bratrovi do ucha a spěchal za nimi, aby je trochu usmířil. Komoři si prohlédli seznam, udeřil holí o zem a nařídil dalším dvěma mužům, aby přistoupili.

Byli velcí, oděni ve značně opotřebovaných brněních a dlouhých mnišských pláštích a kolem krků měli amulety s vlčí hlavou. Ve vyzábých obličejích měli fanatický výraz. Aniž by promluvíli, Ulrika věděla, co jsou zač. Lovci čarodějnic.

"Vaše Milosti, ve zdech Praag jsou zvrácení uctívači Chaosu. Musíme z nich udělat odstrašující příklady. Když jich pár upálíme, cizinci se poučí."

"A ty, Ulgo, samozřejmě přesně víš, koho je třeba upálit." V Enrikově hlase bylo jasně slyšet pohrdání. To Ulriku překvapilo. O Enrikovi se tvrdilo, že s lovci čarodějnic sympatizuje a že je zapřísáhlým nepřítelem Chaosu. Byla to jedna z mála věcí, za kterou ho jeho lidé měli rádi. Možná mu jen nebyli sympatičtí tihle dva. Odpověděl mu druhý lovec; měl klidný kultivovaný hlas, vlastně docela podobný Felixovu.

"Dovolili jsme si připravit seznam, Vaše Milosti," řekl. Vévoda pokynul, aby přistoupil, vzal z jeho natažené ruky seznam, chvíli si jej četl a pak se začal smát.

"Je snad Vaši Milosti něco k smíchu?" zavrčel muž. V jeho hlase byla hrozba. Na výsměch nebyl zvyklý.

"Jenom ty, Petře, si můžеш myslet, že polovina představených Ulrikova chrámu jsou kacíři."

"Vaše Milosti, oni trestají otroky Chaosu s naprosto nedostatečnou horlivostí. Chová-li se takto kterýkoliv z Ulrikových kněží, musí být zrádce lidskosti a tím pádem i kacíř."

"Jsem si jist, Petře, že arciprelát by s tvým hodnocením nesouhlasil. Také proto tě možná vyloučil z řad kněží."

"Vaše Milosti, mé vyloučení mají na svědomí tajní kacíři, kteří se báli vystavit zářícímu světlu pravdy. Věděli, že když mě nezhanobí, vyjde najevo, že jsou sami bídní zplozenci démonů. Oni -"

"To stačí, Petře!" řekl vévoda tiše, ale výhrůžně. "Nyní je válka a vysvětlím to jen jednou. Shromáždil jsem vás zde, abych vám něco řekl - a ne abych poslouchal váš křik. Takže dobře poslouchejte."

Ani ty, ani tví muži už nebudete pronásledovat ty, o nichž se domníváte, že jsou kacíři... pokud k tomu já nedám rozkaz! Nebudete nabádat lid, aby zapaloval domy těch, o nichž se domníváte, že projevují málo horlivosti... pokud k tomu já nedám svolení! Ty i tvoje soukromé vojsko fanaticků budete v nadcházejícím boji užiteční, ale nestrpím, abyste brali zákon do vlastních rukou. Jestliže neuposlechněš, bude tvá hlava na kůlu dříve, než stihneš otevřít ústa."

Rozumíš?"

"Ale Vaše Milosti -"

"Ptal jsem se, jestli rozumíš?" Vévodův hlas byl chladný a vražedný.

Ulrika si nebyla jistá, zda s ním souhlasí, či ne. Bylo správné, že se Enrik tvrdě vypořádává s neukázněností, zejména s buřiči jakými nejspíš Ulgo a Petr byli. Jenže lovci čarodějnic byli mocní a jejich věc byla spravedlivá, neměl by je proto urážet tímhle panovačným tónem. Začínala chápat, proč není Enrik tak oblíbený jako jeho bratr.

"Ano, Vaše Milosti," řekl Petr. Tón jeho hlasu se nebezpečně blížil neuctivosti. Ulrika začínala mít podezření, že tenhle vévodův zásah nebude mít předpokládaný výsledek. Lovci čarodějnic a jejich přísluhovači uměli své poslání vykonávat v přestrojení.

"Můžeš tedy jít," řekl vévoda.

Ulrika byla tak zaujatá způsobem, jakým se lovci čarodějnic vzdálili, že málem přeslechla své jméno. Spěšně postoupila kupředu a uklonila se.

"Sestřenko," řekl vévoda. "Co pro tebe mohu udělat?"

"Chtěla bych vědět, zda nepřišly nějaké zprávy od mého otce, Vaše Milosti."

"Je mi líto, že ti musím říct, že ne. Jakmile nějakou dostaneme, ihned ti dám vědět. Můj komoří ví, kde tě hledat, nemám pravdu?"

"Ano, Vaše Milosti."

"Výborně, můžeš tedy jít."

Ulrika se začervenala. Tohle propuštění bylo i na kislevské poměry dost kategorické. Obrátila se k odchodu. Užíral ji vztek. Ucítila na svém rameni ruku a otočila se, málem připravená někomu ublížit. Když spatřila usmávajícího se Villema, zarazila se.

"Musíte vévodovi odpustit," řekl. "Není trpělivý člověk a v poslední době má hodně starostí. Není lehká doba pro nikoho z nás."

"On je tu pánem. Je válka. Není co odpouštět."

"Jsem si jist, že Enrik by s vámi souhlasil, ale přesto, nikdy není dobré zapomínat na zdvořilost, zvláště' jednáme-li s příbuznými. Je mi líto, že od vašeho otce nepřišly žádné zprávy. Přesto, naděje umírá poslední. Poštovní holubi se ztrácejí a poslové mizejí nebo se nechávají zabít. Zatím bych si nezoufal. Při pohledu na tu hordu venku pochybuji, že by se sem ze severu nějaký posel mohl dostat."

Ulrika z jeho hlasu vycítila účast a začínala trochu roztávat. Už se cítila o maličko lépe. "Děkuji vám," řekla a myslela to upřímně.

"Prosím, neděkujte. Je mi potěšením být vám k službám. Nemějte starosti - nějak se z toho dostaneme. Pochopil jsem, že jste přicestovala s tím trolobijcem a jeho společníky, čarodějem a šermířem. Jsem si jist, že jsou to zajímaví lidé a velcí hrdinové. Bylo by možné, abyste se mnou zde v paláci některý večer všichni povečeřeli? Rád bych dostal příležitost pohovořit si o té úchvatné vzducholodi a lépe poznat svoji krásnou sestřenici."

Ulrika se pokusila představit si Gotreka u stolu s tímhle uhlazeným mužem, ale nedokázala to. Felix a Max byli ovšem něco jiného. "Velmi ráda," odpověděla.

"Nechám vám poslat pozvání. Do té doby..."

Šedý věstec Thanquol upřeně hleděl do křišťálu. Cítil napětí. Kolem něho seděli starší klanu Tvůrců a zírali na něj, jako by se ho chystali sníst. Přinutil se je nevnímat a soustředit se na svá kouzla. Přinutil svou mysl sestoupit do vytržení, kterému se naučil už jako sotva odrostlý skrček, hned poté, co se z něho stal čarodějnický učeň. Nechal svého ducha volně létat, aby nabral energii černé magie, kterou potom přesunul do křišťálu.

Jakmile to udělal, změnil se jeho úhel pohledu. Jako by se krystal proměnil v oko přihlížejícího boha; ta podobnost Thanquola zahrála v podbřišku. Viděl sám sebe shora. Viděl šedivé chlupaté starší klanu Tvůrců, jak na něho civí, a v rohu místnosti chtivě přihlížejícího Izáka Grottlea. Grottle si dlouhým růžovým jazykem olízl žlutnoucí tesáky a pak si začal ohryzávat ocas. Tohle gesto Thanquola naplnilo obavami o vlastní bezpečí. Přesto, nemusel se obávat, vždyť se přihlásil dobrovolně. Pomoci Tvůrcům potlačit Lurkovu vzpouru byla nejrychlejší a nejjistější cesta zpátky do jejich přízně a čím dříve to udělá, tím dříve bude z téhle smrtící pasti venku. Pekelná díra byla tím posledním místem, kde chtěl být v době, kdy byla ohromná vojska Chaosu na pochodu.

Když mu ta myšlenka přišla na mysl, zaklel. Pouhá zmínka o vojsku mu v mysli okamžitě vykouzila jeho živý obraz a ve stavu přecitlivělosti, v němž byl, to stačilo, aby vize v křišťálu zmizela. Najednou pod ním byl kráter Pekelné díry. Nad dějištěm starověkého pádu hvězd se tyčily nestvůrně odulé budovy. Ulice byly plné bojujících skavenů. To se Lurkovi příznivci bili s vojáky, kteří zachovávali věrnost klanu Tvůrců. Jen na okamžik se zahleděl na krvavou šarvátku a potom se oko jeho mysli rozletělo k velikému oblaku prachu v dálce.

V mžiku byl u něho a shlížel na něj shora. Viděl jednu semknutou řadu bestii za druhou, vyjící masu chlupatých a takřka zvířecích lidí, stovky a stovky černě oděných válečníků Chaosu sedících na obrovských a smrtonosných ořích. Pod ním pochodovali nestvůrní tvorové, obrovští pololidé a polodraci. Vedle nich si vykračovali zmutovaní trolové. Oblohu zatemnila hejna okřídlených humanoidů. Bylo to obrovské vojsko a nejhorší na tom bylo, že Thanquol věděl, že to je jen část armád Chaosu, které jsou teď na pochodu. Uctíváče méně podřadných sil muselo něco uvést do pohybu a Thanquol nijak netoužil vědět co. Nikdy by se nechtěl k téhle armádě dostat blíž, než byl s pomocí křišťálu teď.

Zabručel a ovládl se. To všechno bylo hezké, ale s jeho posláním to nemělo nic společného. Potřeboval vědět, co má za lubem Lurk. Potřeboval najít způsob, jak pro Tvůrce získat výhodu v občanské válce, která trhala jejich opevněné město na kusy, dříve než tohoto sváru využije blížící se horda. Soustředil se na Lurka. Okamžitě cítil jeho přítomnost, přítomnost svého bývalého zrádného sluhu. Drahokam, který mu Thanquol kdysi dávno vnutil, měl stále schopnost je

spojovat.

Rychlostí myšlenky se změnil úhel pohledu. Byl nyní ve velké místnosti a shlížel na vřící masu odhodlaných a zoufalých skavenů. Většina z nich nebyla příliš velká. Byli to otroci, nejnížší třída, krysí lidé příliš slabí a hloupí, aby si prorazili cestu k moci jako ostatní. Jejich jedinou silou bylo jejich množství. To však naneštěstí bylo veliké. Tu a tam byli v davu větší a lépe vyzbrojení skaveni. Thanquol se úporně snažil utišit zuřivost, která v něm vřela. Jak typické pro skaveny. Vždycky se našli tací, kteří měnili strany podle toho, kde jim kynul větší prospěch, a spojovali se s očekávanými vítězi jakéhokoliv boje. Co Thanquola znepokojilo nejvíce, bylo, kolik Tvůrců je mezi nimi. Dokonce tam byli i obrovští černí příslušníci válečné havěti a mnoho válečníků v barvách klanu. Najednou Thanquol pochopil, proč mu dali možnost získat si opět přízeň starších. Lurkovi se nějakým záhadným způsobem zkrátka podařilo uspořádat docela úspěšnou malou vzpouru. K jeho praporu se přidávalo stále více příznivců, a jestli to tak bude pokračovat, misky vah se brzy převáží v Lurkův prospěch.

Šedý věstec Thanquol o tom krátce uvažoval. Jestliže na straně jeho bývalého sluhu stojí tolik skavenů, možná by k ní měl přejít také. A nebo by se měl raději postavit na stranu těch, kteří stáli za Lurkem, protože Lurk určitě sám neměl dost inteligence, aby to všechno byla jeho práce. Někde tam venku byla pronikavá inteligence, která to vše řídila. Možná by s přiměřeným vedením zkušeného skavena, jako je Thanquol, pro sebe a své věrné poradce dokázala nastolit tady v Pekelné díře novou mocenskou základnu.

Lurk stál na vysokém pódiu a shlížel na dav. Byl větší, než si ho Thanquol pamatoval. Byl teď větší než kterýkoliv krysí lidožrout, skoro dvakrát vyšší než Felix Jaeger a také mnohem těžší. Na konci dlouhého červovitého ocasu měl mohutný kostěný bodec. Rudé oči mu planuly šílenstvím. Nejděsivější ze všeho byly zakroucené rohy, podobné jako měl Thanquol, které mu po straně trčely z lebky. Opravdu, takovou podobnost se sochami Rohaté krysy Thanquol ještě neviděl. Jistě byl zvláštním způsobem podobný Rohaté kryse, s níž se Thanquol spojil v iniciačních rituálech. Je to možné? Je možné, aby si krysí bůh opravdu vybral za svého vyslance Lurka? Thanquol ten nápad okamžitě zavrhl. Nemožné.

Lurk promluvil: "Utlačovaní bratři skaveni! Děti Rohaté krysy! Hodina osvobození se blíží. Nadešel Čas změn."

Čas změn? To je ale známá fráze. Thanquol uvažoval, kde už ji slyšel.

"Svět se mění. Ti nejnížší se stanou nejvyššími. Vysocí budou poníženi. To mi slíbil můj otec, Rohatá krysa."

Thanquolovi se vzteky málem zastavilo srdce. Jeho otec? Jak si ta ubohá zmutovaná hanba skavenů dovoluje takhle se rouhat? Thanquola překvapilo, jak hluboce tuto věc prožívá. Lurk prohlašoval, že je příbuzným největšího z bohů, dokonce bližším příbuzným než šedí věstci. Dělal ze sebe náboženského vůdce. Thanquol byl překvapený, že ho Rohatá krysa na místě nezabila. Ledaže... Ne. To není možné. Není možné, aby to, co Lurk říkal, byla pravda.

"Ti z vás, kteří půjdou za mnou, budou bohatě odměněni! Naproti tomu ti, kteří se za mne nepostaví, nebo ti, kteří mě zradí, budou potrestáni tak strašlivým způsobem, že si to ani nedovedete představit. Jedině že byste si dokázali představit, jaké to je být zaživa staženi z kůže nad hodně velkým, chaotitovým ohněm, zatímco vás dva mučitelé z krysího klanu bodají rozžhavenými železy do pachových žláz a pak..."

Lurk pokračoval v popisu působivě nápaditých a dosti trýznivých způsobů mučení. I přes tu dálku Thanquol cítil, jak se mu při poslechu svírají pachové žlázy.

"...nahoru řitním otvorem!" dokončil Lurk.

Následovalo ohromující ticho. Thanquol musel uznat, že se Lurk z jejich dlouhého soužití nejspíš něco naučil. Jeho řeč byla rozhodně působivá a dosáhla kýženého cíle: vzbudit v poddaných strach.

"A teď slyšte-slyšte!" pokračoval Lurk. "Abychom v našem velikém tažení byli úspěšní, musíme nejdříve ovládnout Pekelnou díru. A abychom ovládli Pekelnou díru, musíme převzít kontrolu nad chovnými káděmi, radními síněmi i nad chaotitovou rafinérií. Rozdělíme se tedy na tři skupiny."

Thanquol poslouchal, jak Lurk nastiňuje svůj plán. Byl to velice smělý plán. Spoléhal na rychlost, překvapení a léčky v léčkách. Thanquol věděl, že by sám sotva vymyslel lepší, a že kdyby jej Thanquol neprozradil starším, zcela jistě by uspěl.

Kdyby.

Thanquolova bystrá skavení mysl zvažovala možnosti. Věděl, že musí existovat způsob, jak ze situace co nejvíce vytěžit. Zároveň se něco v něm divilo, jak ten jeho omezený a tupý sluha mohl přijít s takovým plánem. Takový spletitý a lstivý plán přece nemohl Lurk vymyslet sám. Mohla to být jen práce intelektu skoro tak nebetyčného, jaký měl Thanquol sám. Thanquol začal zvažovat, jak by se dala ta vedoucí mysl za Lurkem odkrýt.

Jistě bylo, že bez nějaké veliké zrady se to neobejde. Kdo z jeho nepřátel byl dost prohnáný na to, aby dokázal svrhnout tak pozorně sledovaného sluhu?

Lurk shlížel na své přívržence a koupal se v jejich obdivu. Věděl, že je to jen jeho zásluha. Dlouhá léta, kdy ukrýval své světlo a přicházel o zasloužené uznání, se konečně zúročila a chutnalo to sladce. Lurk v úsměvu odhalil své tesáky a vychutnával zděšený úžas, který to gesto vyvolalo. Právě to jistě cítil jeho bývalý takzvaný pán, šedý věstec Thanquol, když stál před skavením vojskem v Nulnu. Tohle byl ten pocit, po němž tajně toužil každý skaven.

Lurk tu myšlenku odsunul na později. Věděl, že je s každým dnem chytřejší. Jeho neuvěřitelné výkonnému mozku bylo zřejmé, co se děje. Jakmile přestalo mutovat jeho tělo, začal mutovat jeho mozek. Proces, který ho z malého, ale ne bezvýznamného skaveního válečníka proměnil v impozantní nástroj zkázy, začal nyní přetvářet jeho mysl a měnil ho z neuvěřitelně chytrého skavena v bytost nadanou božským intelektem.

To bylo pro jeho nové já příznačné. Jeho mysl se stejně jako jeho tělo měnila v zrcadlový obraz Velkého otce skavenů. A Lurk věděl, že se to nestalo bezdůvodně. Věděl, že k tomu dochází, protože je vyvolený, jehož osudem je stát se novým nejvyšším vládcem skavení rasy. Je bytostí předurčenou k tomu, aby ji vedla k tisícileté vládě slávy.

Stačil pohled a všechno bylo tak jasné. Bylo zřejmé, že si ho Rohatá krysa nevybrala bezdůvodně. Věděla, že se stal jejím novým prorokem, vůdcem, na nějž čekali všichni skaveni, aby je sjednotil a dovedl k nevyhnutelnému vítězství. Samozřejmě mu v tom pomáhaly jeho vize. Začal je mít v táboře hord Chaosu, poté co mluvil s těmi dvěma stejně vyhlížejícími lidskými čaroději, kteří takřka okamžitě rozpoznali jeho budoucí božskou podstatu. Tak trochu s pýchou vzpomínal na to, jak se před ním v ústraní uklonili a začali ho takřka hypnotickými hlasy velebit. Vzpomínal, s jakou úctou k němu hovořili a přesvědčovali ho, aby dál hrál vězně a mohl tak získat přístup k pevnostem nepřátel a vztyčit nad nimi vlastní praporec. Řekli mu, že jeho mysl se stává mocnější než mysl kteréhokoliv skavena, stejně jako zesílilo jeho tělo. Brzy získá větší magickou moc, než mají šedí věštcí a stane se z něho nejmocnější skaven, který kdy ovládl tento strašlivý svět.

Dokonce i ti pošetilí Tvůrci rozpoznali jeho výjimečnost a nadřazenost. Nepokoušeli se ho snad uvěznit v těch odporných alchymistických laboratořích? Nesnažili se na něm vyzvědět tajemství, jež ho dělí od ostatních skavenů? Vlastně by jim měl poděkovat. To oni ho koupali v těch podivných výživných tekutinách a vystavovali ho ještě větším dávkám chaotického prachu. Stále ještě si pamatoval, jak ho brnělo celé tělo a jak se mu vyprázdnila mysl. Je možné, ale nepravděpodobné, že přitom dokonce blábolil a prosil o milost. Nyní věděl, že pokud ano - a to odmítal přiznat - bylo to jen znamení rostoucích duševních schopností. Už tehdy o své opravdové přirozenosti a plánech věděl dost, aby svými nepřáteli mohl pohrdat a ukolébat je, aby je, až přijde chvíle útěku, mohl zastihnout nepřipravené. Bylo samozřejmě štěstí, že když přišel do města, už tam zuřila vzpoura. Mnozí skaveni otroci věřili, že zvětšení měsíce Chaosu, Morrsliebu, je znamením, že se něco stane.

Věřili, že rostoucí počet chaotických meteoritů dopadajících v jejich kraji, je předzvěstí blížících se velkých událostí. Nedalo mu velkou práci přesvědčit je, že tím, co má přijít, je on sám, že jeho příchod je tou dlouho předvídanou událostí. Rychle se shlukli pod jeho praporem a obrátili se proti útlaku svých tvůrcovských pánů. Skoro jako by jim to už bylo řečeno, jako by je na to tajné spolky připravovaly už týdny. A proč ne, pomyslel si Lurk. Byl vyvoleným Rohaté krysy. Určitě byli tací, kteří se o jeho příchodu dozvěděli předem.

Zprvu byl překvapený, že jeho příchod nepředpověděli šedí věštcí, ale neuvěřitelně bystrá mysl mu brzy poskytla vhled potřebný k tomu, aby pochopil, co se stalo. Rozjímání o pravé přirozenosti jeho bývalého takzvaného pána mu ukázalo ohavnou pravdu. Šedí věštcí byli zkažení, zklamali Rohatou krysu a ta se od nich odvrátila. Už nebyli strážci skavení rasy. Nastal úsvit nového dne, vynořil se nový vůdce, takový, jehož slavná vláda bude trvat nejméně tisíc let. Nadcházel den Lurka, kdysi nazývaného Rozebraný jazyk, který byl teď známý jednoduše jako Lurk Skvostný. Ihned to řekl svým přívržencům, kteří se mu plazili u nohou. Jejich ponížené uctivé kvikot mu byl lahodnou hudbou. Dnes Pekelná díra, pomyslel si, zítra celý svět.

PĚT

Felix se díval dolů na blížící se hordu Chaosu. Ani po několika dnech nebyla méně hrozivá. Zdálo se, že se rozprostírá ve všech směrech až k obzoru a oblaka prachu v dálce každý den vypovídala o příchodu dalších a dalších vojáků. Pozvedl k očím dalekohled a prohlížel si řady vojska Chaosu. Mělo silnou pozici. Většina táborů byla proti útoku chráněna ohybem řeky. Hordy v kůži oděných barbarů horečně pracovaly. Vztyčovaly násypy a hloubily příkopy obrácené k městu. Viděl ostré kůly trčící ze základů hliněných zdí. Uctívači Chaosu se zjevně nehodlali nechat kislevskými jezdci zaskočit.

Během posledních několika dnů si nárazové nájezdy jizdy vyžádaly v řadách útočníků značné oběti. Byla to sice jen kapka v oceánu jejich celkového počtu, ale na morálku obránců to mělo dobrý vliv. Felix věděl, že mnozí ve městě jeho zoufalství při pohledu na obrovské nepřátelské vojsko sdílejí, a měl za to, že tato malá vítězství jsou pro ně stejně důležitá jako jídlo.

Horší bylo, že počet obláhatelů se zvyšoval a předpovědi a znamení se zhoršovaly. Ulicemi se po nocích ploužili duchové. Minulého večera slyšel Felix u Bílého kance dva opilé tileánské obchodníky popisovat setkání s duchem bezhlavé ženy poblíž místa, kde byli ubytováni. Většina cizinců se to snažila chápat jako výsledek účinku levné brandy, ale místní jen moudře a posmutněle pokyvovali hlavami a pili dál. Měl za to, že si na to už nejspíš zvykli, ale věděl, že on by se ve městě, kde jsou takové věci na denním pořádku, sám nikdy dobře necítil.

Uvažoval, jestli má rostoucí počet zjevení něco společného s vojskem před hradbami.

"Nejspíš ano," ozval se známý hlas Maxe Schreibera. Felix si s překvapením uvědomil, že mluvil nahlas. A stejně tak ho překvapilo, že je Max tady.

"Maxi, co děláš na hradbách?"

"Totéž co ty, Felixi. Dívám se na vojsko dole a přemýšlím, jak tohle obléhání přežijeme."

Felix se rozhlédl a byl rád, že nejbližší vojáci stojí pět kroků od nich. Snad to neslyšeli. Takové poráženecké řeči nebyly teď ve městě příliš oblíbené. Felix pokrčil rameny. Mluvil Max, ne on.

"Myslíš, že zprávy o zjeveních v ulicích mají souvislost s vojskem tam venku?"

"Určitě." Ted' už přihlíželo několik vojáků. Rozhovor je zjevně zaujal.

"Jak to? Myslel jsem, že jsem tě slyšel říkat, že magie hradeb je silná a moc Chaosu se přes ně nedostane."

Max si přitáhl zlatohnědý čarodějnický plášť těsněji k tělu. Oblékl si dnes zvláštní špičatý klobouk, který vypadal jako přilba, a zdál se v něm ještě větší. Strniště na jeho tváři začínalo nápadně připomínat plnovous. Opřel se o hůl, chvíli zamyšleně hleděl na vojsko a potom řekl: "Říkal jsem, že je mezi tím souvislost. Neřekl jsem, že to způsobují uctívači Temnoty tam venku."

Felix na něj pohlédl. Max byl svým způsobem přítel, ale přesto byl čaroděj a ti byli pro obyčejné smrtelníky jako on občas nevyzpytatelní. "Jak to myslíš?" zeptal se.

"Myslím to tak, že všechno tohle je propojené. Obrovský útok skavenů na Nuln. To, jak Morrslieb za poslední roky

vyrostl. Že se hordy Chaosu vydaly na pochod. Stále více padajících hvězd, mutací a nepodařených kouzel. To, že se duchové v tomto městě probudili. Všechno je to součástí stejné věci."

"Říkáš, Maxi, že za tím vším jsou síly Chaosu? To nemusíš být mocný čaroděj, abys na tohle přišel."

"Ne, Felixi. Tvrdím, že zde existuje jediná příčina toho všeho. Možná je to dílo nějaké nepředstavitelné inteligence nebo něčeho jiného, něčeho bližšího přírodnímu úkazu."

"Nejsem si jistý, že bych za těchto okolností použil výraz přírodní."

"Měl jsem na mysli něco jako příliv nebo střídání ročních období. Občas je to silné, občas slabší, ale pořád je to zde, stejně jako vzduch, který dýcháme. Prostupuje to světem, v němž žijeme. Čarodějové tomuto toku energie říkají víchry magie."

"Chápu. A...?"

"Možná že stejně jako roční období jsou i období magie. Možná jsme na počátku období, kdy víchry magie vanou silněji a magická moc roste. Možná se totéž stalo před dvěma sty lety."

"To je ale dlouhé období."

"Nedělej ze sebe hlupáka, Felixi. Víím, že když slyšíš přirovnání, rozumíš mu."

Tón jeho hlasu způsobil, že sebou Felix trhl. Věděl, že čaroděj má pravdu. Možná žárlí na Ulriku a chce s mágem vyvolat hádku. "Dobře, pokračuj," řekl trochu rozmrzele.

"Síly Chaosu jsou s magií silně propojené - a jejich moc možná přibývá a ubývá podle těchto období. A možná že tentýž růst energie zvyšuje počet zjevení v Praze a také rozdivočuje skaveny."

Felix zvažoval čarodějův argument a převracel ho v mysli. Bylo to logické a dávalo to smysl, ale to nic neznamenalo. Na dvoře Altdorfské univerzity slyšel Felix učence, kteří pomocí přísné logiky dokazovali nehorázně absurdní teorie. "Je to zajímavá teorie, Maxi, ale slyšel jsem i jiné. Před Bílým kancem byl muž, který vykřikoval, že nás bohové trestají za naše hříchy a že nadchází konec světa."

Max se trochu nevlídně usmál: "Tyhle dvě teorie se nemusejí nutně navzájem vylučovat," řekl. "Jak to s tím prorokem dopadlo?"

"Strážný ho uhodil obuškem přes hlavu a odtáhl ho pryč." "Moje teorie je v této době méně zdraví škodlivá." "To je ji rozhodně třeba přičíst k dobru," odpověděl Felix a zadíval se opět na hordy Chaosu. Zdálo se, že kolem ohybného černého stanu vztyčeného uprostřed vojska se něco děje.

Ivan Petrovič Stragov stál na vrcholku kopce a sledoval vojsko Chaosu pochodující po planině. Pochod nebylo to správné slovo - vyjadřuje kázeň, kterou tihle divoši jednoduše postrádali. Ne že by to vadilo. Bylo jich mnoho a měli svoji neotřesitelnou víru v Temné bohy. Za dlouhé roky, které strávil jako pochodový bojar, získal s takovými dost zkušeností. Tihle pochodovali pod praporcem Muže bez kůže.

"Musí jich být nejméně tisíc, pane Ivane," zamumlal Petrov. Ivan se otočil a pohlédl na svého nejmladšího kopiníka. Bylo mu sotva víc než patnáct let, ale v očích se mu zračilo mnohem větší stáří. Pod nimi se nadržovaly tmavé stíny a obličej měl zbrzděný únavou. Příliš mnoho hodin v sedle a příliš málo jídla.

"Opatrně, hochu. Pamatuji si, že na ústupu musíš nepřátele spočítat dvakrát. Není třeba dělat věci horšími, než jsou." Ivan zachoval veselý a sebejistý hlas, ale sám se tak necítil. Chlapcův odhad byl pravděpodobně správný. Vypadalo to, že pustiny Chaosu vychrlily všechny své hnsné obyvatele. Už dva dny se Ivan a jeho muži setkávali s jejich špehy, obrovskými muži oděnými v kožešinách, kteří mluvili drsným jazykem a kůži měli poznamenanou stigmaty rané mutace nebo podivným runovým tetováním. Nebylo dobré najít jich tolik tak daleko na jihu. Ivan odhadoval, že ani nejsou součástí velké armády Chaosu, jen příslušníky nějakého kmene, které jakási vnitřní síla žene na jih drancovat a plnit. Ne že by to mnoho znamenalo. Příznaků toho, že se děje něco velkého, byl dostatek. V posledních několika dnech se setkal s válečníky s tetováním Zjizvených nájezdníků, Ledových lupičů a Krvavých řvounů. Zdálo se, že všechny kmeny z pustin míří na jih.

Jeho jezdci zaujali postavení na vrcholku hřebene. Postavili se tak, aby byli dobře vidět, a doufali, že tím vyprovokují nájezdníky k útoku. Bělovlasý stařec stojící ve středu barbarské masy a třímající hůl zakončenou lebkou, která napovídala, že je to šaman, je pobídl, aby zaútočili první. Ivan sebevědomě čekal. Zatímco uctívači Chaosu budou šplhat do svahu, sesype se na ně sprška šípů a za kopcem se ukrývají další muži. Uctívači jim s největší pravděpodobností vlezou rovnou do pastí. Mnozí z nich zemřou. Byla to sice malá útěcha, ale pomáhalo to. Těšilo ho vědomí, že za každý krok, který urazí na cestě ke Kislevu, je přinutí zaplatit krví.

V tu chvíli ho upoutal dusot kopyt za jeho zády. Otočil se a spatřil dva své muže doprovázející na kopec jezdce v modrém plášti. Ivan vysokého bělovlasého muže okamžitě poznal a usmál se. Byl to Radek Lazlo, jeden z posílů Ledové královny.

"Setkání v pravou chvíli, Radku!" zahulákal Ivan. "Právě včas, abys viděl, jak já a moji chlapci pobijeme zase trochu té zmutované sběře."

"To bych hrozně rád," řekl Radek a tenké rty prohnul do chladného úsměvu, "ale nemám čas. A ty také ne. Ledová královna přikazuje, aby ses dostavil do Mikalovy pevnosti. Shromáždí se tam Gospodarovo vojsko."

Ivan jeho slova zvažoval. Mikalova pevnost byla dobrý týden jízdy odsud, ale byla mnohem blíže, než by bylo vojsko, kdyby nedostalo varování o blížícím se vpádu. To musí znamenat, že Ulrika prošla!

"Pojedeme. A co ty? Pojedeš s námi?"

"Ne. Musím dál křížovat těmito kraji a dát o tom zprávu všem velitelům, které dokážu najít."

Ivan užasle potřásl hlavou. Radek dostal takřka sebevražedný úkol, když měl sám projíždět tímto vypleněným krajem.

"Mohu pověřit jednoho ze svých kopiníků, aby tě doprovázel," nabídl se.

"Ne, carevna bude u pevnosti potřebovat každé kopí. Řeknu ti, Ivane, za celý svůj život jsem něco takového neviděl."

"Je to stále horší," přisvědčil Ivan. "My jsme přišli ze severu. Přisahám, že to tam vypadá, jako by se otevřely samotné brány pekla. Než s tímhle budeme hotoví, prožijeme další Velkou válku, to mi věř."

"Moc jsi mě neuklidnil, starý příteli," zasmál se Radek a krátce pohlédl na netvory valící se směrem ke kopci. Dokázal odhadovat vzdálenost stejně dobře jako kterýkoliv z Ivanových lidí a věděl, že mají na rozhovor ještě chvíli času.

"Máš nějaké zprávy o mé dceři?"

"Viděl jsem ji krátce u soudu. Byla to ona, kdo Ledovou královnu zpravil o blížícím se vpádu. Přiletěla tou ohromnou létající lodí trpaslíků."

Ivanova srdce se dotkla otcovská pýcha. "Jezdí tedy s vojskem?"

Radek potřásl hlavou. "Ne, pane. Vydala se s trpaslíkem do Praag."

"To je ve směru vpádu. Uctívači Chaosu vždycky nejdříve napadají velké pevnosti."

"Ano, starý příteli. Ale tvá cesta vede nyní na jih, k Mikalově pevnosti a k válce. Neměj starost. Ledová královna jistě učiní vše pro osvobození města."

V Ivanovi se krátce svářely láska a povinnost a zvažoval, že pojedje rovnou do Praag. Jeho jediné dítě tam není v bezpečí. Ale věděl, že jí tam příliš nepomůže a jeho malá jednotka kopiníků může při setkání s hlavní silou Chaosu u Praag nanejvýš zemřít. Bylo rozumnější přidat se k ostatním a potom se spolu s plně vyzbrojeným kislevským vojskem vydat zachránit hlavní město. V koutku duše se ale stejně bál, že ani tak mocné vojsko nebude schopno porazit to, čemu nyní čelí.

Tiše si povzdychl a potom vydal rozkaz svým válečníkům: "Na Mikalovu pevnost. Jedeme!"

Jako jeden muž, s ukázněnou precizností kopiníků a jezdeckých lučištníků, se obrátili a odklusali dolů z kopce. Divoké zklamané vytí zploucenců Chaosu za nimi znělo jako pláč hladových vlků.

Venku se snášela noc a přinášela s sebou chlad. Ulice byly plné pochoduujících vojáků a cvičících oddílů. Tady dole ve sklepě byla tma, teplo a ticho. Jen jedna lucerna osvětlovala postavy v kápích, jež se zde sešly, aby diskutovaly o osudu města. Muž, kterému jeho čtyři spoluspiklenci říkali Halek, se rozhlédl, protože si připomněl, že kdyby ho tu našli lovci čarodějnic, nespasilo by ho ani jeho vysoké postavení. Smrt v plamenech by byla tím nejmilosrdnějším trestem, který by mohl čekat.

Sám sebe přesvědčoval, že se to nemůže stát. Byl v domě jednoho z nejbohatších obchodníků v Praag, nepochybně jednoho z maskovaných mužů sedících kolem stolu. Nebo možná ne, možná to byl prostě jeden z jeho sluhů. Jen velekněz velkého Přeměňovače v čele stolu, muž, jenž je všechny povolal, by to měl vědět jistě.

Sám sebe se ptal, proč je vůbec tady. Jak k tomuhle došlo? To, co začalo jako hledání vědění, dopadlo tak, že sedí zde, obklopen nepřáteli lidstva. Zhluboka se nadechl a připomněl si, že je teď jedním z nich. Pro to, čím se stal, neexistovala tady v Praag omluva, a nejspíš ani nikde jinde. Pokoušel se sám sebe uklidnit. Alespoň si vybral vítěznou stranu.

Každému, kdo měl oči, muselo být jasné, že nadcházející bitva může mít jen jednoho vítěze. Síly Chaosu jsou mnohem silnější než Praag a stejně tak mnohem silnější než celý svět. Jejich osudem je zdědit zemi. Chaos byl jako smrt nebo čas. Nakonec vždycky zvítězí, když předtím dlouhá léta podkopával stabilitu svých nepřátel.

Velekněz dál drmolil iniciační zařikání a Halek se přinutil kontrolovat své myšlenky. Takový způsob uvažování byl nebezpečný, blízký šílenství. Byl dost učený na to, aby věděl, že po velkých vítězstvích občas následují prohry. Mocným silám bylo možná lhostejné, jestli zvítězí teď nebo za několik století, ale jemu ne. Za selhání se platilo smrtí, nebo ještě něčím horším, protože jeho páni nebyli z těch, kteří by k duším, jež je zklamaly, byli laskaví. Bylo příjemné přesvědčovat se o nevyhnutelném vítězství Chaosu, ale nemělo to příliš velký smysl, pokud člověk nebyl u toho, aby mohl užívat jeho plodů. Lehce se za plátěnou maskou skrývající jeho obličej pousmál. Bylo dobré mít některé věci stále na vědomí.

Tady v Praag byla právě před dvěma staletími, pouhé týdny po pádu města, vojska takzvaných Ničivých sil zahánána Magnusem Pobožným zpět do pustin. Jak jen se Kislevané rádi tím vítězstvím chlubil. Jak příznačné to pro ně bylo a jak hloupé. Nedokázali se podívat tak daleko do budoucnosti jako on. Necháпали, že je úplně lhostejné, jestli Chaos zaženou jednou nebo stokrát. Pokaždé se znovu vrátí a pokaždé o něco silnější. Věděl, že toto vědomí ho částečně přimělo k rozhodnutí spojit se Chaosem. To a také skutečnost, že už se dostal příliš daleko, než aby mohl bezpečně ven. Ve chvíli, kdy si uvědomil, že spolek, k němuž se přidal, není jen jedno z tajných společenstev usilující o alchymické a mystické vědění, už bylo pozdě. Věděl, že jeho společníci by ho raději zabili než propustili. A nemohl proti nim udělat nic, aniž by před světem odhalil i své vlastní provinění. Stejně na tom nezáleželo. Byli už příliš silní. Ne, udělal to nejlepší, co mohl. Přimkl se ke kultu Toho, jenž mění cesty, a snažil se v něm získat co nejvyšší postavení. Či srdce by nezaplesalo nad vyhlídkou na podíl z kořisti z tohoto vítězství? Celý život, kdy byl Halek blízko moci, ale nikdy u moci, po ní dychtil. A dočasná moc bylo to nejmenší, co pán Tzeentch nabízel. Sliboval toho mnohem více: nekonečný život, a ne v nějaké nudné pohádce o posmrtném životě, ale tady a hned, v téhle sladké říši smrtelníků. Vládu nad vojsky Chaosu. Schopnost naplnit jakoukoliv a všechny své touhy, ať je má společnost za jakkoliv temné a zvrácené.

Ne že by byl Halek jedním ze slabochů zlákaných tímto slibem. Toužil sloužit pánu Tzeentchovi z toho prostého důvodu, že jej bůh pak odmění věděním a uspokojí jeho všeobecnou zvědavost. A umožní mu přežít blížící se konec světa, který jsem znal doposud, dodal v duchu hořce. Vše, co musel udělat, bylo zradit ty, kteří ho milovali a věřili mu. Pokusil se tu hořkost ovládnout. Nemilovali by ho a nevěřili by mu už ani okamžik, kdyby zjistili, že je tady, nebo kdyby věděli o stigmatě mutace, které se mu začaly objevovat na těle. Už to před nimi nebude moci dlouho tajit. Vpád pro něj přišel v pravý čas. Ještě několik měsíců a musel by prchnout z města.

Modlitby a zařikání, které měly místnost ochránit před všetečnými kouzly, skončily a přistoupilo se k podstatě setkání. Halek pohlédl na ostatní čtyři muže sedící kolem stolu, všechny zahalené do objemných hávů, a poslouchal, co mají na

srdci.

"Bratři, blíží se Čas změn," řekl jejich vůdce, kterému říkali Alrik. Měl drsný přízvuk tuctového obchodníka, ale Halek věděl, že je všechno, jen ne prostáček. Měl bystré smysly a hbitý rozum. Kdyby měl Halek hádat, řekl by, že Alrik je člověk, jehož svět odmítl ocenit, a který našel v pánu Tzeentchovi způsob, jak se dostat nahoru.

"Je vše připraveno?" zeptal se ten, kterému říkali Karl. Halek podle jeho přízvuku poznal, že patří ke šlechtě. Karl byl ze stejné třídy jako on. Často ho ostatní zaslechli, jak si brumlá cosi o nespravedlivosti toho zatraceného vévody, který za to zaplatí. Karl se k nim dal kvůli pomstě. Byl to jednoduchý a pochopitelný důvod. Halek si pomyslel, že jestli někdy Karl vévodu napadne, zemře. Nebyl si jist, jestli je to proto, že chce vévodu ušetřit nebo ho zabít sám. Měl s vládcem vždycky komplikovaný vztah.

"Víte stejně dobře jako já, bratři," řekl Alrik, "že pokud všechny jednotky udělaly, co měly, jsme připraveni."

Každý z přítomných mužů velel své vlastní jednotce příslušníků kultu, jejíž členy znal jen on sám. Znamenalo to, že kdyby náhodou - ne že by to bylo pravděpodobné - padli do pasti lovců čarodějnic, mohli by zradit jen lidi ze své jednotky. Bylo to důmyslné, ale takové už byly cesty pána Tzeentche. Khorne, Bůh krve, se může spoléhat na hrubou sílu, ale přívrženci Toho, jenž mění cesty, raději používali své inteligence. Všichni věděli, že jeden dobře umístěný spiklenec může být nebezpečnější než sto mužů s meči.

"Moje rozhodně ano," zašišlal muž zvaný Victor. Měl cizí, možná bretonský přízvuk. Nebo to možná bylo jen mazané maskování, které mělo před všemi zakrýt jeho skutečnou identitu. Halek znal Victora dost dlouho, aby pochopil, jak jeho nevyzpytatelná mysl pracuje. Victor byl jeden z těch, kteří rádi překrucují, jen aby překrucovali. Rád intrigoval jen pro intriky. Byl přirozeným přívržencem Knížete intrik.

"Haleku?" řekl velekněz.

"Jed je připraven. Kteroukoliv noc ho mohu rozeslat."

"Jsí si jistý, že máme tohle probírat všichni?" zeptal se Damien podezřívavě. "Určitě by bylo lepší, kdyby každý z nás věděl jen to, co potřebuje."

"Velký den se blíží," řekl Alrik. "Nemůžeme si dovolit, aby si naši lidé překáželi navzájem."

Halek se za maskou usmál. Chápal, co měl Alrik na mysli. Nebylo neobvyklé, že si rozličné skupiny navzájem zasahovaly do spiknutí. Občas to byla náhoda. Občas ne. Věděl, že všem přítomným zabírá špehování ostatních nejméně tolik času jako záležitosti pána Tzeentche. Bylo to jedno z rizik jejich činnosti. Všichni spolu soupeřili o pánovu přízeň a stejně tak byli nepřáteli společnosti jako celku.

"Musíme se pokaždé tak hašteřit?" zeptal se Halek. "Všichni sloužíme pánu Tzeentchovi. Všichni tady jsme důvěryhodní." Byl si jist, že Alrik ironii v jeho hlase zachytil. Netušil ale, zda ji zachytili i ostatní.

"Někteří z nás jsou ve službě našemu pánovi horlivější než ostatní. A opatrnější," zavrčel Damien.

"To se může stát komukoliv," bránil se Karl, který vztáhl Damienovu poznámku na sebe. Byl to hlupák, neměl se nechat vyprovokovat. Lidé jako Damien vždycky těžší z odhalené slabosti. "I ten nejneohrabanější lovec čarodějnic má občas štěstí."

"Je zvláštní, že mají vždycky štěstí u členů tvé jednotky," opáčil Damien. "Měli jsme štěstí, že se nám podařilo naši sestru umlčet dříve, než mohla promluvit. Příště už k nám pán nemusí být tak laskavý."

Halek se postaral, aby Karin byla umlčena. Nevěděl, že byla součástí Karlovy jednotky. Jen obyčejná opatrnost ho přiměla postarat se o to, aby žena, která se ocitla ve vévodově vězení a mohla přitom být sestrou, byla umlčena. V místnosti na chvíli zavládlo ticho.

"Dostal jsem zvenčí úkol, který je třeba vykonat," oznámil Alrik. Všichni na něho pohlédli s novým zájmem. Věděli, co znamená to „zvenčí“. Velekněz byl ve spojení s velitelem vojska před branami. Halek by dal hodně za to, aby se dozvěděl, jak toho spojení dosáhli. Byl si jist, že ne kouzly, slýchal dost často, že magie hradeb je neprorazitelná, a věřil, že je to pravda. Možná že měli nějaké tajné stezky, kudy chodili poslové, nebo si posílali holuby nebo netopýry, nebo možná ti venku komunikovali skrze sny. Halek zanechal jalových dohadů a poslouchal, co Alrik říká.

"Ve městě jsou dva válečníci, kteří už do plánů našeho pána zasáhli, byť nevědomě. Postará se, aby se to už nestalo a ujistí se, že jejich předchozí zásahy budou odměněny smrtí."

Halek měl pocit, že ví, o kom je řeč a nebyl zklamán.

"Ti dva, trpaslík a muž, jsou smrtelní nepřátelé a mají dosti mocné zbraně. A navíc se zdá, že jsou požehnáni těmi druhými Silami, které stojí proti našemu pánovi. Odměnění toho, kdo je zabije, a odměnění ho dvojnásobně, jestliže mu přinese jejich zbraně. Jmenují se Gotrek Gurnisson a Felix Jaeger. Vaším úkolem je zařídít, aby se nedožili konce tohoto týdne. Haleku, rád bych, abys na to osobně dohlédl, ale jestli se příležitost zabít je naskytne někomu jinému, udělejte to."

Halek potlačil rozpaky. Nikdy na vraždění moc nebyl, ale když démon píská, musí se tancovat. Mladý Jaeger se mu líbil, ale to mu nemůže stát v cestě k vlastní nesmrtelnosti. Uvažoval, co mohli ti dva udělat, že si pána tak znepřátelili. Setkání se zvrhlo v malicherné handrkování o politice a diskusi o vojenských záležitostech. Halek se nemohl dočkat konce.

Arek se na svém obrovském trůně naklonil kupředu, mohutnou hlavu s přilbou si podepřel rukou v železné rukavici, kterou měl zase opřenou o opěrku trůnu. Nebyl v dobré náladě. Zjevení, zprostředkovaná jeho čaroději, spolu s netrpělivým očekáváním obléhání mu na náladě nepřidaly. Zlověstně a se zvilou nenávistí shlížel na Nurgleho bojovníka. Nikdy neměl prohnitlé stoupence Pána moru rád.

"Říkám vám, veliký pane, že to zabere, jako že se jmenuju Bubar Smrdutý dech. Kouzla velikého Nurgleho vám přinesou jistě vítězství." Ten muž - pokud se dá chodícímu hnisavému vředu ještě říkat muž - byl na Arekův vkus trochu moc samolibý.

"Naše vítězství je jisté už teď," řekl Arek. "To ubohé městečko nemůže síle mé hordy odolát!"

"Nechci být neuctivý, veliký pane, ale proč mrhat vojáky při útocích na hradby, když Nurgleova cesta je mnohem jednodušší a rychlejší. Proč nenechat mor a nákazu, aby zkosily naše nepřátele a zničily jejich obranu?"

Ozvalo se nespokojené bručení. Bubarova slova ostatní velitele nepotěšila. Všichni chtěli mít podíl na slávě za dobytí Praag, města, které bylo dlouho nepřítelem každého uctívajícího Chaosu. Kdyby Bubar skutečně dokázal to, čím se tu holedbá, jejich vítězství by bylo bezcenné a získaná sláva by byla podvod. Přesto musel Arek uznat, že na tom, co ten odporně smrdutý nestvůrně tlustý muž říká, něco je. Měli dobýt celý svět. Tak proč se zdržovat?

V dále slyšel pily a kladiva, jak příslušníci severních kmenů stavěli své obrovské obléhací berany, zbraně, které možná ani nebudou nutné, ukáže-li se, že Bubar říká pravdu. Arek zaplácl jednu z much bzučících kolem uctívajícího moru a na okamžik se zamyslel. Kelmain Černá hůl mu šeptal: "Ať to zkusí, velký pane. Nemáš co ztratit."

"Ano, to nemám," pomyslel si Arek. Zatímco bude Bubar provádět své rituály, stavby poběží dál. Nesmí ztratit čas pro případ, že by uctívající Nurgleho selhal. A když uspěje, ušetří celé týdny. Ty mohou být teď před zimou velice důležité.

"Dobře, Bubare Smrdutý dechu. Vykonej své rituály. Rozšíř nákazu."

Bubar se uklonil. Bzučení oblaku much kolem něj stokrát zesílilo: "Děkuji, veliký pane. Nebudeš toho litovat."

"To bych ti radil," řekl Arek, zvedl se z trůnu a uchýlil se do svého stanu.

"Byl jsi tu celý den, človíčku," řekl Gotrek Gurnisson. Opřel se o zeď a díval se na tábor uctívajícího Chaosu. Felix odtrhl zrak od shromážděné hordy a pohlédl na trolbójce.

"Ano. Max ti řekl, že jsem tady?"

"Jo."

"A co tě sem přivádí?"

"Chtěl jsem si prohlédnout nepřítele a podívat se, jak je veliký." Gotreka obestřelo mrzuté ticho. Felix vyhlédl do šera a ještě jednou si prohlédl hordu. Pouhý pohled na ni mu vnukl mnohé otázky.

Odkud všichni ti válečníci přišli? Vždycky věděl, že pustiny Chaosu jsou plné nepřátel, ale nikdy by ho nenapadlo, že by mohly vydat tak nezměrné vojsko. Vzbuzovalo v něm nejen hrůzu, ale také jakýsi děsivý úžas. Z téhle vzdálenosti zněl hluk, který vydávalo, jako mořský příboj. Příležitostný zpěv nebo jekot mučených obětí vynikal nad povykováním bestii a vriskotem zloduchů.

Felix viděl gigantické obléhací věže, které se začaly zvedat nad nepřátelskými řadami. Stovky v kůži oděných barbarů se hemžily kolem obrovských válečných strojů z černého železa sestavovaných ze součástí přivezených na vozech tažených netvory. Kolem strojů byla vztyčena ohromná lešení. Vypadaly spíš jako sochy velikých démonů než jako obléhací stroje. Byly zpevněné masivním kováním a zdobené chtivě se šklebicími tvářemi démonů. Z břich jim trčela beranidla jako pěsti zlých bohů. Vypadaly, že by mohly hradby města zdolat. Nebyl to uklidňující pohled.

Nad shromážděnou hordou se začínaly zvedat masivní katapulty, které byly dokonce ještě vyšší než věže. Kolem nich ležela dlouhá beranidla na nízkých kolech.

"Někdo tam venku ví, co dělá," prohodil Felix.

"Ano, človíčku," odvětil Gotrek. "Na tenhle útok se někdo dlouho připravoval. To není práce nějakého velitele, který se jednoduše rozhodl táhnout se svými přívrženci na jih."

"Dokonce ani vojsko, kterému čelil Magnus Pobožný, nebylo tak dobře organizované."

"Ne, ale bylo ještě větší a samotné síly Chaosu byly tehdy také mocnější. Přes Praag se převalila syrová substance Temnoty a změnila dokonce budovy a lidi."

Felix o tom chvíli uvažoval a přitom se díval na oba měsíce. Morrslieb, měsíc Chaosu, byl větší než kdy předtím. Mihotal se zlověstným zelenavým světlem. Kdo mohl vědět, co se stane? Možná že ještě Chaos nevyslal všechnu svoji sílu. Možná že je tohle vojsko, se vši svou pekelnou zbrojí a ohavnými vojáky, jen předzvěst toho, co teprve přijde. V příšerném světle Morrsliebu a při pohledu na ty hrozné spousty se Felixovi zdálo docela dobře možné, že se blíží konec světa.

Mezi lidmi se už šeptalo, že se brzy zjeví samotní strašliví páni Chaosu. Podobné zvěsti nedokázali zastavit ani lovci čarodějnic se vši svou zuřivostí. To ale nebyl jediný projev náboženského fanatismu. Jiní se zase vydávali do ulic a v pokání za své hříchy a za hříchy lidstva se bičovali, až jim ze zad prýštila krev. Felix to kdysi považoval za druh šílenství, ale teď uvažoval, jestli na obrovské vojsko před branami a zlo, které reprezentuje, existuje nějaká přičetná odpověď.

"Co je to?" zeptal se náhle Gotrek. Felix pohlédl směrem, kterým ukazoval. Z masy nepřátel se oddělil dav vyčerpaných, otrhaných žebráků nhaných skupinou otylých mužů, kteří na sobě měli špinavé pláště s kápěmi. Tloušťáci se opírali o velké hole s lebkami, jejichž oči zelenavě svítily do šera. I na tu dálku bylo cítit strašlivý zápach a Felix měl co dělat, aby se nepozvracel. Byl to pach hniloby a rozkladu, ten nejhorší, s jakým se setkal od chvíle, kdy bojoval s mmichy Morového klanu v Morových zahradách v Nulnu.

"Nevím," řekl Felix, "ale vsadil bych se, že nic dobrého."

Dav žebráků se přiblížil natolik, že bylo slyšet, jak žalostně nařikají. Zachraňte nás. Pomozte nám. Mějte s námi slitování. Člověku by z toho nářku puklo srdce a Felix ani na okamžik nezapochovoval, že je upřímný. Pohůnci v hávech se začali stahovat a žebráci se rozběhli směrem ke hradbám Praag. Otevřete brány! Pusťte nás dovnitř! Nenechávejte nás napospas těm uctívajícím démonům!

Ihned dostali odpověď, ale ne takovou, jakou by Felix očekával. Lučištníci na hradbách začali střílet. Vzduchem svištěly šipy a zabodávaly se do těl prvních uprchlíků. Někteří se zastavili a křičeli, jiní běželi dál, vstříc nevyhnutelné smrti.

"Co to dělají?" zděsil se Felix.

"Je to nějaká ďábelská léčka, človičku," řekl Gotrek. "Kislevané jim dávají jedinou možnou odpověď."

Vypadalo to, jako by s tím masakrem souhlasil. Poslední uprchlík se skácel. Jediná odpověď, která přišla z tábora hordy Chaosu, byl ukrutný chechot. "Co to mělo celé znamenat?" zeptal se Felix.

"Ráno je moudřejší večera," řekl Gotrek. "Pojď, je čas jít se napít - jestli v tomhle městě mají někde slušné pivo."

Ráno bylo skutečně moudřejší večera. Těla uprchlíků přes noc otekla a zčernala. Felix se na ně podíval dalekohledem a s hrůzou poznal, že mrtvolý žebraři jsou poznamenány nákazou. Na kůži jim vyrazily obrovské puchýře plné hnisu. Zápach byl nesnesitelný. Felix si zakryl nos. Nevěděl, co je pravdy na tom, že se nákaza může šířit i pachem, ale nehodlal to riskovat.

"Stráže se zachovaly správně," řekl Gotrek. "Kdyby je sem pustily, dostal by se mor dovnitř. Tohle je Nurgleho práce. Udělali to přívrženci Pána moru."

"Ale to musí znamenat, že to byli nejspíš jen nevinní rolníci zajatí při postupu hordy," pokrčil rameny Felix.

"Ano," odvětil Gotrek uštěpačně. "Nejspíš."

"Hnusný způsob boje," řekl Felix.

"Mně to nevykládej, človičku," řekl Gotrek a ukázal na moře bahna Chaosu. "To dělají oni, ne já."

Felix poznal, že se zlobí. Gotrek z toho neměl o nic větší radost než on sám. Napadlo ho ještě něco. I stráže musejí vědět, že zastřelily několik nevinných lidí. Všechno to bylo součástí jediného jednoduchého manévru, který měl zlomit morálku obránců. A Felix věděl, že nejspíš zabere. Mor byl věc, proti níž neexistuje obrana.

"Co můžeme dělat?" zeptal se.

"Seženu Snorriho a pár chlapců a mrtvolý odtáhneme a spálíme."

"Můžete se také nakazit," řekl Felix.

"Trpaslíci lidskými nemocemi netrpí, človičku. Jsme na to příliš silní."

Felix upřímně doufal, že se Gotrek nemýlí.

U Bílého kance bylo plno. Všichni trpaslíci seděli stranou v jednom rohu. Nikdo s nimi nemluvil, protože se právě vrátili od bran, kde pálili mrtvolý. Nikdo nechtěl riskovat nákazu. Felix, Max a Ulrika byli jediní, kdo si s nimi alespoň sedli ke stolu. Pokud to trpaslíkům vadilo, nedávali to najevo. Koneckonců, jsou to trolobijci, pomyslel si Felix. Na to, že se jim lidé vyhýbají, si už pravděpodobně zvykli.

"Už se nemůžu dočkat, až válečníci Chaosu zaútočí," hulákal Ulli. "Zabiju jich nejmíň sto."

Ostatní trolobijci na něho zírali trošku nevěřícně. Zdálo se, že si toho nevšiml, a vytahoval se dál: "Rozsekám je na kousky! A pak budu po těch kouskách skákat!"

"Snorri nechápe, jaký to má smysl. Už budou přece mrtví."

"S uctívácema Chaosu jeden nikdy neví!" hulákal Ulli. "Maj všelijaký ty magický síly."

"Ty jsi na to odborník," prohodil Gotrek sarkasticky.

"Ne! Já jenom vím, co vo nich říkal můj starej děda. Ten byl tady v Praag. Když zaútočili posledně."

Od ostatních stolů se ozvalo pochybovačné bručení. Ulliho křik byl slyšet po celé hospodě. Nebyla dost plná na to, aby jeho řeči zanikly ve všeobecné vřavě.

"Je to možné?" zeptala se Ulrika tlumeným hlasem. Felix přikývl. Bylo to možné. Dříve, než mohl něco říct, skočil mu nedočkavě do řeči Max.

"Ano, trpaslíci žijí mnohem déle než většina lidí. Jsou jiní než my. I průměrný trpaslík se běžně dožívá dvou set padesáti let. Existují záznamy o trpaslících, kteří se dožili čtyř set let, a legendy o některých, co údajně žili více než tisíc let."

"Pochybuji, že se některý z těchto trpaslíků dožije dvou set let," řekl mrzutě Felix. "Všichni jsou to trolobijci."

Max mu věnoval povýšený úsměv, který Felix začínal nesnášet: "V tom případě, Felixi," řekl puntičkářsky, "budou spíše výjimkou než pravidlem. Mám za to, že trpaslíci mají mnohem méně chorob než my, a zdá se, že stárnutí je jen dlouhodobě posiluje a otužuje. Příznaky sešlosti jeví až v úplně posledních obdobích života."

"Úžasné," řekl Felix, natáhl se a stiskl Ulrice ruku, jen aby ho podráždil.

Max se zamračil a Ulrika ruku odtáhla. Teď byla řada na Felixovi, aby se rozzlobil. Uvažoval, jestli Ulrika ví, co se děje, a jestli tomu možná svým způsobem nepomáhá. Max se přestal mračit.

"O Dlouhovousech jste slyšeli. Jsou to ti nejobávanější trpasličí válečníci," řekl. Možná to bylo pivem, ale jeho tón začal jít Felixovi na nervy.

"Věř mi, cestoval jsem s Gotrekem dost dlouho na to, abych toho o Dlouhovousech věděl víc než většina lidí."

Max přikývl na znamení souhlasu. Felix si všiml, že nepije. Vlastně ho neviděl pít od chvíle, kdy opustili Karak Kadrin.

"Nedáš si trochu vína, Maxi?" zeptal se. "Pozvu tě."

"Ne, díky," odpověděl Max. "Už nepiju."

"Proč ne?"

"Snižuje to magické schopnosti."

"To je škoda. Ale je pravda, že ty teď budeme brzy potřebovat."

"Stejně tak budeme potřebovat každého muže, který vládne mečem. To vojsko se nebude držet zpátky navždycky."

Najednou se rozletěly dveře. Dvnitř vešla skupina velmi nápadných, odpudivých mužů. Všichni na sobě měli umazané bílé kytlice se znamením oka a bílými kápěmi. Vedl je vysoký vyzáblý člověk s fanatickým výrazem v obličeji.

"Jak můžete pokračovat v těchto prostopášnostech?" zařval. Na okamžik bylo ticho a potom se několik obchodníků u jednoho ze stolů začalo ptát jeden druhého, co znamená 'prostopášnost'. To fanatika ještě více rozlítlo.

"Vojska Chaosu stojí před našimi branami. Jsou připravena ovládnout země lidí ohněm a mečem a tady jsou přesto muži, kteří se napájí, kurví, sázejí a provádějí všechny možné nectnosti."

Jak mluvil, jeho planoucí pohled spočinul na Ulrice. Ta zrudla. Ruka se jí okamžitě svezla na jilec meče. Felix věděl proč. Nebyla ráda, když si ji někdo pletl s prostitutkou.

"Ztrat' se!" zařval Ulli.

"Copak nevidíš, že se Snorri teď musí pořádně napít?" hulákal Snorri.

"A já si musím zašpásovat tady s děvenkami," přidal se Bjorni a jeho ošklivý obličej zkřivil poťouchlý chtivý úsměv.

"Ticho, vy mrzká lúzo!" zařval lovec čarodějnic. "Určitě jste s těmi smrdutými démony za hradbami spolčení."

Felix potřásl hlavou, věda až moc dobře, co bude následovat. U stolu, kde seděli trolobijci, nastalo krátké významné ticho. Trpaslici se po sobě koukali, jako by nemohli uvěřit, že se našel někdo natolik tupý, aby si je dovolil urážet. Felix tomu sám nemohl uvěřit. No co, ten velkohubý fanatik a jeho pohůnci dostanou tvrdou lekci.

"Myslím, že byste měli raději odejít," řekl Max a vstal od stolu. V ruce přitom pevně svíral svoji hůl. Každý tak mohl vidět, že je čaroděj. Felixe napadlo, že čaroděj, který se je pokouší vyhodit, asi kislevské fanatiky příliš neuklidní.

Maxův pokus o smírné řešení se spíš podobal hašení ohně olejem.

"Vezměte toho uctíváče démonů ven a naučte ho slušnému chování!" zařval lovec čarodějnic. Felix sice v tu chvíli k Maxovi valné sympatie nechoval, ale tomuhle rozhodně nehodlal mlčky přihlížet. Max mu stál po boku v mnoha nebezpečných dobrodružstvích. Felix vstal a položil ruku na jilec meče.

"Co kdybyste si raději zašli k hlavní bráně?" navrhl mírně. "Tam najdete uctíváčů Chaosu, kolik budete chtít. Myslím, že se rozhodujete až příliš rychle, koho obvinít, a to se mi nelíbí."

"A kdo jsi ty, že toho o Chaosu tolik víš?" zeptal se velitel lovců čarodějnic. Zadíval se pozorně na Felixe a potom na Gotreka. Zdálo se, že je poznává. Na tom by nebylo nic divného. Od boje u brány je znal skoro každý. Přesto, něco se mu na tom nezdálo.

"A kdo jsi ty, že se mě ptáš na jméno?" opáčil Felix.

"Jmenuje se Ulgo," řekla mírně Ulrika. "Už jsem ho jednou viděla."

"Tak tys mě špehovala, couro?" zavrčel nevraživě Ulgo. Najednou se nějak zatvrdil. Zdálo se, že chce mermomocí vyprovokovat rvačku.

Felixovi došla trpělivost. Měl dost lidí, kterým zjevně nestačili nepřátelé za branami města: "Vypadněte!" řekl. "Smích Temných vám bude jedinou odměnou, když tady vyprovokujete boj. My všichni zde jsme nepřátelé Chaosu."

"Dokaž to," prohlásil Ulgo s jistotou zapáleného fanatika. Tasil meč: "Vezměte je ven a upalte je," rozkázal svým lidem. Pohůnci měli očividně z rozkazu radost. Rovněž tasili.

"Jestli nebudete všichni venku, než napočítám do tří, je po vás," ozval se Gotrek. Jeho hlas zněl tak hrozivě, že to zarazilo i Felixe. Takhle rozzuřeného ho Felix ještě neviděl. Trolobijce zjevně neměl chuť se dál s fanatiky zahazovat.

"Jedna."

"Ty mi nemáš co poroučet, uctíváči," řekl Ulgo a hrozivě zamával mečem.

"Dvě," pokračoval Gotrek. Palcem přešel ostří své sekery. Vytryskla mu z něj kapka krve. Při pohledu na jeho podsaditou svalnatou postavu začínali být lovci čarodějnic stojící za Ulgem trochu nesví. Ulgovi zjevně nedošlo, jak blízko smrti se ocitl. Vykročil kupředu a hrozivě se nad Gotrekem naklonil. Meč měl připravený k výpadu. Pro reálný život je moc pošetilý, pomyslel si Felix. Je zvyklý zastrašovat jiné, ale ne na to, že někdo zastrašuje jeho.

"Nemysli si, že se tě leknu. Já ti..." a Ulgo se vrhl kupředu.

"Tři."

Sekera se mihla vzduchem.

Ulgova hlava se skutálela na podlahu. Krev se rozstříkla kolem. Několik kapek přistálo Felixovi v pivu.

Gotrek zlehka přeskočil mrtvolu a zamířil ke dveřím. Ostatní lovci se otočili a vzali nohy na ramena. V hospodě nastalo hrobové ticho.

"To jsi asi neměl dělat," poznamenal Felix.

"Nenechal mě v klidu pít, človičku. A varoval jsem ho."

"Doufám, že městská hlídka na to bude mít stejný názor."

"Městská hlídka má lepší věci na práci." Trolobijce se zastavil a zvedl mrtvolu lovce čarodějnic. Bez námahy si ji hodil přes rameno a vydal se ke dveřím. Hlavu přitom kopal před sebou. Když vykročil do temnoty, napadlo Felixe, že tu mají dalšího, komu nezáleží na tom, kolik si nadělá nepřátel. Felix nepochyboval, že po dnešní noci jich budou mít ve městě spoustu. Lovci čarodějnic většinou neměli v lásce ty, kdo zabíjeli je. Gotrek se vrátil.

"Teď je řada na tobě, Snorri," řekl. "A pospěš si. Při zabíjení křiklounů dostane člověk vždycky hroznou žízeň."

Děvče, které v hospodě obsluhovalo, už na krvavou podlahu naházelo piliny. Půl tuctu hostů odešlo, nepochybně aby informovali toho, kdo jim za zprávu zaplatí nejvíce. Felix se opět přistihl, jak uvažuje, proč sem vlastně chodil.

Gotrek si dřepel ke stolu. "Zajímavé," řekl.

"Co je zajímavé?" zeptal se Felix.

"Hlava toho křiklouna nebyla na ulici jediná."

"Cože?"

"Vypadá to, že naši kamarádi uctíváči za městem střílejí přes hradby usekané hlavy svých vězňů. A těla také."

"Proč by to dělali?"

"Ráno je moudřejší večera, človičku. Teď chci svoje pivo."

Felixe už přestávalo bavit pořád poslouchat, že ráno je moudřejší večera, ale zjevně s tím nemohl nic moc dělat. Potřásl hlavou. Všiml si, že Max se na něho znepokojeně dívá.

"Co je?" zeptal se Felix.

"Ten lovec čarodějnic se nějak moc snažil vyvolat rvačku."

"To oni dělají vždycky."

"Ano, ale s Gotrekem?"
Na to Felix odpověď neměl.

ŠEST

Felixovi se z toho zápachu dělalo nanic. Morové rány už viděl. Už zažil hrůzu obléhaného města. V Nulnu umírali lidé na ulicích na nákazu přinesenou odpornými mnichy z klanu Morová rána. Ale něco takového ještě neviděl. Bylo to, jak Gotrek říkal. Vojsko Chaosu střídalo pomocí obrovských katapultů přes hradby mrtvol. Těla létala ze vzdálenosti stovek stop, a jak už byla prohnítlá a nafouklá, rozprskla se při dopadu na dlažební kostky a chrlila oblaka plynu a hnisu všude kolem. Na dlažbě z nich zbyly jen žlutnoucí kosti a lebky.

Co to musí být za nestvůry, když dokážou bojovat takovým způsobem, pomyslel si Felix, zatímco se prodíral prokletými ulicemi k Bílému kanci. Nikdy o tak zrůdné taktice ani nečetl. Přesto věděl, že je účinná. Lidem se při pohledu na mrtvolu zvedal žaludek a zvraceli. A co bylo horší, někteří už začali kašlat. Felix věděl, že to je jen první a nepochybně nejmírnější předzvěst toho, co bude následovat. Všichni už si šeptali o moru.

Pohlédl na Ulriku. Také vypadala zachmuřeně. Jistě, vzhled města by deprimoval i opilého šaška. Praag nebyla ani za nejlepších časů veselým městem. Měla ponurou architekturu. Okapy budov zdobily rohaté chrliče, do zdí byly vytesány ohavné lačné tváře. Bylo to varování z války vedené před dvěma staletími. Předpovídalo příchod vojska, které teď stálo před branami. Ale to nebylo všechno. Panovalo zde jakési zadumané šero, které se v přítomnosti hordy Chaosu zdálo být temnější, jako by na ni odpovídalo. Felix občas koutkem oka zahlédl podivné siluety, jak se míhají ve dveřích, průchodech nebo na střeších. Kdykoliv se podíval přímo, nebylo tam nic. Vždycky v něm zůstal pocit, že mu něco právě zmizelo z dohledu, ale nikdy pořádně neviděl, co to bylo.

Usmál se na Ulriku. Ona mu ale úsměv neopětovala. Byla pobledlá a tvářila se ustaraně. Zakašlala. Byla jako tohle město, den ode dne sklíčenější. Jako by tyhle dny sdílel lože s cizinkou. Jako by už neměli o čem hovořit. A z čeho se radovat. Přesto, i když se snažil, na rozhodnutí myslet nemohl. Jako by byli svázáni neviditelnými řetězy.

Chápal, že má starosti. Kdo by za těchto okolností neměl? Byli v ohrožení života. A ať to pro něho bylo jakkoliv zlé, pro ni to muselo být ještě horší. Celý život se jí zhroutil. Nevěděla, co je s otcem. Její zemi zaplavili zplozenci Chaosu.

Hrozily jí mor a černá magie, stejně jako zabití. Pro něho to tak zlé nebylo. Potřásl hlavou a málem se i zasmál.

Začal si uvědomovat, jak hodně se během svých cest s Gotrekem změnil. Báł se, ale měl strach plně pod kontrolou, klokotal až pod povrchem jeho vědomí. Jeho život se v poslední době zase tak výrazně nezměnil. Za léta putování uvykl nesnázím a hladu. Tucty nebezpečných dobrodružství mu pomohly nevšímat si hrozícího nebezpečí až do posledního okamžiku. Naučil se potlačovat starosti až do chvíle, kdy se s nimi lze vypořádat. Ani mor ho neděsil tak, jak by ho byl možná děsil kdysi.

Několik epidemií už přežil a tak nějak předpokládal, že přežije i tuto.

Tak jako tak, říkal si, ať už se bojím, nebo ne, vyjde to nakonec nastejno. Jestli měl zemřít na mor, raději by to nechtěl vědět předem. Něco mu říkalo, že si to sám sobě snaží namluvit. Kdesi hluboko uvnitř si byl až příliš dobře vědom toho, co se děje, a bál se, ale v tuto chvíli si toho dokázal nevšímat.

"Vzhledem k okolnostem se tváříš nepřiměřeně vesele," poznamenala Ulrika.

Došli na hlavní náměstí hned za vnitřními hradbami. Bylo stále místem obchodu, kde člověk našel tucty kupeckých stánků prodávajících všechno od koženého zboží až po jídlo. Jenom tu teď byli vojáci vévodovy stráže rozdávající chudým obilí. Objem malého džbánu pro každého. Odnášeli si je v nádobách, váčcích nebo zabalené do částí oděvu.

Felix si nemohl nevšimnout, že všichni, kteří tu jsou, vypadají uboze. Někteří byli oblečení jako řemeslníci nebo obchodníci. Ty stráže většinou poslaly pryč, pokud jim ovšem nedali nějakou minci, což se stávalo často. Felix pokrčil rameny. Každý musí jíst. Tihle lidé pravděpodobně dělali, co mohli, aby pomohli svým rodinám. Možná by měl dělat totéž. S tím by otec určitě souhlasil, pomyslel si.

"Je krásné ráno a my jsme stále naživu," řekl. To byla také pravda. Obloha nad nimi byla dokonale modrá, mraky takřka nedotčená. Chlad byl mnohem příjemnější než dusivé letní horko. Kdyby člověk mohl nevnímat puch rozkládajících se těl, byl by vzduch téměř osvěžující.

"Užij si to," řekla Ulrika a zakašlala. "Zima tu přichází brzy."

"A ty jsi dnes jako sluneční paprsek, vid'?"

"Je to naše hlavní naděje," řekla, jako by mluvila s hlupákem.

"Proč?"

"Zima v Kislevu je krutá. Není to vhodná doba k pobytu před branami města. Je to doba, kdy je lépe být uvnitř, u ohně s dostatkem zásob."

Její tón ho nějak popouzel a to také zřejmě měla v úmyslu. "Možná že velitel Arek už tou dobou hodlá být uvnitř hradeb a ohřívat si ruce u hořících domů."

"Ale, ty už nejsi veselý?"

"Dávej pozor!" Felix uskočil ke straně, aby se vyhnul obsahu nočníku, který někdo vyléval na ulici. Málem přitom spadl do hromady hnoje. Nakláněl se na patách a tak tak že nepřepadl. Ulrika ho chytila za rameno a rozesmála se.

"Možná bys mohl dělat akrobata nebo klauna," navrhl. Tak přátelský tón už od ní neslyšel celé dny.

"Možná," řekl. Zahnul za roh a přímo před sebou teď měli lékárnu. Felix ji poznal podle znaku s třetí miskou a paličkou visícím nade dveřmi. A i kdyby ne, prozradila by ji dlouhá fronta zasmušilých lidí stojících před ní. Každý se teď bál o své zdraví. Felix zaúpěl. To poslední, co dnes chtěl dělat, bylo stát v dlouhé frontě.

"Proč si Max nemůže obstarat byliny sám?" zeptal se plačtivě.

"Max má na práci jiné věci. Musí připravovat zaklínadla. Aby nás všechny ochránil před nákazou."

"Já mám také na práci jiné věci."

"Myslíš pití?" Její tón mu prozradil, že se s ním nehodlá dohadovat. Začínal si přát, aby se nebyl nabídl, že ji na téhle pochůzce doprovodí. Přesto po událostech včerejší noci to byl nejspíš dobrý nápad. Přátelé toho lovce čarodějnic by se mohli chtít pomstít. Ne že by to Gotreka a ostatní trolobijce znepokojovalo. Zatím to vypadalo, že není z čeho mít strach. Úřady se smrti jednoho člověka mezi tolika vůbec neznepekovoaly a Ulgovi společníci se o pomstu nepokusili. Ale bylo ještě brzy. Postavili se do fronty před lékárnou. Všichni tam pokašlávali, škrábali se nebo vypadali nemocně. Felix doufal, že už nepodlehli morové magii. Věděl, že morem jejich potíže teprve začnou. Přemítal, na jaké nové špatnosti pracují uctívači Chaosu teď.

Arek si prohlížel hradby. Nezaznamenal na nich žádné změny. Obránci stále čekali, zbraně v pohotovosti. Rozeznával slabé obláčky kouře stoupající z kotlů s vařícím olejem. Balisty byly plně obsazené. Katapulty byly také v pohotovosti. Masivní hradby vypadaly, že odolají i boží pěsti, kdyby se je rozhodla prorazit. Svým způsobem ho to těšilo. Chtěl bitvu. Chtěl drtit nepřátele pod kopyty svého oře. Chtěl triumfálně projet branami dobytého města. Nechtěl, aby se o toto nevyhnutelné vítězství zasloužili jen ti odporní hlupáci sloužící Morovému bohu. Jedna část jeho osobnosti, ta, která dychtila po tom, aby se Tzeentchovo oko upnulo jen na něho, to odmítala a chtěla, aby zásluhy na vítězství měl pouze on sám. Druhá část, ta, jež toužila docílit konečně a věčně přízně svého pána, zvažovala možnosti. Bubarovo vítězství by mohlo sjednotit všechny ostatní velitele a on jejich podporu potřeboval. Mohlo by dokonce Bubarovi vnuknout myšlenku na vyšší postavení, i když se to teď zdálo být nepravděpodobné. A vždycky tu byla možnost, že se něco pokazí. Mor je odjakživa zrádnou zbraní. Jemu, válečníkům Chaosu ani čarodějům, kteří měli své prostředky, neublíží, ale mohl by zabít mnoho příslušníků jeho vojska, když si nedají pozor. Bubar ho sice ujistil, že ochrana Nurgleho se vztahuje na celou hordu, ale Rozsévač zmaru by je také mohl přestat ochraňovat. Koneckonců, takové věci se už v minulosti staly.

Arek tohle všechno zvážil v kratičkém okamžiku. Nejlépe by bylo zaútočit ihned, dokud jsou všichni pod jeho ochranou. Koneckonců, bohové jsou proslulí svou vrtkavostí a kdo ví, kdy změní názor. A možná by bylo dobré Bubarovi nařídit, aby teď zastavil své čáry. Proč mu dávat čas k vytvoření opravdu smrtící náklady?

Arek se obrátil k Lhoigorovi a jeho dvojčeti: "Ostatní přípravy postupují podle plánu?"

"Ano, převeliký," odpověděl Lhoigor takřka jízlivě. "Runové kameny jsou už takřka kolem celého města a naši pomocníci jsou téměř připraveni začít s rituálem moci. Hvězdy budou brzy ve správném postavení a Morrslieb dosáhne vhodné fáze."

Arek to chvíli zvažoval. "Výborně, Bubare," řekl. "Jsem si jist, že tvé náklady už obránce oslabily víc než dost. Můžeš už s rituály přestat."

"Ale převeliký..."

"Řekl jsem, že už můžeš přestat. Je čas dát příležitost i ostatním." Tón jeho hlasu nepřipouštěl nesouhlas. Bubar se poníženež uklonil a odešel.

"Velice moudré," řekl Kelmain.

"Jak dlouho budou vaše rituály trvat?" zeptal se Arek stroze.

"Hvězdy musejí být ve správném postavení, pane, a měsíce ve správné kombinaci. Jestli si vzpomínáš, proto jsme ti radili..."

"Ptal jsem se, jak dlouho."

"Znamení jsou teď příznivá. Pokud začneme okamžitě, měl by být velký vír hotov během týdne."

"Tak se do toho pusťte."

"Jak si přeješ, pane." Arek si nebyl jist, jestli v jeho hlase nezaslechl náznak nesouhlasu.

Šedý věstec Thanquol krácel ulicemi Pekelné díry. Celé město jako by propadlo šílenství. Skaven bojoval se skavenem. Tvůrce s Tvůrcem. Příslušník válečné havěti sekal do válečníka krysího klanu. Krysí obr kuchal skaveního otoka. Ulicemi běhali zdivočelí netvoři bez pána a zabíjeli a požírali, co se dalo. Thanquol si pomyslel, že Lurk má z čeho se zpovídat. Na druhé straně, ti slabomyslní Tvůrci si to plně zasloužili.

Přesto, všechno mu tak nějak vycházelo. Opatrné zvažování a skutečnost, že je stále v jejich moci, Thanquola přiměly odhalit Lurkovy plány starším klanu. Jelikož je varoval předem, mohli se na útok připravit a nyní pomalu, ale jistě získávali převahu. Thanquol měl být odměněn propuštěním ze zajetí a svolením k tomu, aby jeho vojáci vedli boj. Nebyla to, pravda, nijak skvělá odměna. Očekávalo se od něho, že dá v sázku vlastní kůži, aby ochránil lenní panství klanu Tvůrců. Když se to ale vezme kolem a kolem, podařilo se mu tvářit se dostatečně vděčně. Později bude čas jim tohle nedůstojné zacházení oplatit.

Statný příslušník válečné havěti nesoucí svůj osobní praporec si prosekával cestu směrem k chaotické rafinérii.

Thanquol se ocitl na nebezpečném místě. Lurkovu vojsku se podařilo probít se skrze tuhý odpor a budovu uchvátit. Bránilo ji teď proti Tvůrcům. Za normálních okolností by Thanquol nikdy nešel tak blízko k zuřícímu boji, ale tohle se stěží dalo považovat za normální okolnosti. Věděl, že kdyby se mu podařilo probít se do rafinérie, mohl by získat obrovské zásoby koncentrovaného chaotitu, což bylo přesně to, co potřeboval a po čem dychtil. Nedostatek chaotitu, kterým v posledních dnech trpěl, mu začínal způsobovat strašlivé bolesti hlavy a třesavé křeče. Touha po něm ho oslabovala.

A s chaotitem by, samozřejmě, byly jeho magické schopnosti bez hranic. A to bude potřebovat, jestli se kdy osvobodí z těchto prokletých Severních pustin a dostane se zpátky do bezpečí Skavenmoru. Potřeboval tu látku z mnoha důvodů a byl pevně rozhodnut se jí zmocnit.

Do jeho osobních strážců vrazila vyjící tlupa krvežíznivých příslušníků krysího klanu s červenými šátky kolem hlav, což

znamenal, že patří k Lurkovi. Rozsekali vůdce spáru válečné havěti a Thanquol cítil, jak se mu stahují pižmové žlázy. Jakýsi uslintaný netvor se prosekal až k němu. Thanquol se s ním musel utkat na meče a porazit ho. Jenom nepatrně mu pomohlo, že protivník měl tlapy zamotané v provazech střev vyhřezlých z jednoho příslušníka válečné havěti. Ne že by na tom nějak záleželo. Thanquol si byl jist, že by ho přemohl v jakémkoliv boji. To jen Rohatá krysa mu takto dávala najevo, že mu opět navrací svou přízeň.

Lurku, pomyslel si, až tě dostanu do spárů, za tohle mi zaplatíš!

* * *

Nevyvíjí se to příliš dobře, pomyslel si Lurk. Díval se z obloukovitého okna rafinérie na bitvu probíhající dole v ulicích. Rozeznal rohatou hlavu šedého věštce Thanquola, který se probojovával kupředu. Už jsme na tom asi hodně špatně, uvědomil si, když se ten zbabělec odvážil až sem. Vzalo mu to dost odvahy.

Všechno šlo tak dobře - nějakou chvíli. Jeho uctívačům hnaným čirou fanatickou zuřivostí se podařilo přemoci utlačovatele navzdory tomu, že Tvůrci nejspíš odněkud získali informace o jeho plánu. Lurk neměl nejmenší stín pochybnosti, že to jasně dokazuje, že mezi jeho uctívači jsou zrádci. Rychle popravil ty nejvýše postavené, ale morálka se tím nezvedla, jak očekával, a nepřítel se o jeho plánech dozvídal stále. Ani povraždění stovky dalších podezřelých ochotných přívrženců unik informací nezastavilo a z nepochopitelných důvodů se to zdálo mít zhoubný vliv na morálku ostatních.

Navzdory tomu všemu se jim podařilo udržet většinu dobytých pozic, dokud mnozí nezačali přebíhat zpátky k Tvůrcům a jeho vojsko nezačalo slábnout. Teď to vypadalo, že se všechny jeho velké plány hroutí. Brzy přijde čas vzít nohy na ramena. Naštěstí už dávno vyčlenil tajné únikové chodby z rafinérie a ven z města. Koneckonců, to mu jen radil zdravý skavení rozum. Nebyl prvním skavenem, který ztroskotal kvůli neschopnosti svých podřízených.

Ano, pomyslel si Lurk, brzy přijde čas odejít. Ten, kdo se bije a pak se odplíží, se dožije dalšího dne, kdy bude moci zvítězit. A možná že by pro něho měli místo v tom velkém vojsku mířícím na jih.

Felix vzal balíček bylinek a ustaraně pohlédl na Ulriku. Nevypadá vůbec dobře, pomyslel si. Ve tváři byla ještě bledší.

Nad obočím jí vyrazily krupěje potu a začínala se třást.

"Jsi v pořádku?" zeptal se. Zavrtěla hlavou.

"Necítím se moc dobře."

"To bychom měli raději jít domů a do postele."

"Jako obvykle myslíš jenom na postel," pokusila se o úsměv. Ten mdlý úsměv způsobil, že se Felix začal obávat nejhoršího. Podepřel ji jednou rukou a vykročil na ulici. Zpátky k Bílému kanci to bylo daleko, a když tam konečně došli, Ulrika se sotva vlekla.

"Nevypadá to dobře," řekl Max jemně. Felix pohlédl na Ulriku. Ležela na posteli a chvěla se, ale čelo měla rozpalené.

"Má všechny příznaky té nové nákazy."

"Jsi si jistý?" zeptal se Felix. Najednou se mu všechno válčení a všechny ostatní problémy zdály být nepodstatné. Uvědomil si, že nechce, aby zemřela.

"Nejsem lékař, Felixi, ani Shallyin kněz, ale trochu léčit dovedu a trochu chápu, o co tu jde. Tohle není přirozená choroba. Zkusil jsem několik kouzel a zjistil jsem, že je to práce smrdutých pracek Nurgleho kultu."

"A to nemůžeš nic udělat?"

"Už jsem začal. Dal jsem jí nějaké bylinky, a jakmile mi necháš chvíli klidu, zkusím ta nejlepší uzdravující kouzla, jaká umím."

Felixovi došlo, že možná snižuje Ulričinu šanci na přežití. "Půjdu," řekl.

"To bude nejlepší."

Vydal se ke dveřím malé místnosti, kterou s Ulrikou sdíleli, a otevřel je, když Max promluvil: "Neboj se, Felixi."

Nenechám ji umřít." Felix mu pohlédl do očí a uviděl v nich bolest. Proběhla mezi nimi vlna porozumění.

"Díky," řekl a vykročil dolů do nabitě hospody.

Vino bylo hořké. Vtipkující vojáci ho nerozesmáli. Felix mrzutě koukal do svého poháru a přemýšlel o rozmarech osudu. Proč je on zatím ušetřen? Proč nesklátil mor jeho? Nebo je to jen otázka času? Kdo ví? Vzpomněl si na jednoho slavného lékaře, který mu kdysi řekl, že v takových věcech hraje roli mnoho vlivů. Možná že ji starost o otce učinila zranitelnější, než byl on. Ale jediné, na čem teď záleželo, bylo, aby se znovu uzdravila.

Všechny jejich hádky a rozepře se nyní zdály nicotné. Nemohl si ani vzpomenout na jediné hrubé slovo. Teď si jen pamatoval, jak vypadala, když ji poprvé uviděl v trůnním sálu v Middenheimu. Najednou se mu v hlavě vynořily zástupy vzpomínek a představ. Vzpomínal na jedno slunečné ráno v Kislevu, předtím než se vydal do pustin Chaosu, kdy jela vedle něj na koni. Pamatoval si každíčký detail: široké lícní kosti, malinko zdvižený nos, jemnou síť čar kolem očí, když se usmála, způsob, jakým si rovnala vlasy. Vzpomínal na tucty probuzení po jejím boku a jak byl svět v její přítomnosti zářivější. Vzpomínal na to, jak ji držel za ruku, když kráčeli mezi vrcholy na cestě ke Dračí hoře. Náhle se mu chtělo jít nahoru a donutit Maxe, aby ji přiměl žít. Věděl, že by tím jenom způsobil škodu, že by Maxe vyrušil při čarování a možná by tak situaci ještě zhoršil. Proklínal svou bezmocnost. Mohl se jen modlit. Možná by měl najít Shallyin chrám a obětovat jí.

Rozhlédl se a uvažoval, kdy se asi vrátí trpasličí. Vydali se ke hradbám v naději na boj a také, aby se podívali, jestli tam nemohou s něčím pomoci. Hordy teď měly své obléhací stroje na místech a začaly ostřelovat hradby také jinými věcmi než jen hniječímí mrtvolami. Vrhaly nyní odtamtud obrovské balvany, které dokázaly zabít člověka nebo rozdrtit kameny. Bitva vstoupila do další fáze.

Najednou už v té temné zakouřeně místnosti nemohl vydržet. Chtěl být venku, sám na relativně čistém nočním vzduchu. Možná ještě najde nějaký otevřený chrám.

Vstal a vykročil létacími dveřmi ven na zablácenou ulici. Venku byla tma a chladno. Teplota začala klesat ohromující rychlostí. Shora zíral Morrslieb obklopený zelenavou září a jeho skvrnitý povrch vypadal víc než kdy předtím jako zlověstný chtivý obličej. Jako by se jeden z Temných bohů vznesl na oblohu a shlížel na bezmocný svět.

Ulici naplnila řídká mlha a ve vzduchu byl cítit kouř z hořícího dřeva. Felix měl pocit, že cítí pach vojska Chaosu, pach přetékajících latrín a hořících ohňů a nečistého opékaného masa. Řekl si, že to jen jeho představivost dělá z pachu noční půdy a místních komínů něco jiného, prodloužil krok a zmizel v houstnoucím šeru.

V chladném nočním vzduchu skoro vystřízlivěl. Víc než dosud teď chápal, proč se o Praag říká, že je prokletá. V noci tu domy vypadaly hrůzostrašně. Chrliče na fasádách byly jako živé a každý stín jako by šeptal. Vzpomněl si na všechny staré příběhy o tom, jak bylo město po posledním obléhání znovu postaveno z kamenů poskvřených Chaosem a jak je za úplňku o výročí bitvy s hordou Skathloka Železného drápa možné v ulicích vidět duchy těch, kteří v ní přišli o život, a o podivných snech dohánějících lidí k šílenství. A ještě další historky o čarodějnicích, jež se shromažďovaly v temných sklepech a obětovaly děti pro své příšerné hostiny.

Dnes to všechno vypadalo hrozně věrohodně. Dnes ohromná hmota hradeb netišila nervy. Dnes měl pocit, jako by i hradby byly součástí obrovské pasti, která ho svírá v tomhle děsivém místě. Dnes se pevnost nad městem tyčila jako nějaký obr. Dokonce i světla na obrovské vnitřní hradbě vypadala děsivě.

Kráčel rychle, ruku na jílci, a snažil se nemyslet na Ulriku a Maxe a na nákazu. Cítil se bezmocný jako malé dítě. Ocítl se v situaci, kdy nemohl nic dělat. Ulričin osud je v Maxových rukou a v rukou bohů.

Kolem něj se stáhla mlha a známé ulice teď vypadaly cize. Jeho vlastní stín se před ním tyčil jako obrysy nějakého přízraku. Ozvěny kroků podivně zvonily vlhkou temnotou. Vzdálené volání ponocného bylo všelijaké, jen ne uklidňující. Od vzdálené hordy Chaosu slyšel bubnování a vytí a hluk nekonečné ďábelské práce.

Boty mu zavádily o dlažbu a on se na okamžik zastavil v domnění, že za sebou slyšel kradmé kroky. Poslouchal, ale už neslyšel nic. A to předtím byla možná jen jeho představivost. Stejně ještě chvíli čekal, protože věděl, že občas, když je člověk trpělivý, dá se pronásledovatel opět do pohybu a prozradí se. Nic.

Tak trochu doufal, že tam někdo je. Boj by mu pomohl zbavit se temných myšlenek a dostat ze sebe strach, napětí a zlobu, které cítil. Moudřejší já ho ale napomínalo, aby nebyl hloupý. Nevěděl přece, kdo by mohli být jeho pronásledovatelé ani kolik jich bylo. Kdyby ho někdo sledoval, udělal by nejlépe, kdyby zamířil zpátky k Bílému kanci. Tam by alespoň našel pár kamarádů ochotných mu pomoci.

Zaslechl zazvonění kovu, jako by někdo tasil dýku. Přitiskl se zpátky ke dveřím. Kroky! Nejspíš hladoví lidé dychtící po stříbře, kteří doufají, že najdou nějakého opilce a oloupí ho o peníze. Felix věděl, že kdyby měl rozum, byl by utekl, ale na to teď bylo trochu pozdě. Slyšel, jak se kroky blíží. A byly to kroky víc než jednoho muže.

"Jsem si jistý, že šel tudy," zabručel kdosi. Měl vysoký tenký nařikavý hlas, podle něhož to vypadalo, že si jeho majitel myslí, že ho celý svět chce okrást a podvést.

"Víš určitě, že to byl on?" zeptal se jiný hlas, hlubší a chraplavější.

Felix pochopil, že tenhle je z těch dvou ten hloupější. Představil si pořádného vazouna. Najednou měl v ústech sucho. Měl pocit, že mu srdce tluče hrozně nahlas.

"Ale jo, určitě to byl on. Viděl jsem ho, když vycházel z hospody. Vysoký štíhlý chlapík, blondák, jakých je v Říši spousta. Červený plášť. Jílec ve tvaru dračí hlavy."

Felix ztuhl. Ten popis na něj seděl dokonale. Je možné, že ti muži hledají přímo jeho? Proč? Byli to lovci čarodějnic?

"Jaeger - tak se jmenuje." Byli teď skoro u dveří. Viděl, že jeden z nich je opravdu velký a mohutný. Druhý byl malý a velmi podsaditý. Vypadal vypaseně, ale pohyboval se zlehka. "Felix Jaeger. Nevím, proč ho chce Jeho Milost zabít teď. Čas změny už je skoro tady. Nejspíš stejně brzy zahyne pod sekerou některé z bestií."

"Po nás se nechce, aby jsme se vypyтали proč," řekl velký muž, ten s hlubším hlasem. "Šéfové chtějí, aby on a ten trpaslík zemřeli a ta sekera zmizela. My máme jenom splnit rozkaz. Doufejme, že to zvládnem líp než ten hloupý lovec čarodějnic."

Felix zadržel dech. Tohle nebyli lovci čarodějnic. Vypadali spíš na nájemné vrahy nebo členy nějakého kultu. Byl si jist, že tu frázi o čase změn už někde slyšel a to v nijak příjemných souvislostech. Někdo chtěl, aby on a Gotrek zemřeli a aby sekera zmizela. Uvažoval, proč asi. A co bylo podstatnější: co teď bude dělat? Neměl nejmenší chuť pouštět se s těmi dvěma do boje. Leda snad, kdyby využil momentu překvapení. Možná by mohl vyskočit z úkrytu a jednoho z nich zezadu probodnout, než by stačili zareagovat. Nebylo to příliš poctivé ani kavalírské, ale ti dva ho také nehodlají vyzvat na řádný souboj. Nebo by se mohl pokusit je sledovat a zjistit, odkud přišli. To také nebyl příliš lákavý plán. Koneckonců, on je také zaslechl a počkal si na ně. Kdo ví, jestli by mu neudělali totéž?

Nejjednodušší by bylo vyčkat, až zajdou za roh, a pak se vrátit zpátky k hospodě. Mohl by trolobijci říct, co se stalo. Kdyby došlo na násilí, Gotrek by klidně zvládl i tučt takových. Pokud na ně bude připraven. To bylo nejrozumnější řešení.

"Řeknu ti, Olafe, že nám zmizel. Zašel do některých z tamtěch dveří." To mluvil ten větší muž.

"Ale ne, to nemohl stihnout. A proč? Koho by tu znal?"

Hlasy se opět začaly přibližovat. Vypadalo to, že se zastavují u všech dveří, aby je zkontrolovali. Felix uvažoval, jestli by jim nemohl utéct. Byla tma a mlha, takže by měl dost slušné vyhlídky na únik. Ale jestli ti dva běhají rychleji než on nebo to tu znají lépe nebo jestli jeden z nich má vrhací nůž a náhodou se strefí, pak se mu dobře nepovede.

Nebyli z těch, jimž by s chutí nastavoval záda. Možná by mohl volat o pomoc. Kdyby přišla hlídka, ti dva by určitě utekli.

Pokud by přišla hlídka, pomyslel si, a pokud ti dva nemají v okolí společníky, které hluk přiláká. Klid. Jsou tu určitě jen dva, nenech svoji představivost naplnit noc zabíjaky, nebo se strachy na nic nezmůžeš. V končetinách měl známý pocit slabosti, který měl vždy před bojem a ignoroval ho. Hlava mu teď pracovala jasně, nevšímala si strachu a zvažovala

možnosti.

Kdyby ti dva byli šermíři z povolání, měl by jen malou naději. Felix věděl, že mečem se ohánět umí, ale byli v přesile, a jestli jsou schopní, využijí toho. Stačí jen dobře mířená nebo šťastná rána a je po všem. Ulriku by už víckrát nespátřil. Náhle se hrozba vojska Chaosu a všechny jeho ostatní starosti stáhly někam do velké dálky a vypadaly malicherně a nedůležitě. Nejdůležitější bylo přežít následujících několik minut a potom se vypořádat s dalšími obtížemi, které mu život přinese. Najednou pro něho bylo zoufale důležité přežít. Bylo mu jedno, jestli se vojsko Chaosu převalí přes hradby zítra nebo za hodinu. Ten čas chtěl, ať už byl, jak chce dlouhý, a tihle muži ho o něj chtěli oloupit.

Naplnila ho chladná zloba. To jim nedovolí. Každopádně ne bez boje. Jestli má vraždit, dobře. Buď přežijí oni, nebo on a Felix neměl nejmenší pochybnosti o tom, či život je důležitější - alespoň pro něj. Pomalu, s vědomím, že bude muset využít každou malou výhodu, která se mu naskytne, si rozeplnul sponu na plášti, svlékl ho a držel ho zmuchlaný v pravé ruce. Pokradmu začal vytahovat meč z pochvy a byl vděčný za to, že kouzelné ostří vyklouzlo ven takřka bezhlučně.

"Tiše!" řekl veliký muž. "Myslím, že jsem něco zaslechl."

S tím se raději vypořádám nejdříve, pomyslel si Felix. Je nebezpečnější.

"Nejspíš krysa. Město jich je plné. Možná tu jsou také někteří z těch krysáků. Slyšel jsem, že s nimi byly potíže v Nulnu. Ztraceně. Přál bych si, aby si Halek špinavou práci dělal sám a neposílal nás do takovéhle noci. Ta zima je skoro cítit."

"Buď vděčný Převelikému, že se dožiješ zimy. Většina lidí ve městě se jí nedožije."

"No, každopádně ne Felix Jaeger, jestli se mi dostane do rukou. Za to, že si kvůli němu nemůžu schrupnout, mi, doufám, zaplatí. Nebýt jeho, mohl jsem být v teplé posteli s nějakou rozpálenou děvkou u Červené růže."

"Na to bude dost času později. Po práci."

"Ano, jestli nás nepošlou za tím trpaslíkem. Slyšel jsem, že je to pěkně nebezpečný zmetek."

"Otrávený nůž si s ním poradí stejně jako s kýmkoliv jiným," řekl hromtluk. Znělo to, jako by teď stál přímo nad Felixem. Když Felix uslyšel o jedu, projel jím záchvěv strachu. Tihle muži nic neriskovali. A on si to teď také nemohl dovolit. Stačí jen škrábnutí a je po něm. Sevřel plášť. Už bylo skoro na čas.

"Kdyby nebyla taková mlha, čekal bych na něj naproti hospodě a poslal bych mu šíp," řekl tlust'och.

"Ale to by si tě někdo všiml," namítl hromtluk. Jeho stín teď sahal přímo před Felixe. "Přesně tyhle pitomé nápady bych -"

Felix vyskočil z úkrytu a mrštil svým pláštěm. Plášť se v letu rozbalil a přistál hromtlukovi na hlavě. Ten se do něho zamotal a Felix udeřil, rychle jako had. Ostří jeho meče projelo hromtlukovým břichem a vynořilo se ze zad. Když ho Felix tahal ven, zakroutil jím. Jed, pomyslel si, poháněn strašnou zuřivostí a strachem. Jen si ho zkus užít proti mně, jen to zkus. Nocí se rozlehl hromtlukův výkřik.

Jeho společník byl možná tlustý, ale také rychlý. Zaútočil takřka instinktivně a jen hbitý úskok vzad Felixe zachránil před jeho nožem. Nemohl si být jist, ale měl pocit, že na ostří zahlédl lepkavou černou hmotu. Hromtluk padl na obličej. Svou vahou vytrhl Felixovi meč z ruky. Sakra, zaklel v duchu Felix. Takhle to neplánoval. Rychle se stáhl a šátral po své dýce. Stále přitom sledoval tlust'ochův obrys. Nechtěl riskovat sebemenší škrábnutí tou zbraní.

"Mizero! Vypadá to, že jsi zabil Sergeje. No, nevádí. O to víc se budu šéfovi líbit, až mu přinesu tvou hlavu."

Felix byl rád, že se mu konečně podařilo osvobodit dýku. Teď měl alespoň šanci, byť jen malou. Tlust'och třímá nůž velmi zručně. Felix byl šermíř a kromě házení měl s noži pramalou zkušenost. Na druhou stranu, pomyslel si, couvaje od vraha, zabil jsem tak dva muže a teď je možná příhodná chvíle pokusit se o třetího.

Napřáhl se a hodil. Byl to obtížný hod, ve tmě proti zamlženému pohybujícímu se cíli, a už když házel, věděl, že mine.

Jen se mu podařilo, že sám sebe odzbrojil. Muž se sehnul, ale Felix byl v tom napjatém stavu ostražitosti, kdy myšlenka a čin jsou skoro totožné. Jakmile si uvědomil, že se netrefil, něco v něm, něco rychlejšího než rozum, začalo jednat.

Vědělo to, že vrah bude na zlomek vteřiny nepozorný, což mu poskytne čas k útoku.

Vrhl se kupředu a uštědřil mu pořádnou ránu pěstí do brady. Ruka ho okamžitě nesnesitelně rozbolela a byl si jistý, že zítra ráno bude mít přinejmenším modřiny. Ne, že by na tom teď záleželo. Když tohle přežije, bude se o to zajímat až pak. Muž zavřel a bodl nožem vzhůru. Byl to zkušený výpad, zacílený krátkým prudkým pohybem, který měl nůž pohřbit ve Felixových vnitřnostech. Přestože jej očekával, Felix se ráně vyhnul spíš díky štěstí než rozumu. Natáhl se a popadl tlust'ocha za zápěstí. Bylo otlé a kluzké potem a Felix musel vynaložit téměř nadlidské úsilí, aby zastavil další výpad. Tlust'och byl silnější, než vypadal, a zjevně měl zkušenosti s bojem zblízka. Kroutil uvězněnou rukou, aby ji osvobodil, a zároveň se snažil kopnout Felixe do slabin.

Felix přenesl váhu, takže ho tlust'och kopal do stehna, a potom nečekaně trhl mužem kupředu využívaje vlastní váhy. Tlust'och se rozplácl na dlažbu obličejem do bláta.

Ze rtů mu vyšel dlouhý bolestný sten, pak jím proběhla krátká křeč a zůstal tiše ležet. Felix zpola očekával nějakou léčku, a tak ho kopl do hlavy. Nic se nestalo, ale vztek a strach Felixe nutily kopat znovu a znovu. Po minutě si uvědomil, že muž nic nepředstírá. Obrátil ho a uviděl, že padl na vlastní nůž. Nevypadalo to na bůhvíjak hrozný pád. Nůž byl zabodnutý jen částečně. Za normálních okolností by to bylo pouhé škrábnutí a ne smrtelné zranění, ale jed, který použil, musel být opravdu prudký, když ho rovnou poslal do říše Morrovy, nebo kterého ďábelského boha to vlastně uctival.

Felix škodolibě doufal, že ho síly Chaosu za selhání potrestají, ale pak se mu vrátila přičetnost a raději si posbíral nůž, meč a plášť. Plášť byl zničený, ale přesto nebylo moc chytré nechávat ho poblíž místa činu. Člověk nikdy neví. Třeba by ho někdo poznal. Zmuchlal ho, rychlým a cílevědomým krokem zamířil do noci a snažil se přitom nevypadat jako někdo, kdo právě zabil dva lidi.

Modlitby v Shallyině chrámu mohou počkat, až si umyju ruce od krve, rozhodl se. Měl by raději varovat Gotreka, že po

nich jdou najatí vrazi. Ne že by čekal, že si z toho trpaslík bude něco dělat.

Max se díval na Ulriku ležící na posteli. Byla bledá. Z čela se jí řinul pot. Oči měla doširoka otevřené, ale nevidoucí. Na krásném obličejí měla podivné červené skvrnky. Jeho čarodějnická zkušenost mu říkala, že se její stav rychle zhoršuje. Životní síla z ní vyprchávala. Její duch se odděloval od těla. Max potřásl hlavou a zhluboka se nadechl, aby se zkoncentroval. Bylo to obtížné. Cítil, že jestli se jí něco stane, on zemře.

Uklidni se, přikázal si. Teď není čas uvažovat jako malý chlapec. Teď se musíš plně soustředit na kouzla. Nesmíš osobní city nechat zasahovat do své práce. Ještě jednou se zhluboka nadechl a opakoval jedno ze zaříkání, které se naučil ještě jako učeň, rytmičtý verš bez významu, jenž měl uklidnit mysl a utišit smysly. Otevřel mysl vichrům magie a cítil, jak odpovídají na jeho volání.

Max měl velkou praxi v ochranných zaklínadlech. Ty nutně zahrnovaly i kouzla léčebná a kouzla chránící před nemocemi. Nebyla to ale oblast, v níž by byl odborníkem, a věděl, že zvláště různé druhy moru je velice obtížné zničit. Nurgle byl silný a výsledek mohlo ovlivnit příliš mnoho vlivů.

Naštěstí jich většina mluvila v Ulričin prospěch. Byla mladá a zdravá a měla proč žít. Nehladověla. Žila v čistém prostředí. Předtím se těšila dobrému zdraví. Doufal, že tyhle věci pomůžou.

Zavřel oči a začal čerpat z magických vichrů. Okamžitě vycítil, že něco není v pořádku. Kolem bylo mnohem více černé magie, než by mělo být, a stále jí přibývalo. Ze všech druhů energie, kterou vichry magie obsahovaly, byla tahle ta nejhorší a nesla s sebou příslib zvrácenosti, mutace a zmrtvýchvstávání. Myslel si, že je na to připraven. Koneckonců, vojsko Chaosu čerpalo hodně temné síly, ale už jen pouhé množství černé energie, které nasál, ho málem přemohlo. Z jejího doteku se mu dělalo nanic. Vydechl a co nejrychleji ji ze sebe vypudil. Soustředil se na to, aby mohl čerpat ostatní druhy - na to potřeboval směs zlaté a šedé. Bylo teď obtížnější se k nim přes všechnu tu černou energii dostat, ale věděl, že to může dokázat.

Pomalu, opatrně, vyhýbaje se kontaktu se skvrnami Temnoty, splétal sílu dohromady. Otevřel všechny své čarodějnické smysly a díval se na Ulriku. Stále ji viděl na posteli, ale teď viděl i její auru, odraz její duše. Nevypadalo to dobře. Obklopovala ji nezdravá zelená, v níž dokonce vycítil i skvrny černé. Na tom ovšem nebylo nic divného, když nákazu vytvořili Nurgleovi přívrženci za pomoci černé magie.

Začal se zaříkáváním, které z ní mělo tu temnou energii vyhnat. Úponky síly, které kolem ní spletl, jí začaly pomalu pronikat kůží. Ve spánku sebou pohnula a zasténala. Max udržoval proud energie a spojoval ji s její duší. Dodával jí životní sílu, kterou částečně čerpal ze sebe a částečně z magických vichrů. Na okamžik cítil, že je stahován do temného víru smrti. Cítil tah nekonečného vzduchoprázdna a jeho vlastní pokožka vychladla a zvlhla. Nalil do ní ještě více síly, ale bylo to jako kapka ve vyprahlém písku pouště.

Cítil, jak z něho odchází vlastní život a bojoval proti tomu. Tohle bylo jedno z nebezpečí léčby magií. Když byl nemocný na pokraji smrti, život léčitele byl ve stejném nebezpečí. Malá, vyčerpávaná část jeho osobnosti chtěla přerušit spojení a zachránit si život. Odmítl ji poslouchat a odmítl se vzdát. Jako plavec bojující se silným spodním proudem bojoval dál, bojoval o vlastní i Ulričin život. Poslal modlitbu Shallye a našel v sobě další sílu. Pak si uvědomil, že se v Ulrice něco probudilo a pomáhá mu. Chvilé největšího nebezpečí pominula. Už neměl pocit, že se topí. Sevření hrudníku bylo pryč.

Nejhorší je za námi, pomyslel si a věděl, že to není tak docela pravda. Dostal ji na určitou hladinu a mohl ji tam držet tak dlouho, dokud bude s to jí dodávat sílu. Ale jeho síly nebyly nekonečné a pochyboval, že by dokázal spojení udržet tak dlouho, jak bylo třeba k tomu, aby se uzdravila. Její tělo bude potřebovat pomoc. Ještě jednou pomalu prodloužil úponky síly a nahmatával jimi ohniska černé energie uvnitř jejího těla. Jedno po druhém je rozřezával, jako chirurg rozřezává vředy, a vyháněl energii ven. Vycházela jí z úst a nosu v podobě ošklivých obláčků temně zeleného kouře. Pak viděl, jak energie vyhledává malilinkaté demony nemoci, kteří ji nakazili. Věci tak malé, že je pouhým okem nebylo možno zahlédnout, ale čarodějnické smysly je zachytit dovedly. Příliv magie se hnal jejím krevním oběhem a orgány a čistil je. Byla to těžká vyčerpávající práce vyžadující maximální soustředění. Max se už cítil stejně unavený jako kdysi po souboji se skavením šedým věštcem, ale soustředil se a pokračoval. Ještě dlouho trvalo, než si byl jist, že se mu podařilo vyhubit ty odporné morové obludy do jedné.

A teď poslední krok, pomyslel si vyčerpaně a sbíral přitom zbytky své síly. Poslal je jako příkaz ke spánku, k uzdravení a k nahrazení ztracené životní síly. Poté zavřel oči a ještě jednou se na znamení díky pomodlil. Dotkl se jejího čela. Horečka zmizela. Pocení ustupovalo. Doufal, že udělal dost. Nedalo se to nijak poznat. Potom na židli u postele usnul.

Felix ho tam našel o tři minuty později, když si přišel pro nový plášť a oděv. Zastavil se venku u studně, aby na sebe vyklopil džber vody a nahrubo smyl krev. Pochyboval, že by strážce přišly k Bílému kanci hledat vraha, ale stopy raději zakrýval co nejlépe. Vtipy o dešti, kterými ho zdravili, když vešel, odbyl historkou o džberu, který na sebe vyklopil, aby vystřízlivěl.

Když vstoupil do pokoje, poznal podle Ulričina dechu, že se uzdravuje, a poděkoval Shallye za její milosrdenství. Tak tiše, jak jen mohl, se převlékl a vydal se zpátky dolů, aby našel trpaslíky a varoval je. Jakmile vešel do místnosti, už slyšel Ulliho s Bjornim, jak hulákají nějakou starou trpasličí pijáckou píseň. Za nimi vcházeli Gotrek se Snorrim. Všichni byli namol.

"Přepadli mě," řekl jim.

"Nepovídej, mladíku," odpověděl Snorri. "Že bychom přišli o skvělou bitku?"

Věděl, že mu bude ještě dlouho trvat, než začnou brát to, co jim říká, vážně.

Ivan Petrovič Stragov pohlédli vzhůru a rozesmál se. Bílé vločky sněhu se mísily s deštěm. Chladný severní vítr hrozil, že mu zmrazí jeho staré kosti. Výborně, pomyslel si. Vypadá to, že zima letos přijde brzy. Čím dříve, tím lépe. Sněhové bouře zpomalí vojsko valící se ze severu. Omrzlé prsty jim upadají. Obnažené maso se jim přilepí na kov. Nevěřil, že by za kislevské zimy mohla být v pohybu jakkoliv velká armáda.

Dobrá nálada ho ale pomalu opouštěla. Kdo ví, čeho jsou ti zparchantělí uctívači Chaosu schopni. Možná je chrání magie. V každém případě, i kdyby kmeny nájezdníků zkosil hlad, válečníci Chaosu a bestie to nepochybně přežijí. Už se s nimi jednou střetl. Bylo to na cestě ze Země trolů uprostřed zimy. Bestie nejspíš mohou žrát své lidské nepřátele. Válečníci Chaosu pravděpodobně nepotřebovali jídlo, vodu ani přístřeší, stejně jako jejich oři.

Říkal si, že by neměl být tak trudnomyslný. Každá pomoc byla dobrá, a jestli pán Zima a jeho ledoví vojáci zničí nějakou tu tisícovku kamarádků démonů, bude mu za to vděčný. Právě teď Kislev potřeboval každou pomoc, kterou mohl dostat.

Popohnal koně. K Mikalově pevnosti a Gospodarově shromáždění už zbývalo jen několik hodin jízdy. Těšil se, až se k němu přidá. Nepochyboval, že až se sesypou na hordy Chaosu, čeká je bez ohledu na to, kdo vyhraje, velkolepý boj.

* * *

Felix Jaeger se hnál po hradbách Praag. Všude kolem se snášely sněhové vločky. Do obličeje ho řezal mrazivý vítr. Do hradeb narazil obrovský obléhací stroj. Kameny pod ním se pod tím nárazem rozechvěly. Zachřestily řetězy a z vrcholku věže se spustil obrovský můstek. Na něj se s řevem vyvalili netvoři v kožešinách. Vedl je válečník Chaosu v černé zbroji, sedm stop vysoký, v jedné ruce třímál obrovské žezlo a ve druhé meč se širokou čepelí.

Ještě než se uctívači stačili pohnout, Gotrek byl mezi nimi a hned za ním i Snorri a Bjorni. Trpaslíci se prosekávali rovnou k veliteli. Felix, s Ullim po boku, je následoval. Demoralizovaní obránci hradeb si dodali odvahy a přidali se k nim.

Felix cítil, jak se můstek pod vahou bojovníků prohnul. Sekl do štítu jednoho z nájezdníků a dalšího přitom skopl dolů do kůly posetého příkopu. Před sebou slyšel Gotrekův válečný pokřik. To trolbójce právě zasadil ránu veliteli útočníků a prosekával se dál. V takových chvílích se Gotrek zdál být nezastavitelný, jako pradávňý bůh války, který se vrátil, aby šířil zkázu mezi nepřáteli svého lidu.

Felix sekal a sekal a pak si uvědomil, že se celý můstek třese. "Zpátky," zařval. "Celé to spadne."

Okamžitě se stáhl na hradby a cestou se bránil. Odrazil výpad obrovské bestie a usekl jí ruku. Pak uviděl, že se celý ten pekelný stroj klepe a začíná se naklánět ke straně. Gotrek a ostatní trolbójci se teď, poté co svoji kořist zahnali zpátky do útrob věže, neochotně vraceli zpět. Felix cítil pach kouře a viděl, jak hradby olizují plameny. Obléhací věž hořela.

Netušil, jak k tomu došlo. Kouzlo, alchymistický oheň, hořící olej, na tom nezáleželo. Byl rád, že si může chvíli oddechnout.

Věž se zakymácela jako potápějící se loď a skácela se na zem. Obránci zajásali. Jásot jim ale při pohledu do dálky, kde se rýsovaly tucty dalších věží, odumřel na rtech. Tohle se stěží dá nazvat vítězstvím, uvědomil si Felix, protože to byl stěžejní útok. Věž se valila kupředu bez podpory. Zjevně to byla práce několika potřeštěných šilenců bažících po slávě, ne součást celkového útoku. Felix uvažoval, co se stane, až se dají do pohybu všechny věže podporované kouzly a těmi obrovskými katapulty. Bylo to nepředstavitelné.

Najednou se cítil hrozně unavený a vyčerpaný. Sedl si zády ke zdi, aby si trochu odpočinul. Gotrek přistoupil k němu. Na tenoučkém sněhovém koberci zanechával obrovské šlápoty. Felix si třel ruce, aby si je trochu ohřál. Teď když bylo po boji, začal mu pot na těle chladnout. Věděl, že se musí rychle převléci, nechce-li riskovat horečku nebo něco horšího. Divil se tomu sněhu. Vypadalo to nepřírozeně. Každopádně bylo na sních ještě brzy. Kislevané se radovali a prohlašovali, že to způsobil Ulric a že pán Zima je na jejich straně. Felix si nebyl tak jistý.

"Dnes to sotva stojí za námahu. Měli jsme zůstat u Bílého kance a nechat lidi, ať si s tím poradí sami."

"A proč jste to neudělali?" vydechl Felix.

"Zabít pár bestií je vždycky lepší než nezabít žádné."

"To máš asi pravdu, ale jestli ti to je jedno, můžeš se přistěžit i za mě."

"Radši vstávej, človíčku. Dnes večer nás čeká práce."

"Nemysli si, že jsem na to zapomněl," řekl Felix. Ve skrytu duše si přál, aby mohl.

"Tady se mi líbí," řekl Bjorni a uchechtl se. Zamnul si ruce a pažemi udělal obscénní pohyb dopředu a dozadu. Na vousech se mu zachytávaly malé sněhové vločky. Felix přemítal, jestli to někdy přestane. O kislevské zimě toho vyslechl dost. Někteří dokonce tvrdili, že sněžit začíná na konci léta a nepřestane až do jara. Doufal, že to není pravda. "Přesto, mohlo by," mumlal si pro sebe.

Už při pohledu na vstupní dveře Červené růže byl rád, že tu je Bjorni. Nebylo těžké to najít, jelikož to byl jeden z největších nevěsticů ve městě. Podle světel v oknech se zdálo, že obchody jdou velice dobře. Nebylo se také čemu divit. S hordou Chaosu za branami si každý, kdo na to měl, rád dopřál trochu povyražení, aby zapomněl. Zdálo se, že ani nevládné počasí zákazníci neodradilo.

"Proto tu nejsme," řekl Gotrek.

"Mluv za sebe," odpověděl Bjorni vesele. "Slyšel jsem, že tu mají hobití holku, která umí -"

"Já to nechci slyšet," přerušil ho Gotrek. Bjorni přešel k tichému mumlání.

"Myslím, že mluvit bych měl já," řekl Felix. "Co kdybyste si vy čtyři zatím dali něco k pití a drželi se na doslech, pro případ, že by nastaly nějaké potíže?"

"Snorri si myslí, že je to dobrý nápad, mladíku," řekl Snorri. Ostatní s tím zřejmě souhlasili.

Felixe napadlo, jestli je to opravdu tak skvělý plán. Když se u Červené růže ukáže ve stejnou chvíli jako čtyři trolbójci, nebude zrovna nenápadný, ale měl mnohem lepší pocit, když věděl, že pomoc je nablízku.

Setkání s Olafem a Sergejem v něm zanechalo pramalou touhu vydat se do vykřičeného domu sám. Bylo to ale jediné vodítko, které jim ti dva vrahové poskytli, a on byl rozhodnut je sledovat. Lépe být lovcem než kořistí, pomyslel si.

"Takže, vy jděte dovnitř a já přijdu o pár minut později."

"Dobře, človičku." Trolobijci vykročili z průchodu směrem k nevěstinci. Gotrek šel první a Bjorni za ním skoro běžel.

Kdyby ho neznal, byl by Felix přísahal, že se Ulli červená. Hra světla, pomyslel si.

Gotrek si změřil vyhazovače a ti mu raději ustoupili z cesty. Evidentně věděli, že pokoušet se v těchto těžkých časech oddělit čtyři trolobijce od jejich zbraní, je nebezpečné. Mnozí jiní stejně chodili dovnitř s meči. Nebezpečné místo, napadlo Felixe, když trpaslíci zmizeli ve dveřích. Dal jim několik minut a celou tu dobu se modlil, aby rovnou nevyvolali nějakou rvačku. Nahmatal svůj měšec. Nějaké zlato mu ještě zbylo, což bylo dobré, jelikož je bude muset utratit, aby se dozvěděl, co potřebuje.

Dohadoval se, jestli byli Olaf se Sergejem uctívači Slaaneshe. Přesně takhle by si představoval místo, kde se zdržují pomaření přívrženci démona rozkoše. Přál si, aby věděl víc. Když se bude jen vyptávat, upozorní na sebe lidi, které hledá, nebo vyvolá další útok v případě, že tohle je něco na způsob tajného chrámu. Řekl si, že nesmí nechat svoji představivost, aby ho ovládla. Tohle není melodrama Detlefa Siercka. Nebudou tu žádné tajné chrámy. Alespoň v to doufal.

Uvědomil si, že to jen protahuje, protože se mu nechce pokračovat. Zhluboka se nadechl, pomodlil se k Sigmarovi, aby se Ulrika nikdy nedozvěděla, kde strávil večer, zatímco ona ležela v posteli a uzdravovala se, a vykročil. Rázně vystoupil po schodech a prošel létacími dveřmi. Vyhazovači mu věnovali jen lhostejný pohled. Obklopila ho vlna tepla. Zamrkal, aby si zvykl na ostrá světla. V mohutných lustrech nad ním planuly tucty svící. Každý box byl osvětlen malou lucernou. Ve srovnání s denním světlem tu sice bylo šero, ale oproti noci, kterou právě nechal za sebou, zde panoval mnohem větší jas.

Okamžitě ho udeřil silný pach piva a voňavek. Vypadalo to, že Červená růže je dnes nacpaná k prasknutí. Nebylo skoro ani kde stát. Výborně, pomyslel si, alespoň se snad nikdo nepokusí o žádnou špinavost. Pak si představil, jak ho někdo zlehka škrábne otráveným nožem a vzápětí odchází do davu a udělalo se mu nevolno. Snažil se sám sobě namluvit, že to mrazení páteře způsobil tající sníh, který mu kapal z vlasů, ale věděl, že to není pravda. Tlačil se davem k baru.

Cestou se na něj vrhaly silně nalíčené ženy.

"Ahoj, hezoune. Chceš si užít?" zeptala se jedna z nich.

"Možná později," odpověděl, když ho další chytila za ruku. Pokoušel se ji setřást, ale doslova se na něj pověsila. Tak dobře, řekl si a tlačil se dál. Rychlý pohled mu prozradil, že trolobijci jsou u stolu poblíž baru, od něhož bylo dobře vidět na masivní schodiště vedoucí do pokojů nahore. Po nich se nepřetržitým proudem valili muži a ženy, nahoru i dolů. Do Felixe vrazil malý podsaditý kislevský jezdec a odpotácel se pryč. Felix cítil, jak se mu ruka sevřela kolem opasku a najednou byl rád, že si dal měšec do vesty.

"Nepozveš mě na skleničku?" dožadovala se žena visící na jeho paži.

"Jestli se někdy dostaneme k baru," odsekl a dál se probíjel tlačenicí kupředu. Před ním se kolem jednoho stolu shromáždila skupina obchodníků. Na stole stála mladá žena oblečená jako z arabského harému a pomalu odkládala závoje. Má zajímavou sbírku tetování a ozdob, pomyslel si Felix.

"Také mám takový kroužek v pupíku," řekla dívka. "Když budeš chtít, ukážu ti ho... nahore..."

"Nejdříve se něčeho napijem," řekl Felix.

Dostali se k baru. Bylo tam narváno. Felix se musel vecpat mezi dva urostlé muže v kytlicích říšských halapartníků a objednal dvě piva.

"Já nechci pivo," prohlásila dívka. "Chci víno."

"Tak ještě jednou tileánské červené," dodal Felix. Už mu to trochu šlo na nervy. Doufal, že se u baru dozví od obsluhy něco o Olafovi a Sergejovi, ale bylo tu na otázky příliš rušno. Už teď to bylo obtížnější, než čekal. Výhodou ale bylo, že si ho nikdo kromě té dívky nevšímal. Bylo tu tak plno, že by člověk musel být trolobijce nebo elfský princ, aby byl nápadný.

"Pojďme si někam sednout," řekl Felix. "Potřebuji si odpočinout."

"Doufám, že nejsi moc unavený, hezoune."

"Skoro celé odpoledne jsem strávil na hradbách," odpověděl. "To člověka zmůže."

"Nevypadáš na strážce nebo vévodova vojáka. Jsi obchodník?"

"Něco na ten způsob."

"Počkej, buď jsi, nebo nejsi."

"Zůstal jsem tu uvězněný, když přitáhly hordy Chaosu."

"Tak tedy strážce karavany?"

Přikývl. Proráželi si cestu k jednomu z boxů. Bylo to lepší, než ji říkat pravdu. Jestli někdo hledá Felixe Jaegera, muže, který přiletěl vzduchodolí, pak čím méně lidí tu bude vědět, kdo vlastně je, tím lépe. Felix si ženu prohlížel. Byla malá a měl pocit, že vypadá starší, než ve skutečnosti je. Pleť měla bledou, vlasy zlaté a kudrnaté. Její obličej byl hezký, ale unavený. Rysy měla jakoby trochu opuchlé. Oči se jí však leskly inteligentním, lstivým výrazem; měla profesionální, ale příjemný úsměv. A ruka, která se propracovávala vzhůru po Felixově stehně, byla zkušená.

"Nevypadáš na strážce karavany. Spíš na kněze nebo na písaře."

"Máte tady kněží hodně, co?"

"To bys koukal, kdo sem všechno přijde. Elfové, trpaslíci, čarodějové, šlechtici... prostě kdekdo."

"Viděla jsi tu někdy dva drsnáky, kteří si říkají Olaf a Sergej?" nadhodil Felix. Položil jí ruku na zápěstí. Plíživá masáž ustala. "Jeden je vysoký a vypadá drsně a nebezpečně, velmi nebezpečně. Ten druhý je tlustý, ale má rychlé nohy a umí zacházet s nožem."

"Jsou to tví kamarádi?" zeptala se opatrně. Úsměv jí ztuhl na rtech.

"Ne tak docela."

"Tak proč tě zajímají?"

"Hledám je."

"Ty chceš někomu ublížit?" Váhavý způsob, jakým to vyslovila, naznačoval, že se chystala říct něco jiného než ublížit, ale pak si to rozmyslela. "To se divím - vypadáš na to, že bys to zvládl sám." Její prsty se opět začaly pohybovat. Zastavil je.

"Viš, kde bych je mohl najít?"

"A co za to?" V jejích očích se zablýskaly mince. Ukázal jí měsíc, tak aby viděla blýskavé zlato a mihotavé stříbro.

"To záleží na tom, co mi povíš."

"Byli tu včera večer."

"To už vím."

"Řekli Saše, že se vrátí, ale už nepřišli. Asi šli někam jinam. Možná ke Zlatému stromu."

"Saša?"

"Taková vysoká, má černé vlasy. Byla s nimi."

"S oběma?"

"Tady si člověk nemůže vybírat."

"A kde bych ji mohl najít? Rád bych si s ní promluvil."

"Za pár těch mincí bych ti ji mohla najít. A mohla bych ji i přesvědčit, aby mluvila."

"Proč bys ji měla přesvědčovat?"

"S těmi tvými přáteli nejsou žádné žerty."

"Tak to si raději něco zapamatuj."

"A co?"

"Se mnou také nejsou žerty."

"Tušila jsem to."

"Běž ji najít, a když ji přivedeš, dám ti zlato."

"Radši bych ho měla už teď."

"O tom nepochybuji. Tady máš stříbro, abys neztratila zájem."

"Zajímáš mě už teď, hezouně, ale stříbro se hodí vždycky."

Felix se díval, jak mizí v davu. Nebyl si tak docela jist, do čeho se pouští, ale přesto byl odhodlán pokračovat. Opravdu se chtěl o svých včerejších pronásledovatelích dozvědět co nejvíce. Nedělal si velké naděje, ale bylo docela možné, že se mu podaří zjistit, kdo je poslal. Využít každé, byť sebemizivější příležitosti, aby se to dozvěděl, se mu zdálo lepší než čekat na další otrávenou dýku do zad.

Trochu si lokl piva. Byl rozhodnut zůstat střizlivý. Brzy možná bude potřebovat všechn rozum v hrsti. Jestli ta holka prostě neutekla s jeho penězi. Nebo jestli její přítelkyně právě nevarovala toho Převelikého, o kterém mluvili Olaf se Sergejem. Zatraceně, proč se jí nezeptal na jméno. Bylo docela možné, že si prostě vzala jeho peníze a už se nevrátí.

Vzápětí ji spatřil, jak se vrací - sama.

"Promluví si s tebou, ale ne tady."

"Tak kde?"

"Nahoře, kde jinde? Budeš muset zaplatit za pokoj a za čas. A potom to, co dlužíš jí a mně."

"Dobře. Jdeme."

Felix se zvedl a šel za ní. Pivo si vzal s sebou, aby vypadal nenápadně. Když došli ke schodům, otočil se a pohlédl na Gotreka. Jejich pohledy se setkaly a Gotrek přikývl. Felix byl v jeho přítomnosti klidnější. Zvedl všech pět prstů volné ruky. Doufal, že Gotrek pochopil, že tím myslí pět minut. Trolobijce opět přikývl. Felix se vydal do schodů a náhle se cítil hrozně zranitelný. Jestli na něj nastražili nějakou past, za pět minut už může být mrtvý.

Pokoj byl velký. Na jedné ze zdí visela pozoruhodná sbírka bičů a řetězů. Postel byla dost opotřebovaná. Stejně tak i dívka na ní. Byla vysoká a štíhlá, ale měla divné oči. Vypadala, jako by to neměla v hlavě úplně v pořádku, nebo spíš, jako by byla závislá na divukoření. Neměla na sobě nic než tenké kombiné.

Felix zavětril - vzduch páchl zatuchlým potem a jinými výměšky, těžkým parfémem a kadidlem. Podle toho, jak ho páliho v nose a jak se mu svíralo hrdlo, poznal, že tu někdo kouřil divukoření smíchaný ještě s něčím, něčím, co neznal. Přesl k oknu a otevřel ho. Bylo obráceno do ulice a poměrně vysoko. Byli ve třetím patře nevěstince.

"Jestli hledáš rychlou únikovou cestu, tudy nevede," řekla dívka s nepříjemným vysokým uchichnutím. "Jenom si zlomíš vaz. Věř mi, už je to vyzkoušené."

Felix pohlédl nejprve na ni a potom zpátky na malou blondýnku: "Myslíte, že budu potřebovat rychle odejít?"

"Jestli hledáš Olafa a Sergeje a oni tě nemají rádi, jak říká Mona, možná ti nic jiného nezbude. Možná že nějakou nešťastnou náhodou vypadneš ven."

"Ti dva jsou darebáci," řekl Felix.

"Ano, to jsou. Proč tě zajímají? Mona říkala něco o zlatě."

"To záleží na tom, co mi řekneš. A také na tom, jestli tomu budu věřit. Záleží to na mnoha věcech."

"Vypadá to, že jen mrháš našim časem. Nejsi jeden z těch podivínů, co se chtějí s holkama jenom bavit? Nebo je tohle úvod k nějaké výstřednosti...?"

"Ne, nic takového. Jen mě zajímá, proč by Olaf se Sergejem měli chtít zabít... mého přítele."

"Ten přítel - to on tě poslal, abys to dal do pořádku?"

"Tak nějak."

"Vypadáš na to. Podle řeči bych hádala, že jsi kněz. A podle vzhledu bych řekla, že jsi možná jeden z těch templářů, těch svatoušků, co ti podříznou hrdlo, dříve než si toho stačíš všimnout."

"Máš s templáři hodně zkušeností?" zeptal se Felix s úsměvem. Vzpomněl si na jediného templáře, kterého kdy znal, na Aldreda. Na něj ten popis seděl dokonale.

"Tady člověk narazí na kdekoho, hezoune," řekla Mona a významně se dívala na Felixův měsíc. Zjevně chtěla slíbené peníze.

"Ještě jsem se nic nedozvěděl."

"Když ti řeknu, kde ti dva jsou, co uděláš?" zeptala se Saša. Budu velmi překvapený, pomyslel si Felix, vzhledem k tomu, že jsem je nechal ležet mrtvé na ulici.

"Záleží na tom," řekl.

"Na čem?"

"Na tom, jestli se mi podaří je přesvědčit, aby mé přátele nechali na pokoji."

"To bude asi těžké. Pokud nejsi nebezpečnější, než vypadáš."

"Mám přátele, vedle kterých vypadám jako Shallyin kněz," řekl Felix, věda, že neříká nic než pravdu. Jeho upřímný tón je musel přesvědčit. Dívčina reakce ho překvapila. Rozplakala se.

"Říkala jsem jim, aby se do toho nepletli. Říkala jsem jim, aby to nechali být. Ale nechtěli mě poslechnout."

Felix nasadil nehybný výraz a uvažoval, co přesně má plačící žena na mysli. Instinkt mu radil být zticha, nechat ji mluvit a počkat, co ještě se může dozvědět. Měřil si ji tak chladně, jak jen dovedl. Všiml si, že Mona je trochu neklidná, jako by se jí nelíbilo, kterým směrem se hovor stáčí. Zdálo se, že také něco ví. Nejspíš bylo na aforismu, který jeho otec říkal vždycky, když se opil se svými přáteli, něco pravdy: nikde se náhodou zaslechnutým tajemstvím nedaří lépe než v nevěstinci. Dívka se už zase dívala na něj a po tvářích jí stékaly slzy. Těžko uvěřit, že k takovým dvěma surovcům, jako byli Olaf se Sergejem, někdo něco cítí. Ale ona zjevně ano. Možná je to jen tím divukořenem, pomyslel si cynicky. Dívka se na něho dívala, jako by očekávala odpověď. Rozhodl se blufovat.

"Co přesně ti o nás řekli?" zeptal se tak mírně a zdvořile, jak jen dovedl. Bylo neuvěřitelné, jak hrozivý dokázal za vhodných okolností být.

"Skoro nic. Nic zvláštního. Nevím nic nového. Mluvili o tom občas, když si mysleli, že je nemůžu slyšet, a brali to jako nějakou legraci. Našli nějakého nového... patrona, co jim dával spoustu práce a od kterého dostávali všelijaké zvláštní odměny."

"Tou prací myslíš..."

"Fyzickou práci. Umlčet ty, které je třeba umlčet. Nejdříve jsem si myslela, že jde o takové ty běžné věci, vyrovnávání účtů mezi šlechtou, vypalování obchodů jiným obchodníkům, ale potom..."

"Potom co?"

"Potom se začali chovat podivně, přicházeli a odcházeli v nezvyklou dobu. Mluvili o nějakém vydírání. Řekla bych, že něco měli na nějaké šlechtice."

Felix pohlédl na Monu: "Jsi si jistá, že chceš slyšet zbytek? Vědět některé věci by tě mohlo stát život."

Pohlédla na něho a potom na měsíc. Rozuměla mu, ale strach se v ní svářel s chtivostí a on rychle pochopil, co zvítězí. Hodil ji zlatou minci.

"Počkám na tebe dole," řekla.

"Dobře." Otevřela dveře a odešla.

"Co ještě ti řekli?"

"Mně neřekli nic."

"Tak co jsi ještě zaslechl."

"Nic. Nic."

"Viděla jsi někdy toho jejich patrona?" Felix si uvědomil, že začíná mluvit jako ony. "Viděla jsi ho někdy?"

"Občas je tu hledal jeden vysoký muž. Šlechtic, řekla bych podle toho, jak mluvil."

"Viděla jsi ho někdy?"

"Ne."

"Ne?"

"Vždycky měl na sobě plášť s kápí a kolem obličeje šátek."

"Není to trochu neobvyklé?" K. jeho překvapení se rozesmála.

"Tady? Ale vůbec ne. Spousta z nich, a hlavně šlechtici, nechtějí, aby se vědělo, že sem chodí. Mají manželky, milenky, soky. Chápeš to, ne?"

"Viš o něm ještě něco? Říkali mu Převeliký nebo tak nějak?"

Najednou se uklidnila a zdálo se, že si uvědomila, co mu říká: "Olaf se Sergejem by mě zabili, kdyby věděli, že jsem ti tohle řekla."

"Těch už bych se na tvém místě nebál. Už nikoho obtěžovat nebudou."

Dívčiny oči se rozšířily. Vypadalo to, že začne křičet. Felix jí rukou zakryl ústa a umlčel ji. Slabě se zasmála, jako by čekala, že ji napadne nebo ji odnese k oknu a vyhodí ji ven. Felix zaklel. Kromě toho, že sem několikrát přišel jakýsi neznámý patron, se nedozvěděl nic, co by už předtím netušil.

"Poslouchej mě," řekl. "Neublízím ti. Jenom chci, abys mi odpověděla na otázky, a pak půjdu. Jenom, prosím tě, nekřič a nijak na nás nepřivolavej pozornost a dostaneš zlato. Rozumíš?"

Přikývla. Nebyl si jist, zda je moudřeji pouštět, ale jinou možnost neviděl. Těžko ji mohl odnést na chodbu se zakrytou pusou. Dokonce i u Červené růže by to mohlo vyvolat nežádoucí pozornost. Pustil ji. Nadechla se trochu klidněji.

Nevypadalo to, že by se nadechovala k výkřiku.

"Víš o tom patronovi ještě něco? Jméno? Místo, kde se setkávali? Cokoliv?"

"Vím, že ho jednou sledovali, aby zjistili, kde bydlí. Říkali, že je mazaný, ale oni uměli být nenápadní, když chtěli."

Mohlo to být lepší, pomyslel si Felix při vzpomínce na předchozí večer. "Kam šel?"

"Do paláce."

Výborně, řekl si Felix, přesně to jsem chtěl slyšet. Prohlížel si dívku a snažil se najít nějakou známku toho, že lže.

Žádnou ale neviděl. Vypadala upřímně a také trochu zmateně z těch drog.

"To je všechno?" zeptal se.

"Jednou jsem slyšela, jak říkají nějaké jméno."

"Jaké?"

"Halek."

Felix zauvažoval, kolik času už asi uplynulo a jestli ho už Gotrek s trolobijci nejdou hledat. To bylo to poslední, co by za těchto okolností chtěl. Vyndal z vaku nějaké zlato a hodil je dívce.

"Na, to je tvoje. Kdybys toho muže ještě někdy viděla nebo o něm cokoliv slyšela, ptej se u Bílého kance na Felixe Jaegera. Dostaneš další zlato."

"Budu si to pamatovat," řekla, otočila se a zabořila obličej do polštáře. Když vycházel ze dveří, slyšel, jak vzlyká.

* * *

"Já nikam nejdu," řekl Bjorni. "Jdi sám, jestli chceš."

"Jak myslíš," odvětil Gotrek.

"Myslím... že tu také zůstanu," řekl Ulli tiše a šoupal přitom rozpačité nohama.

"Je to na tobě, mládenče."

Felix s Gotrekem vykročili na ulici. Felix mu stručně načrtl, co se dozvěděl. Teď to vypadalo ještě nicotněji než předtím.

"Tak to jsme s tím hledáním Převelikého moc nepokročili, človíčku."

"Ne. Rád bych věděl, proč nás chtěli zabít. Že by se snad nějaký starý nepřítel přišel pomstít?"

"Ty jsme většinou pozabijeli."

"Ještě jich několik zbývá. Například ten skavení šedý věstec."

"Pochybují, že by se mu i s těmi jeho kouzly podařilo hrát si na šlechtice a proklouznout do paláce, človíčku."

"Dříve mu také sloužili nějakí lidé."

"Ano, to máš pravdu."

"Nebo to má souvislost s hordami Chaosu tam venku."

"To se mi zdá pravděpodobnější," řekl trolobijce a na okamžik se zastavil, aby se zaposlouchal.

"Ty jsi něco slyšel?"

"Kroky, které se snaží zůstat neslyšeny. Možná tlapky." Trolobijce zvedl sekeru. Felixovi bylo všech lupičů, kteří se za nimi možná plížili, téměř líto. Téměř. Potom si vzpomněl na ty dva vrahy a jejich otrávené nože. Náhle byl rád, že na sobě má drátěnou košili. Na okamžik zadržel dech, aby lépe slyšel. Z mlhy se vynořili dva mladí muži se zahalenými obličejí a holenní v rukou. Když spatřili Gotreka, strachy vykřikl a utekl do tmy. Gotrek pokrčil rameny a s pronásledováním se neobtěžoval. To se Felixovi zdálo být moudré.

"Jestli ta dívka říká pravdu, je v paláci zrádce, človíčku," prohodil Gotrek, aby řeč nestála.

"A co s tím můžeme dělat? Napochodovat k vévodovi a říct mu, že mezi jeho služebnictvem je možná uctívač Chaosu? Je nám líto, že nevíme, kdo to je, ale musí nám věřit. Nebo bychom se možná mohli začít vypyptávat služebnictva na Haleka. Stejně je to nejspíš falešné jméno."

Trolobijce pokrčil rameny a přidal do kroku. Na obloze zlověstně zářil měsíc Chaosu. Felix by byl přísahal, že se chrliče na domech daly do pohybu. To je jen hra světél, přesvědčoval sám sebe, když spěchal za Gotrekem. V takovýchhle okamžicích si přál, aby byl někde jinde než v Praze. I bez vojska Chaosu za branami to nebylo právě přívětivé město.

Max Schreiber vstal a zatahl závěsy, aby zastavil studený průvan. Škvírou v okenici na okamžik zahlédl zasněženou střechu protějšího domu. Nelíbilo se mu to. Na sních bylo ještě příliš brzy. Něco muselo mít na počasí vliv. A není náhoda, že se to děje, právě když přitáhla horda Chaosu.

Pohlédl na Ulriku, která ležela zachumlaná do silné přikrývky. Jestli bude tak chladno i nadále, bude potřebovat víc než jednu, nebo zima všechnu jeho práci rychle zmaří. Právě teď ale spala zdravým spánkem člověka, který se zotavuje po nemoci. Krize pominula a jeho tu vlastně už nebylo třeba. Přesto tady stál, díval se na její spící tělo a modlil se děkovně modlitby k Shallye, že ji ušetřila. I kdyby mu nikdy neměla patřit, byl rád, že přežila. Přistoupil k ní, pohladil ji po vlasech a po špičkách se odkradl ke dveřím.

Byl vyčerpaný, jako by šel celé dny o hladu, a věděl, že musí doplnit fyzickou i magickou sílu. Zamířil dolů do hostince. Hleděli tam na něho s novou úctou, úžasem, a dokonce i strachem. Nějak se rozneslo, že Ulriku zachránil před morem. Nikdo si to s ním teď nechtěl rozházet. Koneckonců by jim všem mohl pomoci, kdyby je nemoc sklátila.

Max věděl, že z toho dříve, nebo později budou potíže.

I kdyby chtěl, na to, aby zachránil tolik lidí, zkrátka neměl sílu. Záchranu Ulriky málem nepřežil a pochyboval, že ve městě je ještě někdo, pro koho by chtěl znovu dát v sázku vlastní život. Jistě, teď když tu seděl mezi těmi drsnými chlapy, to bylo jednoduché, ale co když za ním zítra přijde nějaká uplakaná matka a bude ho prosit, aby jí zachránil dítě? Takové prosbě by odolával mnohem hůře. No, tím se bude zabývat, až to nastane. Trápit se dnes starostmi zítřka nemělo smysl.

U dívky, která obsluhovala, si objednal jídlo a trochu čaje a potom se vrátil do pokoje. Neměl chuť nechat se okukovat muži v nálevně a už vůbec neměl chuť pít víno. Chtěl jen klid a jasnou hlavu. Napadlo ho, kde asi je Felix s Gotrekem.

Nejspíš venku hledají muže, který na ně včera poslal ty zabijáky. Max uvažoval, jestli by jim nemohl nějak pomoci. V tuto chvíli asi ne. Musel teď, dokud se nezotaví, šetřit každou špetičkou síly. A ani poté nebude pravděpodobně moci mnoho udělat, jestli je ten muž členem nějakého kultu. Takoví lidé byli většinou proti dálkovým kouzlům dobře chráněni. Také to potřebovali.

Přemítal, jestli ti vrahové přijdou hledat i jeho a Ulriku nebo jestli jim jde jen o Felixe s Gotrekem. Když člověk vezme v úvahu sílu Gotrekovy sekery, je pochopitelné, že se ho někdo může chtít zbavit, ale proč by hledali ještě někoho jiného? A proč se vůbec snažit porozumět uvažování uctívajícího Chaosu, pomyslel si. Příliš mnoho úvah tímhle směrem může svést na scestí i mne. Věděl, že to už se některým stalo. Ti, kteří se pokoušeli porozumět cestám Chaosu, se jimi často nechali svést. Před tím ho lidé varovali často.

Jak mu myšlenky vířily hlavou, ucítil najednou obrovskou změnu v magických vichrech. Ani vzdálené burácení bouřky nemohlo být jasnější. Vyhlédl z okna a probudil v sobě vnitřní zrak. Okamžitě viděl, že jeho podezření byla odůvodněná. Obrovský oblak černé magie visící nad vojskem Chaosu se zmítal mohutnými vířivými proudy. Probíhaly jím ohromné víry magické energie a předávaly čemusi všechnu svoji sílu. Co se to děje, napadlo ho. Nic dobrého, to věděl jistě.

Někdo zaklepal na dveře. Max se opatrně otočil a zkontroloval závoru. Byla stále na svém místě. "Kdo je to?" zeptal se. "Jste Herr Schreiber?" hlas byl klidný a autoritativní.

Max přemítal, kdo to asi může být. Byla to nějaká past? Použil trochu ušetřené energie a zkusil kouzlo vidění na dálku. Myslí mu probleskl obraz muže stojícího za dveřmi. Byl vysoký, vypadal jako voják a na sobě měl tabard s okřídleným lvem, znakem Praag. Na rukávech měl prýmký prozrazující, že je seržant ve službě. Za ním stáli další dva vojáci. Max uvažoval, jestli je poslal vévoda. Bylo to vcelku pravděpodobné. Přesto, nebylo by to poprvé, co se uctívající Chaosu převlékli za vojáky. Nechtěl Ulriku v tomhle stavu vydávat nebezpečí.

"Proč se ptáte?"

"Nesu pozvání od vévody." To konečně vypadalo jako pravda. Muž držel v ruce svinutý pergamen. Na druhé straně, kolik stojí pergamen? zeptal se Max sám sebe. Připravil si mocné útočné kouzlo. Jestli jsou to vrahové, nezastihnou ho nepřipraveného.

Pootvěřel dveře. Žádný nůž dovnitř nevystřelil. Seržant si ho prohlížel se zvláštním výrazem, jako by mu jeho chování připadalo trochu potrhlé. Jestli ten člověk byl to, na co vypadal, že je, nebylo se čemu divit.

"Mám zde pacientku, která by stále mohla být zdrojem nákazy. Bude lépe, když mi dáte zprávu a počkáte dole," řekl Max. Nyní nadešel okamžik pravdy. Jestli to byli nájemní vrahové, teď se na něj vrhnou.

Viděl, jak seržant zbledl a rychle vcepal pergamen do škvíry ve dveřích: "Máte pravdu, pane," řekl.

Max si prohlížel papír. Rozhodně vypadal právě a měl pečeť s okřídleným lvem. Necítil v něm žádnou magickou energii, a pokud mohl říci, nejednalo se o magickou past. Zastával názor, že opatrnosti není nikdy nazbyt, a proto raději soustředil své čarodějnické smysly, ale opět nic nenašel. Pokrčil rameny, zavřel dveře a rozlomil pečeť.

Rychle přelétl zprávu. Byla to jen žádost, aby se dostavil do paláce, adresovaná Maxu Schreiberovi z Říšské čarodějnické univerzity. Vypadalo to, že si ho vládnoucí dům Kislevu chce najmout do svých služeb. Nejspíš chtějí mít při ruce léčitele pro případ nákazy, pomyslel si Max cynicky.

Ohlédl se na Ulriku. Nechtěl ji teď zanechat bez ochrany, ale Praag byla ve válce, platilo stanné právo. Odmítnout uposlechnout vládcu by mohlo být považováno za zradu. Znovu si přečetl zprávu. Neříkalo se v ní, kdy se má dostavit, a teď už bylo rozhodné pozdě. Okamžik to zvažoval, podíval se na spící Ulriku a rozhodl se podstoupit riziko, že vévodu rozzlobí. Zítra ráno bude na návštěvu času dost. Spěšně naškrábal odpověď a šel ji dolů předat seržantovi.

Šedý věstec Thanquol se rozhlédl po starších klanu Tvůrců. Měl se teď dobře. Od porážky Lurkova vojska na něj hleděli s novou úctou zabarvenou zdravou dávkou strachu. To bylo dobré.

Tahle místnost byla svým způsobem rouhačským obrazem komnaty Třinácti ve Skavenmoru. Starší seděli na okrouhlé lavici ve tvaru podkovy. Bylo jich třináct, na čemž ovšem vzhledem k tomu, že třináctka byla jedním z posvátných čísel skavení kosmologie, nebylo nic divného. Byli zde představitelé všech cechů klanu Tvůrců, shromáždění tak různorodé, že se Thanquolovi při snaze porozumět složitosti jejich vztahů dělaly mžitky před očima. Odhadoval, že stejně jako ve Skavenmoru vyjadřuje místo na podkově jejich status: Čím blíže středu a čím dále od okrajů, tím výše postavený Skaven. Ve středu seděl nejvyšší houfupán klanu. Šedý věstec Thanquol stál před ním, uzavřen v podkově, a čelil třinácti párům pableskujících rudých očí. Jeho tlapky spočívaly na runě klanu Tvůrců na podlaze. On se ale téhle pozice nezalekl. Ani v nejmenším. Mírně stažené pižmové žlázy naznačovaly pouhé vzrušení.

"Tvůj bývalý sluha zmizel, šedý věstče Thanquole," zapištěl nejvyšší vůdce houfu. Thanquol viděl, jak si ostatní kolem podkovy posílají lístky. To nikdy nevěstilo nic dobrého.

"Zrádce Lurk klanu Tvůrců opět unikl," odfrkl si Thanquol, spíš jen aby něco řekl než pro cokoliv jiného. "Proč mě to asi nepřekvapuje?"

"Doufali jsme, že použiješ svých schopností, abys zjistil, kde je. Klan Tvůrců má s tím odpadlíkem nevyřízené účty."

"Dělal jsem, co jsem mohl," zapískal Thanquol, "ale zdá se, že opustil město."

"Co to s tím má společného, šedý věstče?"

Thanquol sledoval lísteček, který se pomalu přesouval z levého okraje podkovy do středu. Co je na něm asi napsáno, uvažoval, zatímco hovořil: "Toky mystických energií jsou velice nepokojné," řekl Thanquol tak záhadně, jak jen dovedl. To byla pravda. V posledních několika dnech vanuly magické vichry silněji než kdy předtím. Snažit se takovou bouří prohlédnout vnitřním zrakem bylo jako snažit se vidět ve sněhové bouři. Za těchto okolností bylo nemožné Lurka nalézt.

"No a?"

"Tyto nepokoje se střetávají s mým vnitřním zrakem a znemožňují věštecké vidění."

"Přemýšlel jsi o tom, co tyto nepokoje způsobuje? Nemohly by to být síly stojící za Lurkem?"

To byla zneklidňující myšlenka a dosti pravděpodobná. Ne že by si Thanquol myslel, že by síly Chaosu pomáhaly tvoru tak bezvýznamnému, jako byl Lurk. Pravděpodobnější bylo, že současně s pochodem hord Chaosu se vynořil jakýsi tajuplný úkaz. Snad dokonce existovala mizivá možnost, že čarodějové hord čerpali magickou energii z pustin. Při tom pomyšlení se mu pižmové žlázy stáhly skoro k prasknutí. Jenom při pomyšlení na tu hrůzu. To by znamenalo, že jsou neuvěřitelně mocní.

Jen velmi schopný čaroděj by z této energie dokázal něco odebrat dříve, než doletí k hordě, pokud je to vůbec možné.

Thanquol pochopil, že je to příkaz, aby se vydal z Pekelné díry a pustil se do zkoumání téhle možnosti. Teď potřeboval jen výmluvu. V tu chvíli došel lístek k nejvyššímu vůdci houfu, který ho otevřel, přečetl a zamračil se.

"Dostali jsme zprávu ze Skavenmoru. Máš se tam okamžitě vrátit a vysvětlit své chování radě Třinácti, šedý věštec Thanquole. Samozřejmě ti poskytneme doprovod, který tě bude chránit na cestě těmito neklidnými kraji."

Obvykle by Thanquolova oprávněná skavení opatrnost způsobila, že z by se mu z takové vyhlídky udělalo nevolno. Teď se na to skoro těšil.

"Vyjedu okamžitě!" prohlásil.

Viděl, že Tvůrce jeho nadšení zmátlo a nemálo vyděsilo.

Felix uvažoval, co se děje. Kůže ho svrběla. Chlupy na šíji se mu ježily. Noční obloha nad vojskem za městem podivně zářila a blikala. Podobný pocit měl těsně předtím, než uvolnili černou magii. Nebyl ani trochu příjemný. Možná to má něco společného s tím předčasným sněhem.

Bílý kanec byl kousek před nimi. Jeho okna vesele osvětlovala neustálý vodopád vloček. Zevnitř vyšli tři muži vévodovy stráže. Přemohl nutkání ztratit se v průchodu. Určitě nepřišli vyšetřovat smrt Olafa a Sergeje? Nehledají náhodou jeho? Gotrek nedal najevo vůbec žádný zájem. Vykročil kupředu a dělal, jako by tam stráž nebyly.

Muži ale zjevně věděli, kdo to je, protože se mu vyhnuli širokým obloukem. Když procházel kolem nich, uslyšel Felix, jak si šeptají o dnešní bitvě. Jejich hrdinské kousky už byly zřejmě dobře známé.

Výborně, pomyslel si. Být hrdiny dne jim sice asi moc nepomůže, ale alespoň něco. Jestliže budou důležitými obránci města, nebude si nikdo všimnout, co dělají kromě toho.

Vstoupil do hostince a okamžitě zamířil nahoru. Gotreka nechal o samotě popíjet v lokále.

"Jak je jí?" zeptal se Felix neklidně. Max seděl na židli u postele. Felix si nebyl jist, jestli je rád, že je čaroděj tady. Žárlil a zároveň mu byl vděčný.

"Bude v pořádku," řekl Max mírně. "Jen si potřebuje odpočinout."

"A jak je tobě? Cítíš se lépe?"

"Už jsem byl i méně unavený, ale přežiju to. Zjistili jste něco zajímavého?"

Felix se odvážil pohlédnout na Ulriku, aby se ujistil, že spí, a potom mu vysvětlil, kde byl a co se dozvěděl.

"Není to mnoho, ale lepší než nic," řekl Max. "Opravdu jsi čekal, že se dozvíš jméno jejich pána?"

"Ne, ale občas má člověk štěstí. Když to nezkusíš, nikam se nedostaneš a můžeš klidně dál čekat, až ti jedné temné noci někdo vrazí do zad otrávený nůž. Napadá tě něco?"

"Ne, ale nelíbí se mi to. Není to příliš uklidňující pomyšlení, že v paláci jsou možná zrádci. Nemůžu ale říct, že by mě to překvapilo."

"Ani já ne."

"Opravdu? Říkáš to, jako bys o tom něco věděl, Felixi."

"Nebylo by to poprvé, kdy jsem se setkal se zrádci na vysokých místech." Max na něj jen pohlédl. Aniž by věděl proč, Felix najednou zjistil, že mu vypráví příběh o setkání s Fritzem von Halstadtem, velitelem tajné policie hraběnky Emmanuelle a špiónem skavenů. Max byl dobrý posluchač, přikyvoval, usmíval se a kladl inteligentní otázky, když potřeboval něco osvětlit.

"Myslíš, že náš zrádce by mohl být také tak vysoce postavený?" zeptal se Max nakonec.

"Není důvod, proč by nemohl být dokonce ještě výše postavený. Modrá krev není zárukou morální neposkvrněnosti."

"Jsem si jist, že s tím by naše vládnoucí třída hluboce nesouhlasila," zasmál se Max. "Ale já ano. Viděl jsem to i v Middenheimu. Vzpomínám si..."

Max hovořil a najednou mu přes obličej přelétl zděšený výraz. Celý zbledl. Ruka se mu roztřásla. Vypadal, jako by ho právě zasáhl blesk.

"Co je ti?" zeptal se Felix.

"Musíme na hradby! Hned! Zavolej Gotreka!"

OSM

Muž zvaný Halek stál na nejvyšší věži pevnosti a upřeně hleděl do dálky. Pod sebou viděl zasněžené střechy vnitřního města, tyčící se věže chrámů, bludiště ulic a mohutnou vnitřní hradbu. Domy za ní se v té dálce zdály být maličké. Jen masivní vnější hradba vypadala hmotně. V dálce viděl moře táborových ohňů obklopující město, siluety nestvůrných démonických válečných strojů, jejichž temná kovová konstrukce prosvítala sněhovou pokrývkou. Teď už viděl i další věci.

Dostal od svých pánů dar. Byl proměněn. Viděl nyní víc než obyčejný smrtelník, viděl síly svého pána, Tzeentche, pána magie, tekoucí kolem něho. Věděl, že se mu brzy začnou měnit oči a budou na nich vidět stigmata mutace, ale to teď nevdalo. Ve chvíli, kdy lidé kolem něho zjistí, že je jedním z Nadaných, nebude už čas s tím něco dělat. Budou

spolu se svým městem rozdrčení železnou patou Chaosu.

Halek věděl, že musí přestat takhle uvažovat. Věděl, že spolu s tím, jak se proměňuje, začíná být přespříliš citlivý k proudům magie shromažďovaným čarodějnickými mistry hord Chaosu. Věděl, že už začínají ovlivňovat jeho mysl. Brzy to už vadit nebude. Brzy se bude moci oddávat neomezenému uctívání svého pána, Toho, jenž mění cesty, ale nyní byl vývoj událostí na křehké křižovatce a stále ještě se mohl ubírat špatným směrem. Jak sám sobě často připomínal, vítězství Chaosu nebude k ničemu, když u něj nebude on. Nechtěl riskovat odhalení tak brzy před slavným dnem, kdy přijde Čas změn.

Něco v něm si stále ještě nebylo jisté, jestli chce vůbec vítězství Chaosu vidět. Něco v něm bylo stále věrné městu a lidem a vévodovi. Něco v něm si přálo, aby se byl nikdy nedostavil na první setkání a nikdy se nenechal lákat k pátrání po zakázaném vědění. Teď už je příliš pozdě, říkal si, a pokusil se ten pocit viny, únavy a bolesti potlačit. Na všechno je už příliš pozdě, vyjma plánované role.

Snažil se sám sobě namluvit, že změny povedou k lepšímu světu. Cítil, jak se v něm probouzejí dary jeho pána tak, jak se budou brzy probouzet ve všech vyvolených Starého světa. S novou citlivostí na magické vichry přišly zároveň první náznaky schopnosti je ovládat. Dokázal teď silou vůle sám dát tvar magické hmotě. Chtěl si to dokázat, a tak se soustředil na to, aby se kolem jeho ruky objevilo světlo. S vypětím všech sil se mu podařilo vytvořit kolem sebe slabou mlhavou záři. Užasně, to, co většinou čarodějů trvalo roky studia a intenzivního cvičení, ovládl on pouhou silou vlastní vůle. Když tohle dokáže už nyní, jen po několika dnech, co bude umět za rok nebo dva?

Pohlédl do dálky a jeho pozornost náhle upoutalo obrovské přadeno magie ovinuté kolem celého města. Dnes planulo oslepující záři. Dnes, kdy Morrslieb zářil ve vši své slávě, probíhaly poslední rituály k uzavření kruhu kolem města a výpadu vpřed. Viděl, jak se řadami vojska Chaosu mihotají síte síly vedoucí od jednoho posvátného obelisku ke druhému, to jak čarodějové v Tzeentchových službách shromažďovali magické vichry a využívali je ke svým účelům. Každý z těch obrovských opracovaných kamenů byl přinesen stovkami vysvěcených otroků z pustin Chaosu.

Nedokázal ještě odhadnout, k čemu jsou určeny, ale věděl, že to bude něco velikého. Dozví se to v pravý čas.

Přinutil se odvrátit svoji očiřovanou mysl od rozjímání nad nekonečnou krásou magického předena a myslet na praktičtější věci. Bylo škoda, že se Olafovi a Sergejovi nepodařilo splnit úkol. Svým způsobem to byli dobří služebníci a bylo mu líto, že se nedočkájí velikého dne, kdy by se mohli přihlásit o zaslouženou odměnu. Felix Jaeger měl buď veliké štěstí, nebo byl velmi schopný, když takový střet přežil, protože ti dva byli zkušení zabijáci. Nebylo to uklidňující pomyšlení, protože počítal s tím, že Felix Jaeger je z těch dvou, které měl za úkol nechat zavraždit, snažší cíl.

Pokud bylo tak náročné zabít toho muže, bude mnohem náročnější zbavit se trolobijce. Přesto věděl, že trpělivostí, vytrvalostí a odhodláním poučit se z vlastních chyb budou všechny překážky překonány. Musí prostě najít jiný způsob, to je všechno. Byl si jist, že nebude trvat dlouho a svoji úlohu ve Velikém plánu splní. Zatím to vždycky udělal. Teď ale musel zvážit jiné věci. Jeho lidé už touhle dobou otrávil sýpku u Vodní brány. Bude to jen první z mnoha, když vše půjde dobře. Zachvěl se. Tyhle věci dělal nerad. Přičily se všemu, k čemu byl vychován. Nerad o sobě uvažoval jako o zrádci. Zároveň s touto myšlenkou se dostavil vhléd. Část jeho osobnosti se cítila vinna, to je pravda, ale ta druhá si všechno to zlo užívala. Pomstí se za život, kdy musel být druhý, za všechno to drobné přezírání, kterého se mu dostalo. Vysvobožoval se ze svěrací kazajky cti a zodpovědnosti. Svým způsobem to bylo dobré. Tak proč mám pořád pocit, jako bych stál na okraji propasti? pomyslel si.

Díval se a přitom vycítil, že z města vychází změna jako odpověď na tok síly v dálce. Bylo to pronikavé vysoké zakvílení. Takový zvuk, jaký by možná vydávala trýzněná duše vržená do Tzeentchových horoucích pekel. Co se to děje? uvažoval. Byla to snad nějaká část Velkého plánu, o které mu neřekli?

Hnali se sněhem a najednou se proti nim vynořily jakési siluety. Felix zprvu nemohl uvěřit vlastním očím. Doufal, že vidí jen sněhové víry, vyfoukané do podivných tvarů, ale brzy bylo zřejmé, že tomu tak není.

Tvary získaly jakousi mlhavou podstatu a vypadaly teď jako lidské siluety, jenomže měly tváře trýzněných duší. Tenounce vyly a kvílely a jejich strašidelné hlasy se zvedaly s větrem v jediném příšerném vriskotu. Jeden z duchů se přiblížil přímo ke Gotrekovi, drmolil jako šílenec a jak se pohyboval vzduchem, nechával za sebou dlouhé stopy slabě zářící vířivé ektoplazmy. Trolobijce se napřáhl a sekera projela duchem, jako by byl z mlhy. Duch ztratil soudržnost a rozplynul se. Kvílení kolem nich zesílilo a pocit strašlivé přítomnosti zhoustl.

Felix se rozhlédl a viděl stovky duchů plovoucích vzduchem. Vřiskali, vyly a drmolili. Jeden z nich se vrhl přímo na něho. Tasil meč, aby jej zastavil jako předtím Gotrek toho svého. Když se stvoření přiblížilo, viděl, že je takřka průhledné a ve světle Morrsliebu zeleně zářilo. Sněhové vločky létaly skrz ně, jako by tam nic nebylo. Nevypadalo příliš skutečně. Díval se a viděl, že z kamenů města se vynořují další a další. Co je zase tohle za Chaosem zplozené zlo? uvažoval. Co to dnes síly Temnoty uvolnily z pout?

Stvoření se s děsivou rychlostí vyhnulo jeho ostří. Natáhlo se a sevřelo mu svými tajemně zářícími prsty obličej. V okamžiku doteku dostal Felix silný šok, jako by ho byl zasáhl blesk. Nebyl fyzický, ale mentální. Byl to pocit čiré nezkalené hrůzy. Felix cítil, jak mu ta hrůza zmrazila krev a hrozila pohřbit jeho mysl pod lavinou naprostého děsu. Myslí se mu valila záplava představ. Viděl město Praag, podivně proměněné. Viděl obrovské vojsko za branami a chtivou hladovou tvář měsíce. Viděl ubohé síly obránců rozdrčené válečníky zla. Díval se na město shora a viděl, jak armáda Temnoty odchází a zanechává za sebou jen duchy neklidných zemřelých. Později viděl město přestavěné a děsivé vědomí mrtvých prosakující až do nitra kamenů, kde je otravují a deformují energie, které jsou všude kolem. Okamžitě si uvědomil, co se děje. Byl to duch jednoho z válečníků, kteří padli před dvěma staletími, ve Veliké válce proti Chaosu. Kdysi to byl muž jako on, nyní zbyla jen téměř bezduchá vzpomínka na to, čím byl kdysi. Strach, který mu předal, byl jeho vlastní strach, jenž mu dlouhá desetiletí, kdy byl uvězněn v kameni, užíral vědomí. Byla to všepohlcující hrůza, která ho mohla zabít pouhou svou intenzitou. Srdce mu bušilo tak prudce, jako by se mělo každou

chvíli rozskočit. Konečky jeho nervů křičely. Něco hluboko v jeho mozku vřískalo a blábolilo ovládnuto bytostnou hrůzou. Připadalo mu, jako by se mu vlivem samotné síly toho pocitu měla rozskočit hlava, a jak ho opouštěla přítelnost, cítil úponky cizích myšlenek zakořeňující se v jeho mozku. Měl pocit bezedného hladu a chuti znovu získat tělo a ukojit touhy, které nebyly ukojeny po staletí.

Věděl, že se ho cosi snaží vytlačit z jeho vlastního těla, vyhnat jeho ducha, aby mohlo ovládnout jeho tělo a konat zlo. Věděl, že jestli to uspěje, stane se tím, čím je nyní on, duchem bez těla, z něhož se pomalu stane tvor podobný tomuto ztracenému bezduchému čemusi. Zoufale, aniž přesně věděl jak, se začal bránit a snažil se tu věc ze sebe vypudit.

Přitom cítil, že strach mizí. Tlukot srdce se opět zpomalil. Zrak se mu vyjasnil. Před sebou uviděl duchův příšerně zkroucený obličej. Byla to strašlivá parodie lidského obličeje zkřiveného zuřivostí a odpornou touhou po smrtelném mase. Duch otevřel ústa, mnohem šířeji, než by to dokázal člověk, až se zdálo, že Felixovi spolkne hlavu. Felix zavrčel a ťal mečem. Meč prosvístěl duchem. Runy na jeho ostří zaplály a ta odporná věc se rozpadla na tucty malých obláčků, které se pomalu vypařily. Přitom ten takřka zdrcující strach pominul, jako by nikdy ani nebyl.

Rozhlédl se kolem a viděl, že Gotrek stojí uprostřed oblaku vřískajících přízraků a ničí je sekerou dříve, než se k němu mohou přiblížit. Max stál poblíž, zahalený štítem zlatého světla, který udržoval duchy v uctivé vzdálenosti. Pak udělal složité gesto a pronesl slova zaklínání a světlo se začalo rozšiřovat a rozletělo se ven do noci. Když se dotklo některého z duchů, rozpadl se. Nebyli schopni odolávat Maxem uvolněné magii. Felix mu jeho schopnosti záviděl. V mžiku byla ulice čistá, stejně jako obloha. Z domů kolem bylo slyšet výkřiky a šílenecké blábolení. Pochopil, že ne všichni obyvatelé domů byli v odolávání duchům úspěšní jako on. V tu chvíli ho znovu naplnil strach, téměř stejně zdrcující jako ten, který na něj přenesl přízrak. Pohlédl na Maxe: "Ulrika - je v bezpečí?"

Max zbledl, pak zavřel oči a provedl složitou řadu posunků. Felix viděl, jak se mu zpoza více line žhavá zlatavá záře.

Nebyl to příliš uklidňující pohled. Oheň v jeho nitru začal právě vyhasínat, když Max opět oči otevřel: "Neměj strach. Je v bezpečí. Ochrana, kterou jsem tam zanechal, je dokázala udržet v bezpečné vzdálenosti."

"Co to sakra bylo?" zeptal se Felix, ačkoliv odpověď už znal. Potřeboval slyšet vlastní hlas, jen aby si dokázal, že je stále ještě člověkem.

"Ektoplazmové entity, psychické rudimenty zla, které se tudy kdysi přehnalo."

"Ještě jednou, Maxi, jazykem, kterému bych mohl rozumět."

"Duchové, Felixi. Duše svázané s místem své smrti silou černé magie a silou svých vlastních obav a nenávistí. Praag je městem duchů."

"Jak se válečníkům Chaosu podařilo je osvobodit? Myslel jsem, že jsi říkal, že jejich magie se přes ochranná kouzla hradeb nedostane."

Max potřásl hlavou a světlo v jeho očích pohaslo. Pohlédl na Gotreka a Felixe. Nocí se k nim blížily těžké kroky. Felix měl meč v pohotovosti. Gotrek zavrtěl hlavou a řekl mu, že zbraní nebude třeba. Zdálo se, že Max si možného nebezpečí nevšímá vůbec. Dál hlasitě a trochu teatrálně přednášel a Felixovi tak připomínal jeho bývalé profesory na Altdorfské univerzitě.

"Možná že jejich magie už zesílila dost na to, aby ta kouzla dokázala prorazit. Je to možné, ale nepravděpodobné. Nemyslím si, že už jsou tak silní."

"A co to tedy způsobilo?" Felix si všiml dalších zářících koulí světla šířících se z jiných částí města. Nepotřeboval, aby mu Max řekl, že to jsou další čarodějové, kteří dělají přesně to, co předtím on.

"Nemyslím, že tyhle bytosti osvobodili přímo čarodějové Chaosu," řekl Max. "Řekl bych, že tu byly vždycky, vždycky uvnitř hradeb. Oni teď udělali něco, co je probudilo."

"A co to mohlo být?"

"Nevím, ale ani ne před hodinou jsem cítil silný pohyb magických vichrů. Měsíc Chaosu přibývá. Síly černé magie rostou. Pojdme k hradbám, abychom se mohli podívat."

Jakmile Max domluvil, vynořil se ze šera a sněhu Snorri Nosohryz: "Snorriho napadli legrační dušiči. Pokusili se na něj zaútočit. Nic se nestalo."

"Nic jsi necítil - strach, hrůzu, bolest?" zeptal se Felix.

"Ne. Snorri nic takového necítil." Zdálo se, že se ho Felix tou domněnkou dotkl.

"To je proto, že na to, aby ses mohl bát, potřebuješ mozek, človíčku," řekl Gotrek. "Snorri žádný nemá."

Snorri se po jeho slovech radostně usmál. Cestou na hradby zářil jako sluníčko.

Ze sněhového závoje se vynořil člověk. Měl bledý mrtvolný obličej. Oči mu plály stejným přízračným světlem, jaké obklopovalo duchy. Max okamžitě věděl, že to je jeden z těch zkažených tvorů, který na sebe vzal lidské tělo. Takto zakotveného v mase a tkáních ho už nemohl rozložit magickou energií, kterou použil na jeho bratry. Shromáždil síly, ale bylo to teď obtížnější. Byl trochu ochromený chladem a vyčerpaný ze zaklínadel, která už provedl. Stvíra se zle zachechtala a natáhla se po něm dlouhými studenými a bílými prsty.

Dříve než se ho stihla dotknout, přiskočil k ní Felix a probodl ji. Pomalu z ní začala vytékat krev a barvila sněh. Na tak hlubokou ránu to byla velice nepřírozená reakce, ale zloduch, který muže ovládl, se nevzdával tak snadno. Runy na ostří meče tlumeně plály. Max zatím necítil nic z té prastaré vnímavosti, která se z něj vynořila, když se setkali s drakem Skjalandirem. Stále ještě byla v meči a dřímala.

Stvoření upadlo a z jeho rtů vyšel dlouhý kvílivý výkřik a potom vybublala ven bílá mlha. Max se nejdříve bál, že se duch pokusí zmocnit jeho nebo Felixe, ale nestalo se tak. Místo toho se začal rozpadávat a odváľ jej vítr.

"Děkuji ti," řekl Max a myslel to upřímně. Najednou byl rád, že tu Felix s Gotrekem a Snorrim jsou. Možná že to nebyli společníci, s nimiž by za normálních okolností chtěl trávit čas, ale když byl člověk uvězněn v obléhaném městě spoutaném silami Chaosu, kde ještě navíc straší, byli to ti nejlepší spojenci.

Pokračovali směrem k hradbám. Max se toho, co tam naleznou, obával. Morrslieb strašidelně zářil nad jejich hlavami. Byl jasnější než jeho větší bratr, Mannslieb. Nebyl si jist, proč tomu tak je, ale z četby historie věděl, že to je vždycky předzvěst strašlivých událostí. Po pravdě řečeno, aby tohle věděl, nepotřeboval pozorovat měsíce. Jeho čarodějnické smysly mu říkaly totéž. Proudly černé magie neviditelně vířily podél hradeb a mocný příliv zlovolné energie zde nebyl bezdůvodně. A on si byl jist, že tím důvodem nebylo nic dobrého.

Všude kolem cítil tep magie. Ostatní čarodějové pracovali a nejspíš se k nim přidali i někteří kněží, kteří dělali, co mohli, aby zkrátily osvobozené duchy. Vtom ucítil ještě něco, proud temné magické energie. Byl mocný a zlý a nepřicházel z daleka.

"Gotreku! Felixi! Zabočte doprava! Ted'! Pozor! Je tu černá magie!"

Oběma slouží ke cti, že nezaváhali, ani o jeho rozkazech nezapochybovali. Rozběhli se postranní uličkou směrem, kterým jim ukázal. Snorri jim byl v patách. Max zatím svým čarodějnickým zrakem rozeznal nad hlavou podivnou mnohobarevnou záři. Proudly černé magie ho dostaly do varu. Zamumlal zařikání na posilu ochranných zaklínadel a připravil se k souboji.

Co je tohle zase za šílenství, uvažoval Felix, zatímco běželi směrem k masivní stavbě. Poznal, že to je jeden z opevněných skladů obilí, kde byly uloženy zásoby pro město. Obvykle to tu bylo přísně hlídáno, ale nyní byly dveře otevřené a cesta dovnitř volná. Kde jsou vojáci?

Když se přiblížil k obloukovým dveřím, dostal na svou otázku odpověď. Vojáci leželi s proříznutými hrdly a sníž kolem nich mokval rudě. Felixovi se zatočila hlava. To není možné. Ozbrojení muži si přece nenechají jen tak proříznout hrdla, pokud mají vůli a možnost vzdorovat. Existovalo jen jediné vysvětlení. Černá magie. Chrliče nad vchodem vypadaly, jako by se na něho chtěly vrhnout, když pod nimi procházel. Felix si oddechl teprve, až byl živ a zdrav uvnitř. Na okamžik byl rád, že je v teple, ale když se rozhlédl, udělalo se mu zle.

Byli tam další zabíjí strážci. Měli rovněž proříznutá hrdla a vypoulené oči. Jejich zbraně ležely opodál, neposkvřené krví nepřátel a zjevně nepoužité. Felix opět pocítil nepříjemnou jistotu, že to má na svědomí černá magie. Ti muži nekladli vůbec žádný odpor a v tu dobu přece museli být ve střehu. Vždyť po celém městě předtím ječely a vyly přízraky. Zemřeli a jejich nepřátelé, ať to byl kdokoliv, neutrpěli jedinou ztrátu.

V mžiku u něho byli ostatní. "Jsou tu, aby zničili zásoby jídla," prohlásil Max.

"Nebo je otrávil," řekl Gotrek. Felix si vzpomněl na Sergeje s Olafem a jejich otrávené nože a přikývl. Jejich zaměstnavatel bezpochyby ovládal černou alchymii.

"Snorri si myslí, že bysme je měli zastavit," řekl Snorri.

"Jak?" zeptal se Felix a snažil se, aby v jeho hlase nebyl znát strach. "Když se to nepodařílo třem tuctům strážců."

"Jsem si jist, že na něco přijdeme, človíčku," řekl Gotrek a přejel palcem po ostří své sekery, až mu vytryskla krupěj červené krve. "Jsou v silech. Slyším je."

"Buďte opatrní," varoval Max. "Mají mocná kouzla. Cítím je."

Gotrek pohlédl na mrtvolu a odfrkl si. "Na to, abych tohle věděl, nepotřebuji čaroděje."

* * *

Plížili se kupředu, do šera. Felix ve vzduchu zachytil podivný zatuchlý pach. Prach ho lechtal v krku a vysoušel mu ústa. Prošli kolem mohutných skluzů určených k dopravování obilí dolů do obrovských skladovacích sil. Byla tu tma. Jediné osvětlení poskytovala slabá záře obklopující Maxe. Co nejvíce ji ztlumil, aby na jejich příchod neupozornil nepřátele, a nechal jí jen tolik, kolik bylo třeba, aby Felix viděl na cestu. Felix ho podezíral, že sám nepotřebuje více světla než trpaslíci a byl mu za jeho starostlivost vděčný.

"Myslíš, že to spolu souvisí?" zeptal se Felix.

"Co?" opáčil Max.

"Osvobození duchové a teď tohle přepadení skladů obilí?"

"Nevím. Spíš je to jen náhoda, že někdo duchy osvobodil a zároveň se stalo i tohle. Myslím, že přepadení byla načasována na stejnou noc jako to, co se děje za hradbami, ale to také neznamená, že je mezi tím souvislost."

"Jak to myslíš?"

"Měsíc Chaosu je v úplňku. Temná magie je za takových nocí nejsilnější. Pro přívržence Ničivých sil je tato noc posvátná. Možná že se jen několik věcí děje současně právě proto."

"Ale jisti si být nemůžeme."

"Ne. Možná že v to jen doufám."

"Proč?"

"Protože opak by znamenal, že útočníci za zdmi nějak komunikují s uctívači Chaosu uvnitř. A jestli ano, vyměňují si možná i něco víc než jen zprávy."

"To není příliš uklidňující pomýšlení."

"Tenhle nájezd byl zjevně plánován velmi dlouho, Felixi - někým, nebo možná skupinou lidí s ďábelskou inteligencí. Kdo ví, jaká další ohavná překvapení mají v záloze?"

Felix zůstal stát na okraji nakládací plošiny a díval se dolů do sil. Asi patnáct stop pod sebou viděl postavy po kolena ve zrní. Bylo tam tucet zahalených a maskovaných mužů. Někteří drželi lucerny, zatímco ostatní pohybovali obrovskou nádobou a vylévali z velkých lahví jakousi tekutinu a smíchávali ji se zrním. Felix věděl, že Gotrek měl pravdu. Byl to jed. Co je to za lidi, pomyslel si. Kdo mohl chtít zabít své spoluobčany, zatímco venku čeká vojsko netvorů? Uvědomil si, že odpověď už zná. Byli to příznivci Temných sil Chaosu. Nejspíš ani to, co dělali, nepovažovali za zradu. On, naneštěstí pro ně, ano.

Když Max viděl, že je jich tak málo, trochu se uklidnil. Strážce přemohli pomocí kouzel a černé magie, ale té Max dovedl čelit. Alespoň v to doufal. A pokud nejsou zvlášť dobří bojovníci, Gotrek se Snorrim si s nimi poradí. A Felix jim v tom

bude s radostí pomáhat. Zjevně byli příliš sebejistí a nebude těžké je překvapit. Dokonce ani nepostavili hlídky. "Dostali jsme rozkaz stráže nezabíjet," reptal jeden z mužů dole. "Byl to rozkaz, ale copak jsi poslechl? Ne! Až se o tom nadřizení dozvědí, budeme mít potíže."

"Dvakrát měř a jednou řež, to zase říkám já," ozval se jiný hlas obranným tónem. Byl to nepříjemný hlas, tak nějak úlisný a pomlouvačný a Felix ani na okamžik nepochyboval, že ten, komu patří, začal vraždit první, a že se mu to líbilo. "Tak jako tak jsme svým bratřím za hradbami ušetřili starost o několik mečů."

"Ano - ale teď budou všichni vědět, že se tu něco stalo. Tohle mělo být překvapení."

"Pospěšte si," slyšel Felix třetí hlas. Byl to hlas vůdce. "Sněhová bouře nepotrvá věčně a stráže se budou střídát za několik hodin. Nemůžeme tu být celou noc."

Po setkání s těmi přízraky venku bylo skoro uklidňující slyšet lidské hlasy. Jejich nepřátelé byli živí dýchající lidé a Felix věděl, že kdyby některého řízl, krvácel by. Potěšilo ho to.

Stejně jako mnohokrát předtím jeho strach vystřídala doutnající zuřivost. Nenáviděl ty muže dole za to, co udělali. Nejen že lstivě povraždili stráže, ale navíc měli v úmyslu zabít stovky, možná tisíce dalších lidí. Kdyby jejich plán uspěl, mohl by se on nebo Ulrika nebo kdokoliv z ostatních stát jednou z obětí. To, co dělali, bylo odporné a zbabělé, stejně jako proradné a někdo je musel zastavit.

"Vypadá to, že se jim zatím podařilo otrávit jen jednu nádobu," zašeptal Max.

"Tak je pojďme zastavit, než stihnou další," řekl Gotrek. "Hej! Co to tam dole děláte?" zařval.

Zahalení příslušníci kultu vzhledli. Felix viděl jejich horečnatě planoucí oči. Někteří z nich třímali nože nebo meče. Jeden z nich zvedl ruce a začal pronášet zařikání. Felix se bez rozmyslu vrhl dolů a přitom se rozehnal mečem. Přistál blízko čaroděje a jedinou ranou mu rozpoltil lebku. Zmí, ve kterém teď stál po kotníky, zmínilo náraz při dopadu.

Když poblíž přistáli Gotrek se Snorrim, příslušníci kultu začali vyděšeně ječet. Gotrekova sekera se zabýskla a přetřela nejbližšího muže vedví. Zpětný švih usekl dalšímu vršek lebky a rozstříkl jeho mozek po obilí. Snorri rozjařeně zahalekal a zamával sekero a kladivem.

Felix nepřátele odhadl dobře. Chvilku jim trvalo, než se vzpamatovali, a tou dobou se už Felix vrhal kupředu, aby dalšímu z nich rozpáral břicho. Přitom si všiml jedné z nevýhod jejich situace. Obilí pod nohama jim slabě podkluzovalo. Bylo to jako brodit se kluzkým pohyblivým pískem. Okamžitě člověka stáhlo dolů a bylo velmi obtížné udržet při pohybu rovnováhu.

"Na ně," zařval jeden ze zahalenců. "Jsou jenom tři."

Uctívačům Chaosu také při pohybu podkluzovaly nohy. Jen trpaslíci vůbec neztráceli rovnováhu. Jistě, pomyslel si Felix, s takhle krátkýma a placatýma nohama to je snadné. Kráčeli vstříc nepříteli, aniž by je sytký podklad nějak zdržoval.

Felix se ocitl v souboji s vysokým mužem, vyšším než byl on sám, vyzbrojeným těžkým mečem se širokou čepelí. Byl pomalejší než Felix a ani zdaleka tak obratný a za normálních okolností by s ním byl v mžiku hotov. V současném stavu, kdy měl potíže se hnout, aniž by upadl, a propadal se do obilí, s ním však měl trochu potíže. A ty ještě vzrostly, když se k jeho protivníkovi přidali další dva. Skvěle, pomyslel si Felix. Proč raději nejdou bojovat s Gotrekem?

Odrazil jednu ránu, tak tak vrátil druhou a cítil, jak ho do paže škrábla špička meče. Modlil se, aby ostří nebylo otrávené, a zatímco se pokoušel tu myšlenku zahnat, odrazil další ránu. Síla úderu mu málem vyrazila meč z ochromených prstů. Zavrávorl.

Shora přilétl spalující záblesk zlatavého světla. Jednomu z mužů chytla kápě a paprsek pokračoval dál, zapálil mu vlasy a roztavil kůži na lebce. Felix viděl, jak se mu lebka propadá dovnitř a tělo se hroutí, jako by bylo z roztaveného jílu. Muž vydal hrozivé klotavé záupnění a zhroutil se. Další útočník vzhledl, aby zjistil, odkud přichází tato nová hrozba. Felix využil příležitosti, bodl ho mezi žebra a poslal ho rovnou do Morrovy říše.

Poslední útočník zavřískl a skočil po něm, ale současně se mu zezadu do hlavy zasekla Gotrekova sekera, projela celým jeho tělem a rozřála ho vedví. Felix vzhledl a uviděl Maxe Schreiberu, jak stojí stranou a kolem pravé ruky má zlatovou auru. Felix na něho kývl na znamení díky a potom se rozhlédl po sílu. Vypadalo to tam jako na obraze pekla Krvavého boha. Všude se válely kusy lidských těl. Obilím prosakovala krev. Ležely tam lahvičky s jedem, který z nich vybublával ven.

"Chleba z tohohle by si Snorri nedal," řekl Snorri.

Alespoň jednou za život jsi řekl něco rozumného, Snorri, pomyslel si Felix.

"Co budeme dělat?" zeptal se znepokojeně. "Čekat, až přijdou stráže?"

Měl s těmihle věcmi dost zkušeností, aby věděl, že se stráže jen kouknou na ten masakr a odvedou je rovnou do vévodových kobek. Tedy, jestli nějaké stráže přijdou. Po tom, co se dnes osvobodili duchové.

"Otázka zní, jestli je tohle jediná sýpka, na kterou zaútočili," řekl Max. "Ti parchanti tu neuspěli jen proto, že jsme je zastavili. Jestli se něco podobného stalo ve všech sýpkách ve městě..."

"Měli bychom někoho varovat," řekl Felix.

"Koho? Jestli je v paláci zrádce?"

"Měli bychom to říct přímo vévodovi. Pochybuji, že on je zrádce, a pokud ano, je to s námi ještě horší."

"Myslím, že mě vévoda přijme," řekl Max. "Dnes mě požádal, abych se k němu dostavil. Samozřejmě by, pravděpodobně, vyslechl i Ulriku, ale ta není zdravá."

"Vyslechne každého, kdo přiletěl Duchem Grugniho" řekl Felix po krátké úvaze.

"Takže už nebudeme dalšími diskusemi ztrácet čas," řekl Gotrek. "Jdeme!"

Na chvíli přestal padat sníh. Ulice byly pod bílou pokrývkou zlověstně tiché. Noční vzduch byl chladný a klidný.

Odněkud zdálky přicházelo vysoké kvílení a cosi, co připomínalo žalostné vzlyky. Zdá se, že zlo noci nemá konce, pomyslel si Felix. Max stál chvíli nehybně, jako by naslouchal nějakému sotva slyšitelnému hluku. Po chvíli řekl: "Síly

černé magie jsou dnes v noci mocné."

"Hned se pozná, kdo je tady čaroděj," řekl Gotrek kousavě. "Nemyslím, že tohle nám musíš vysvětlovat."

"Tak jsem to nemyslel," odsekl Max podrážděně. "Proč nepřenecháš věštění mně a já ti zase nebudu mluvit do mávání sekerou?"

"To zní rozumně," přidal se Snorri.

"A jak jsi to tedy myslel?" zeptal se Gotrek.

"Tam venku se děje něco velikého," řekl Max. Nebylo třeba se ptát, kde venku. Všichni věděli, že tam venku znamená za hradbami. "Nějaký tajemný mocný rituál. Shromažďují magické vichry ze severu a spojují je v obrovskou magickou bouři."

"A proč?" zeptal se Felix. "Aby přemohli kouzlo městských hradeb?"

"Možná," odvětil Max. "A nebo také z jiného důvodu."

"A co by to mohlo být?"

"To si musím rozmyslet."

"Takže snad abychom šli," řekl Gotrek. "Honem!"

Když se hnali mrazivými spleťtými uličkami, musel Max znovu ocenit, jak mazaně byla Praag přestavěna. Celé město bylo jedno velké bludiště, které mělo zmást každého nově příchozího. Proti útočníkům, kteří mají ve městě své lidi, to ale mnoho nepomůže. Strážé u brány ve vnitřní hradbě je nechaly projít bez potíží a oni vyběhli na mohutnou skálu, na jejímž vrcholu stála citadela.

Max byl znepokojen více než kdy předtím. Obludnost jejich situace mu sedala na ramena jako olovené závaží. On a Ulrika a ostatní tu byli uvězněni. Nejen že za hradbami čekala zdrcující masa vojáků, navíc byli uvnitř zrádci. A co bylo horší, nepřátelské vojsko mělo nejmocnější čaroděje, s jakými se kdy setkal a ti byli právě teď zaměstnáni jakýmsi ďábelským magickým rituálem, jehož účelu se mu dosud ani nepodařilo přijít na kloub.

Přemýšlel, řekl si. Co ve skutečnosti dělají? Shromažďují všechnu energii černé magie z celého kontinentu. Proč? Čeho tím mohou dosáhnout? Mohou ovládnout nesmírně silná kouzla. Nebo? Nebo mohou na kratičký okamžik zvýšit zdejší hladinu černé magie na úroveň, jaká panuje v pustinách Chaosu nebo dokonce vyšší. Náhle se mu sevřel žaludek. Všechno, co se naučil, ukazovalo k jediné věci, kterou s tou energií mohli udělat.

"Myslím, že vyvolají vojsko démonů," řekl.

Felix tlumeně záupěl. Snorri reagoval čímsi, co připomínalo radostné vyjeknutí. Gotrek se pochmurně usmál. "Jak to víš?" zeptal se Felix.

Jak jim to mohu vysvětlit? uvažoval. Nebyli čarodějové. Neměli zkušenosti ani vědomosti, které by jim umožnily pochopit obludnost situace. On ano. Tuto oblast studoval podrobně. Démoni k sebekratšímu pobytu ve světě smrtelníků vyžadovali obrovské množství energie. Magie pro ně byla tím, čím pro lidi vzduch nebo pro ryby voda. Základní podmínkou přežití. Naštěstí pro lidstvo bylo ve většině oblastí světa magie poměrně málo a démoni mohli být shromážděni jen nakrátko. Obvykle na minuty, maximálně na hodiny. Jen v takových oblastech, jako byly pustiny Chaosu, bylo čiré magie dost na to, aby mohli trvale udržovat svoji podobu. Jestli ti mágové venku dovedou přitáhnout dostatek energie do Praag, mohou tyto podmínky vytvořit i zde. A jakmile se to podaří, kdo ví, čeho budou démoni s takovým množstvím volné energie schopni? To by netušil ani ten nejmocnější z prastarých čarodějů. Max cítil, jak mu přímo do kostí proniká chlad ještě horší, než byl chlad nočního vzduchu.

Před nimi se ze sněhu tyčila citadela. Byla obrovská, velká jako kterýkoliv královský palác v Říši, ale Felixovi na ní bylo něco divného. Něco s ní nebylo v pořádku. Dveře byly příliš masivní, křídla mírně nesouměrná, jako by architekt jedl při plánování divokořen a nádeníci pak opravdu postavili to, co on nakreslil.

Přesto přese všechno byla znepokojivě krásná. Zpod okenních oblouků vyčnívaly zdobně vytesávané balkony.

Mohutní netvoři byli vytesáni tak, aby to vypadalo, že vystupují ze živoucího kamene a chystají se utkat se sochami hrdinů. Vedle hlavních dveří se tyčila socha Magnuse Pobožného třímajícího kladivo, které se nade dveřmi setkávalo s ostřím cara Alexandra stojícího na druhé straně. Tito dva hrdinové Velké války proti Chaosu drželi u vchodu věčnou stráž. Felix uvažoval, jestli je na legendě, která praví, že když bude třeba, opět ožijnou a budou bránit město, něco pravdy. Nějak o tom pochyboval. Jestli to někdy bylo třeba, bylo to teď a kameny nejevily nejmenší náznak toho, že by chtěly obžít a přidat se k bitvě proti hordám Temnoty. Felix jim to neměl za zlé. Pravděpodobně si toho užili dost během svých vlastních životů.

Tyto sochy měly dodávat odvalu, měly připomínat, že už se lidem podařilo nad Chaosem zvítězit, ale nedělaly to. Felix si náhle uvědomil, proč architektura města vypadá, jako by ji dělal šílenec, a ozdoby jsou tak zneklidňující. Postavili je lidé, kteří takové netvory viděli a bojovali s nimi. Byl to stejný pomník zápasu jako velké sousoší neznámých válečníků na nádvoří. Možná že jeho podezření týkající se přičetnosti stavitelů byla neoprávněná. Ten, kdo po Velké válce s Chaosem dokázal vůbec něco postavit, si zaslouží uznání. Felix vřele doufal, že i lidé, kteří ve městě žijí dnes, budou moci postavit něco, nad čím by jejich potomci mohli po dvou stoletích žasnout. Vřele doufal, že budou mít potomky a svět, v němž by mohli žít.

Vojáci u brány zkřížili halapartny, aby jim zabránili ve vstupu. Felix viděl, že za nimi je mnoho dalších. Upírali na ně podezřívavé pohledy. Za těchto okolností nic překvapivého. Po tom, co se dnes v noci stalo, by byl podezřívavý i ten největší klidáš a strážé Praag nebyly nikdy vyhlášené svou otevřeností.

"Co chcete?" řekl seržant, který vypadal, že s ním nejsou žádné žerty. "A rychle!"

"Váš tón se mi nelíbí," řekl Gotrek nevraživě a zvedl sekeru. Ted' ne, záupěl v duchu Felix. Máme i bez rvaček s vévodovými strážnými nepřáteli plné ruce.

"Jdeme varovat vévodu. Ve městě jsou zrádci. Pokoušeli se otrávit sýpku u Vodní brány."

"Sýpku hlídá velké množství stráží," namítl seržant. "Nikdy by se přes ně..."

"Sýpku hlídalo velké množství stráží," odfrkl si Gotrek opovržlivě. "Teď jich je o velké množství méně."

"Přemohli je pomocí černé magie," vysvětlil Max.

Seržant na něho pohlédl. Zdálo se, že ho poznává. "Vy jste ten kouzelník od Bílého kance. Ten, co neměl čas navštívit Jeho Milost. Takže jste si to rozmyslel."

Teď bylo na Maxovi, aby se zatvářil nedůtklivě: "Buďte rádi, že jsem to udělal," řekl, "a buďte vděční těmhle statečným bojovníkům, protože nebyť jich, jedli byste zanedlouho otrávený chléb."

Jeho tón a nejspíš i jeho pověst čaroděje na seržanta patrně udělaly dojem. "Zavolejte kapitána," řekl. "Můžete to všechno vysvětlit jemu. Pojdte dovnitř. Ulric ví, že v takovouhle noc můžeme potřebovat každého čaroděje."

Felix poprvé postřehl v jeho hlase opravdový strach. On i ostatní vojáci vypadali, že mají nervy napjaté k prasknutí.

Napadlo ho, že jestli to byli čarodějové Chaosu, kdo duchy osvobodil, nemohli k podlomení morálky udělat nic lepšího.

Vévoda vypadá unaveně, pomyslel si Max, a únava mu na náladě příliš nepřidala. Nakonec ale vyčerpaní byli všichni. Byla to noc, kdy se nervy napínaly k prasknutí. V duchu děkoval seržantovi. Kapitán byl rozumný muž na svém místě, poslechl si všechno, co mu chtěli říct, a poslal je za vévodou do jeho komnaty, kde se právě konala mimořádná schůzka celé královské rady.

"Jsem rád, že jste se rozhodl k nám připojit, Herr Schreiber," řekl vévoda sarkasticky.

Toho je těžké si oblíbit, pomyslel si Max. V jeho příkrých způsobech je cosi, co v lidech vyvolává to nejhorší. Max se modlil k Vereně, aby se Gotrek ovládl a držel jazyk za zuby. Věděl, že na to je jen malá naděje, ale když promluví jako první...

"A je od vás milé, že jste si přivedl celou družinu ozbrojených ochránců." Vévoda se náhle poprvé usmál a zatvářil se téměř přívětivě: "Na tomto kontinentu by člověk asi těžko hledal lepší, alespoň podle toho, co jsem slyšel."

Chvilí si trolobijce prohlížel a potom řekl trpasličí řečí: "Přišli jste sem, abyste dodrželi prastarou přísahu spolenectví?"

Max byl ohromený. Pochyboval, že ve městě byl kromě něho, několika učenců, Sigmarových kněží a samotných trpaslíků někdo, kdo se dokázal domluvit jazykem Starší rasy.

Enrik se nejen dokázal domluvit, ale nejspíš mluvil docela plynule. Na kislevského vládce to byl pozoruhodný výkon.

Možná že vůbec nejsou takoví barbaři, za jaké je Max považoval.

"Ano," řekl Gotrek jazykem Říše. "Proto."

"Buďte tedy vítáni. Co vás sem přivádí uprostřed noci?"

Max rychle načtl události večera. Vévoda se během jeho řeči stále více zachmuřoval. Když Max skončil, vyštěkl rozkaz, aby byly okamžitě rozeslány další stráže ke všem sýpkám a studnám. Potom se obrátil k nim a řekl: "Dnes večer byly spáchány odporné činy. Jsme vám za to, že jste s těmi zrádci skoncovali, hluboce zavázáni. Nezapomenu vás odměnit."

"Jediná odměna, kterou potřebuji, je řada uctívaců Chaosu přede mnou a sekera v mé ruce."

Enrik jim věnoval jeden ze svých vzácných úsměvů: "To by neměl být za současných okolností problém."

"A vy, Herr Schreiber, zdá se, o těchto věcech víte více než všichni čarodějové a kněží v mé radě. Přál bych si, abyste nám byl odhalil své nadání dříve - nabídl bych vám místo ve své radě."

"Bylo by mi ctí," odpověděl Max.

"Potom musím dohlédnout, aby se tak stalo. Nyní jděte spát. Promluví si s vámi opět zítra ráno."

DEVĚT

Šedý věstec Thanquol zíral ven do vánice. Nenáviděl sníh. Dostal se všude, tál a páchla mu po něm srst a studil ho čenich. Ta prokletá věc v žádné podobě neprospívala skavenímu metabolismu. Byl mrzutý a nemocný. Z čumáku mu visely rampouchy a on ani nesebral dost síly, aby je odlomil. Už po sté zatoužil po své příjemné teplé noře ve Skavenmoru nebo alespoň po bezpečí podzemních cest, které nechal za sebou.

Rozhlédl se kolem sebe. Ukryli se před bouří v jednom z těch hlubokých temných borovicových lesů, které poskytovaly jediný odpočinek v jednotvárnosti kislevských rovin. Větve stromů se pod tíhou sněhu ohnuly a zakryly světlo, takže v lese bylo uklidňující šero. Thanquol všude kolem slyšel tiché křupání stovek skaveních tlapek. Na celé situaci to byla jediná jakž takž uklidňující věc.

Na jednu stranu se chtěl vrátit, vždyť když tu zůstane, na povrchu v příšerné zimě a oslepující bělosti, nic tím nezíská. Skavenímu lidu neprospěje, když se tu nachladí a zemře. Zoufale se chtěl tomuto pocitu poddat, ale něco v něm mu to nedovolovalo. Potřeboval o tom obrovském poryvu magie vanoucím ze severu vědět víc. Čarodějnickými smysly vnímal mohutný proud magické energie stejně jasně jako vlastní čenich. Plazil se oblohou a nesl s sebou obrovský energetický náboj. Thanquol se ještě neodvažoval natáhnout a pokusit se část té síly přijmout. Měl podezření, že kdyby to udělal, získal by povědomí o silách, které tu řvoucí řeku moci vytvořily a nebyl si tak docela jist, že je na to setkání připraven.

A byl tu ještě další důvod. Byli tu jeho vojáci, prohledávali kraj a hledali důkazy o silách Chaosu a jejich plánech a bylo docela dobře možné, že když se s nimi setkají bez Thanquolova rozhodného vedení, provedou něco pošestilého a zničí je. Pochyboval, že Izák Grottle, který byl druhým nejvyšším velitelem, by zvládl setkání s hrozbou představovanou válečníky Chaosu. Ale kdyby přece ano, nepochybně by toho využil, aby podkopal Thanquolovu autoritu.

Thanquol nechtěl ani jedno. V minulosti byl mistrem v taktice vedení skaveních vojsk a s Grottleovou proradností měl mnoho osobních zkušeností. Dodnes ho podezíral, že měl prsty v neúspěchu jeho plánu na dobytí Nulnu. Možná že jeho dokonalé plány dokonce prozradil lidem. Jak jinak se dalo vysvětlit to, že přežil, když všichni ostatní velitelé

velkého útoku vyjma Thanquola byli vyhlazeni?

A kromě toho si Thanquol už nebyl jistý ani tím, že podzemní cesty jsou ještě bezpečné. Při svém putování tajnými chodbami se několikrát setkali s bestii a zmutovanými lidmi. Thanquol nechápal, jak se tam mohli dostat. Bylo možné, že jim tajné vchody ukázali zrádci z řad skavenů? Bylo to každopádně mnohem věrohodnější vysvětlení, než že do zasněžených vchodů skrytých jeskyň prostě spadli omylem. Thanquol Grottleův hloupý nápad vypudil z mysli. Zjistil, že nejjednodušší řešení je zřídka kdy to nejlepší. Ve skutečném životě byly všechny věci složité propojené, obvykle podle plánů nepřátel.

Přesto měla jejich situace i své dobré stránky. V Pekelné díře si doplnil zásoby drčeného chaotitu. Samozřejmě se mu podařilo Tvůrce přesvědčit, že vzhledem k situaci by ho měl dostat celý pytel. Byl to ten nejlepší a nejčistší prášek, jaký kdy měl. Thanquol přemítal, zda si pro něj Tvůrce tajně posílají do pustin Chaosu nebo zda ho mají z jiného zdroje. Rozhodl se, že až bude po všem, zjistí to.

Šnupl si a okamžitě cítil, jak mu štiplavé teplo vychází z úst a vlévá se do krevního oběhu. Opět měl pocit, že žije a může si nevšímat ochromujícího chladu. Za pomoci slabounkého kouzla si odstřelil z nosu rampouch a osvobodil tělo z pout horečky. Bylo příjemné opět používat vlastní schopnosti. Bylo také příjemné být obklopen tolika skaveními vojáky. Dlouhá cesta přes kislevské roviny jen se zrádným Lurkem a pochybnou ochranou ho naučila si takových věcí vážit. Bylo dobré, když mezi ním a blízcím se nepřítelem stálo tolik jeho chlupatých bratří.

Přál si, aby mu byl klan Tvůrců poskytl ještě větší vojsko. S pouhými několika tisíci válečníky, které teď měl k dispozici, se necítil úplně bezpečně. Ti hlupáci trvali na tom, že většinu vojáků potřebují na ochranu pevnosti svých předků v Pekelné díře. Připravovali se tak o šanci na bohatou kořist a velikou slávu, které by mohli získat, kdyby následovali vojsko Chaosu a čekali na vhodnou chvíli k útoku. Thanquolem projela vlna sebevědomého opovržení vyvolaná chaotitem. Jako by ta bezcenná hromada kamenů byla důležitější než ochrana života největších génů skavení rasy. Izák Grottle na něho upíral své červené oči. Kdyby Thanquolovi neproudil v žilách chaotit, naplnil by ho ten pohled důvodnou obezřetností. Teď si ale napůl přál, aby ho ten vypasený tvůrčovský válečník začal provokovat, aby se s ním mohl vypořádat. Vlastně, proč čekat na provokaci, uvažoval Thanquol. Proč se tomu vypasenému netvorovi nepomstít?

Jako by mu četl myšlenky, obnažil Grottle tesáky, výhrůžně zavrčel a pokynul hordám tvůrčovské válečné havěti, která je obklopovala. Proč ne, pomyslel si Thanquol. Tohle byl dobrý důvod. Nepochyboval, že s pomocí svých úžasných čarodějnických schopností by dokázal takovýto nicotných skavenů zničit stovky, kdyby začali dělat potíže, ale celé vojsko pobít nemohl. Ne, pokud se nenatáhne a neuchopí ten úchvatný proud síly na obloze. Byl takřka v pokušení to udělat. Celé okamžiky tam stál, mrskal ocasem, tesáky měl vyceněné a vyměňoval si s Grottleem bojovné pohledy. Nutkání přitáhnout si tu sílu a zabít bylo téměř nepřekonatelné.

Chaotitové opojení pominulo tak rychle, jak přišlo, a on potřásl hlavou. Červený opar se mu z hlavy vypařil. Touha zabíjet a ubližovat poněkud ustoupila. Měl pocit, jako by ze sebe právě setřásl zlé kouzlo. Na okamžik měl takový podivný pocit. Všechny dlouholeté věštecké a čarodějnické zkušenosti se vynořily na povrch a poskytly mu neobyčejný vhled.

Cosí v chaotitu odpovíдалo proudu magie Chaosu a on odpovíдал čemusi, co bylo v chaotitu. Jen na okamžik málem ztratil sebekontrolu a zničil vojsko skavenů, které to sice zasluhovalo, ale stále ještě mu mohlo dobře posloužit. A co hůř, málem kvůli tomu riskoval svou vlastní drahocennou skryš.

Zachvěl se a zahleděl se do dálky. Svět se měnil. Staří bohové opět ukazovali svoji sílu. Málem se jim nějak podařilo ovlivnit dokonce i šedého věštce Thanquola. Věděl, že se bude muset mít na pozoru. Nesmí riskovat a zahrávat si s tou řekou síly.

Alespoň prozatím.

"Co se to tam děje?" zeptal se Felix, mžouraje ve světle úsvitu. Viděl, jak zlověstná záře obklopující menhiry a válečné stroje pohasíná. Věděl, že nezmizela. Jenom se v silnějším slunečním světle stala neviditelnou. Uvažoval, jak dlouho to potrvá. Morrslieb byl stále na obloze, zelenavá skvrna jeho záře byla vidět dokonce i skrz šedivé mraky.

Znovu stáli na velké strážní věži a přehlíželi Bránu chrličů. Zdi pod nimi byly téměř deset kroků silné. Věž byla dvacetkrát vyšší než člověk a ježila se stroji na vrhání kamenů a dalšími bojovými mechanismy. Skupina říšských žoldnéřů odkudsi vytáhla kanón a teď se ho snažila umístit. Byla to dřina a oni se při tom i v takovýto zimní den vydatně zapotili. Felix si přitáhl svůj červený sudenlandský plášť těsněji k tělu a pohlédl na ostatní. Do nozder ho udeřil odporný červený alchymický kouř.

Gotrek se tvářil přísně a mrzutě. Max znepokojeně. Ulrika vypadala unaveně, ale odhodlaně. Ostatní trolobijci měli kocovinu. "Vojsko se shromažďuje k útoku. To je jasné i Snorrimu, mladíku," řekl Snorri.

"Měl jsem na mysli tu záři. Co to tam mají za špinavé čáry?"

Max se rukama v rukavicích opřel o kamennou hradbu. Poslal ho sem vévoda, aby mu přinesl zprávy o tom, co dělá vojsko. Zdálo se, že odkudsi získal dojem, že je Max nejmocnější a nevzdělanější čaroděj ve městě. Felix s ním byl ochoten souhlasit.

"Vyvolávají demony," řekl Max. "A také spoustu magické energie. Co s nimi chtějí dělat, se můžu jen dohadovat."

"A co bys hádal?" zeptal se Gotrek.

"Řekl bych, že některé připoutají k obléhacím strojům, aby je poháněli, asi tak jako pára, kterou válečné stroje poháníte vy. Četl jsem, že takové věci jsou možné."

"Pára nemá s demony nic společného," namítl Gotrek.

"To bylo jen přirovnání. Myslím, že sílu démonů využijí k rozpohybování a ovládnutí těch masivních kovových věží a jejich výzbroje a možná i k něčemu dalšímu..."

"K čemu?"

"Jako štít před magií."

"Říkal jsi, že k tomu použijí některé z démonů. A co ostatní?"

"Ti se zhmotní přímo a budou použiti k zastrašování."

Felix si vzpomněl na obrovského Krvežíznivce v Karag Dumu a zachvěl se. Vždycky doufal, že s něčím takovým se už nikdy nesetká, a nyní se možná budou muset postavit celému vojsku. Podělil se o svoje obavy s Maxem. Ten zavrtěl hlavou.

"Nemyslím. Tihle tvorové jsou tak mocní, že jich i takové množství magické energie dokáže udržet na zemi jen pár."

Felix se divil, s jakým klidem Max vyslovil slovo 'pár'. Jeden z těch tvorů skoro stačil na to, aby zničil celé vojsko. A 'pár' bude víc než dost, aby přemohl celou Praag. Koneckonců, neměli tu na pomoc Ohňovousovo Kladio. Max o jeho temných myšlenkách nevěděl a mluvil dál:

"A kromě toho si myslím, že naši přátelé tam venku mají s tou energií ještě jiné plány."

"Jaké například?" zeptal se Gotrek.

"Myslím, že chtějí s její pomocí zlomit magii ochranných run v jedné části zdi a potom také svrhnout věže a zidky, aby se jejich vojáci dostali dovnitř."

"Máš nějaké tušení, kde by to tak mohli chtít provést?" zeptal se Felix.

"Ne, dokud se o to opravdu nepokusí. Potom dokážu vycítit tok energie. Přesto bych se vsadil, že to bude tam, kde mají nashromážděno nejvíc vojáků."

"Pokud to není jen léčka," řekl Gotrek.

"Podívej se na to vojsko, trolobijče. Ti nepotřebují mazanost, těm stačí jen jejich síla."

Pro jednou to vypadalo, že se Gotrek zastyděl a zmlkl. Za okamžik ale zvedl hlavu a zazubil se, odhaluje přitom zkažené zuby: "U téhle brány bude dobrá bitva," řekl.

"To ano," řekl Max a neznělo to právě nadšeně.

"Všichni zemřeme," křičel fanatik. "Nadchází konec světa. Ze severu přicházejí démoni. A s nimi i smrt. A mor. A hlad. A všemožná špína a zkaženost a mravní bahno."

Felix si pomyslel, že skutečnost, že si ten vychrtlý fanatik získal na přeplněném trhu takovou pozornost, dobře vypovídá o změně nálady ve městě. Ještě před několika dny by se mu Kislevané otevřeně posmívali. Nyní ho opravdu poslouchali.

"Je čas kát se ze svých hříchů a očistit své duše. Za branami čekají démoni. Přišli, protože jsme byli nehodní, protože jsme zradili zákony svých předků a propadli prostopášnosti a zhýralosti. Bratříčkovi jsme se s cizinci a nedokázali jsme udržet kislevskou krev neposkvřenou."

Felix se zamařil. K davu se přidali další posluchači. Nebyl si jist, ale měl pocit, že někteří hledí na něho a na Ulriku. Na něm bylo podle oblečení, rysů i řeči na první pohled poznat, že není Kislevan. Měl příliš dlouhý nos, ne dost vysoké lící kosti a málo ploché rysy. Na obyvatele Praag byl příliš vysoký.

"Může za to vévoda. Jeho vláda byla vládou zločinnosti, kdy vzkvétaly domy neřesti, kdy cizinci prostopášně špinili kislevské dcery, kdy cizinecké manýry podkopaly sílu a mužnost našeho národa."

"Ten má určitě švába na mozku," zamumlal Max. "Vypadá to, že je dnes venku každý blázen ve městě, který si chce ohřát vlastní polívčičku."

To je jistě pravda, pomyslel si Felix, ale za těchto okolností není příliš diplomatické říkat to nahlas, zvláště když jsou někteří fanatikovi posluchači a přívrženci na doslech. Rozhlédl se. Měl pocit, že mezi davem poznává některé z fanatiků, které Gotrek před několika dny vyhnal od Bílého kance. Přál si, aby tu s nimi teď byl, ale ten šel raději s ostatními trpaslíky popíjet a nechal Felixe s Ulrikou, aby Maxe doprovodili do citadely sami.

"Čarodějové jsou teď v paláci vítanými hosty. Zvláště ti, co fušují do černé magie. Tkalcí zla namočení v hříchu, mravně zkažení, prohnili darebáci."

Max opět udělal chybu. Usmál se, jako by to celé nemohl brát vážně. Fanatik se zjevně rychle blížil k vyvrcholení zuřivosti a strhával s sebou část davu. Právě v tu chvíli pohlédl na Maxe, který tam stál, zářivý ve svém zlatém brokátovém hábitu a opíral se o runovou hůl.

My pro něho musíme být úplně ideální exemplární příklad, pomyslel si Felix. Zlý čaroděj a čistá kislevská dívka poskvřněná zkaženým cizincem. Přinutil se k nevraživému úsměvu a položil ruku na jílec meče. Dav sledoval fanatikův pohled a obrátil se k nim.

Felix viděl bleďe vyděšené tváře sužované hladem. Byli to vystrašení lidé, kteří měli za branami svého města zdánlivě neporazitelného nepřítele. Samozřejmě že někteří z nich jen hledají něco, na čem by si vybili potlačované emoce.

Felixovi bylo jasné, kdo jim nejspíš poslouží za cíl.

"Tady v našem středu stojí jeden z těch zplozenců zla, jeden z těch proradných přísluhovačů Temnoty, kteří na nás přivolali záhubu a ztracení. Podívejte se, jak samolibě se směje, že mu jeho zlodušské záměry vycházejí. Pohledte na tu pyšnou prostopášnici vedle něho. Pohledte na tu chlípnu, chtivou..."

"Možná byste neměl používat tolik aliterace," řekl Max, "a spíš víc přemýšlet."

K Felixovu údivu měl naprosto klidný, téměř znuděný hlas. Choval se dokonale sebevědomě. Vypadal, jako by neměl nejmenší pochybnosti o tom, že dav kolem sebe zvládne. Dav to rovněž vycítil a o krok ustoupil. Fanatik neměl rád, když se mu někdo vysmíval. Zkřivil pohublý obličej a z úst mu ukápla slina. Namířil na Maxe žalující prst tak rázně, jako by mu pouhá síla toho gesta mohla v hrudi udělat díru.

"Jak si dovoluješ! Jak si dovoluješ promluvit! Měl by ses před těmito dobrými lidmi plazit v prachu po kolenou. Měl by ses ponížít a omluvit se za své ohavnosti. Měl bys je prosit o odpuštění. Ty a ta tvoje děvka a ten kupecký cizinec

byste měli..."

"Měli bychom ti dát za vyučenou za to, že plýtváš časem těchto dobrých lidí! Měli bychom tě vzít k vévodovi, abys mu vysvětlil svoje zrádcovské řeči. Jsme zde, abychom vám pomohli v boji proti silám Temnoty za hradbami. To je jediný důvod naší přítomnosti ve městě. Ty tu jsi zřejmě proto, abys šířil neshody a nespokojenost uvnitř hradeb."

Felixe opět překvapilo pohrdání a síla v jeho slovech. Čaroděj byl rozhněvaný, ale svůj hněv ovládal tak, aby jen zvyšoval jeho sílu. Aniž by jakkoliv změnil podobu, vypadal teď Max větší a děsivější. Síla, kterou obvykle zastíral, byla náhle viditelná. Byl nyní svým způsobem tak hrozivý jako Gotrek. Na Felixe to udělalo dojem. Viděl, že i na dav. Lidé ustoupili dozadu, aby nechal mezi Maxem a fanatikem volný prostor.

Fanatik slezl ze svého vyvýšeného místa, přitáhl si rozedrané hadry a vykročil směrem k čaroději. Byl malý a vychrtlý a Max byl mnohem vyšší a rozložitější. Ať má jakékoliv chyby, zbabělost mezi ně rozhodně nepatří, pomyslel si Felix. Koutkem oka viděl několik rváčů od Bílého kance, jak se stahují kolem nich. Dloubl do Ulriky, aby se měla na pozor, ale ta už byla připravená.

Malý muž přistoupil rovnou k Maxovi, bradu měl vystrčenou a pěsti sevřené. Oči mu choromyslně planuly. Zastavil se před čarodějem a zkroutil prsty, jako by ho chtěl uškrtit. Max se na něho klidně díval.

"Bohové tě za tvé hříchy potrestají," řekl mužík sebejistě.

"Kdyby to chtěli udělat, už by to byli udělali," řekl Max s výsměšnou rozvahou.

Fanatik najednou rychle jako blesk sáhl někam mezi své hadry a vytáhl dýku. Rozmáchl se, ale dříve než mohl udeřit, zasáhla ostří dýky jiskra energie, kterou Max vyslal. Ostří se v mžiku rozpálilo. Fanatik vykřikl a dýku ze spálených prstů upustil.

Maxova síla začala rychle narůstat. Byl mohutný a tyčil se nad vyjícím fanatikem jako rozrušený bůh. Jemně se natáhl a dotkl se ho. Vyskočila další jiskra energie a odhodila mužíka o dvacet kroků zpátky, kde se v bezvědomí rozplácl do bláta.

V davu to šumělo úžasem a zlobou. Felix to chápal. Viděl už Maxe čarovat vícekrát, ale teď v tom bylo cosi hluboce znepokojivého. Bylo pravděpodobné, že lidé se buď v panice rozprchnou, nebo se na ně vrhnou ve zdrcující přesile.

Teď ale stáli a zírali, na chvíli neschopni rozhodnutí.

"Rozejděte se!" zvolala Ulrika. V tu chvíli byla každým coulem velícím kislevským šlechticem. Tenhle hlas by okamžitě uposlechl i oddíl okřídlených jezdců. "Jděte domů a chystejte se k válce! Zítřka síly Chaosu zaútočí a budeme k obraně hradeb potřebovat každého zdravého člověka. Blázný, jako je tenhle zpráskaný pes, neposlouchejte," řekla a ukázala na ležícího fanatika. "Možná to myslí dobře, ale vyvolávají jen strach a rozkol mezi těmi, kteří budou zítra potřebovat být jednotní. Nás všech tady, dokonce i jeho, bude zítra za úsvitu třeba. A budeme potřebovat každou zbraň, i magii, abychom se silám, které se na nás valí, ubránili!"

Ona i její rozumná slova měly v davu ohlas. Stejně jako Max dnes ukázala tu stránku své osobnosti, kterou Felix ještě neznal. Když takhle mluvila, měla charisma, auru síly, která lidi nutila jí naslouchat a také, jak se zdálo, ji poslechnout. Dav se začal rozcházet. Zůstalo jen několik jednotlivců, kteří se jí a Maxovi přišli uklonit a popřát jim štěstí v nadcházejícím boji. Dokonce i fanatikovi vazouni se stáhli, jestli ze strachu nebo z úcty, to Felix nevěděl. Po pravdě řečeno mu bylo jedno proč a jednoduše byl rád, že to udělali.

Když se vydali směrem k prastarému centru města, už se je nikdo nepokoušel zdržovat.

Arek Srdce démona shlížel z vrcholu nejvyšší obléhací věže na své vojsko. Vzduch hučel nahromaděnou energií. Obrovské obléhací stroje ožívaly, naplněny esencí spoutaných démonů, která je dokáže rozhýbat a rozdrtit hradby Praag. Pod kovovou rukavicí cítil bouřící energii toho polapeného tvora, uvězněného magií v kovových stěnách věže. Obrovská horda všude kolem byla v pohybu za jediným cílem a vedená jedinou vůlí - jeho cílem a jeho vůlí. Brzy to město stojící před nimi rozdrť a duše jeho obyvatel obětuje svým bohům. Přisahal, že nenechá kámen na kameni. Na tomto místě už lidé nikdy žádné město nepostaví. Tak pomstí Chaos, který zde před dvěma sty lety porazil ten proklatec Magnus Pobožný. Byl plný sebedůvěry. Kruh menhirů kolem města vléval do jeho vojska ještě více energie. Každý den přicházeli z pustin další a další válečníci přitahováni příslibem krve a duší, smrti a slávy, vraždění a plenění. Mohutné bestie, lidožraví obři, mocní válečníci Chaosu v černé zbroji, barbarští lupiči a nájezdníci ze severních kmenů, všemožní zvrácení a zmutovaní netvoří se stahovali pod jeho praporec následujícíce, občas nevědomky, občas záměrně, přiliv síly ženoucí se ze severu.

Díval se, jak se ze země zvedlo hejno harpyjí a zaplnilo část oblohy nad vojskem. Tlukot jejich křídel zněl jako bouře a jejich chraplavé kvílení se rozléhalo vzduchem. Hnaly se na město a setkaly se s mrakem šípů vyslaných z hradeb. Většina šípů nedolétla a několik z nich své cíle našlo. Harpyje se obrátily a letěly pryč. Nebyl to útok - i tihle zuřiví okřídlení netvoří znali své rozkazy a drželi se jich.

Arek nebyl úplně sebejistý. Věděl, že někteří v jeho armádě proti němu kuji pikle. Nebylo na tom nic divného. Tak to ve vojscích Chaosu chodilo od samého úsvitu času. Nevadilo to. Vždycky se našli tací, kteří svým nadřazeným záviděli a chtěli je svrhnout. Věděl, že dokud budou mít vítězství jisté, zůstane mu většina vojska věrná. Byli příliš plní vyhlídky na rozdrčení nenáviděné Praag, než aby riskovali nesmyslnou bratrovražednou šarvátku.

Kolovaly ovšem ještě další zvěsti, které mu dělaly více starostí. Zvědové hlásili, že z jihozápadu se blíží vojsko lidí. Ubohá hrstka, které se ve srovnání s jeho armádou nedá ani říkat vojsko, ale kdyby se objevila v nevhodnou chvíli, mohla by věci zkomplikovat. Jiní zase viděli vojsko ničemných kryších mužů, kterým lidé říkali skaveni, valící se sem ze severu. Zdálo se, že Lhoigorův a Kelmainův plán na zničení kryšího města selhal a kryšáci se teď možná chtějí pomstít. To teď ale sotva stálo za znepokojování.

Horší byl nedostatek zpráv z města týkajících se osudu Gotreka Gurnissona a Felixe Jaegera. Očekával od svých agentů, že touhle dobou budou ti dva už po smrti. Bylo by příjemné vědět, že vlastník té smrtící sekery je odstraněn.

Kdo věděl, co takto mocná zbraň dokáže? Víze, které se mu dostalo, ho stále ještě občas trápila. Na druhou stranu, když se sám do boje nezapojí, nemůže se vyplnit.

Arek se ohlédl a spatřil bratry čaroděje. Nebyl s nimi spokojen. V poslední době byli liknaví v plnění jeho rozkazů, ale hbitě zpochybňovali jeho rozhodnutí. Od špehů věděl, že byli viděni ve společnosti jeho velitelů a měl podezření, že proti němu možná osnují spiknutí. Jestli ano, ukáže jim, zač je toho loket. To měl ostatně stejně brzy v plánu. Jakmile provedou zaklínání, která mu otevrou cestu do Praag, zahodí je na smetiště dějin.

Lhoigor zachytil Arekův pohled a v úsměvu blýskl bílými tesáky. Byl to úsměv, který by jiného zneklidnil. Ale Arek si jen pomyslel: Usmívej se, jak chceš, čaroději, brzy tě ten smích přejde.

Lhoigor pohlédl na svého velitele a usmál se. Zdálo se mu to v tu chvíli nejvhodnější. Arek ztrácel den ode dne půdu pod nohama, ale prozatím byl stále ještě velitelem vojska. To se ovšem brzy změní. Ten arogantní blázen byl pro toto temné tažení vhodnou loutkou, ale pomalu přestával být použitelný. Jeho život začínal být bezcenný. Může si za to ostatně sám.

Lhoigor ani jeho bratr by proti tomu, aby zůstal v čele tažení, jak dlouho chce, nic neměli, kdyby jen respektoval jejich přání. Koneckonců, někdo vojsko vést musí a on ani Kelmáin nebyli válečníci ani generálové. K tomu zrozeni nebyli. Arek byl dobrou figurkou, pokud se držel jejich pokynů. Tancoval jako loutka na provázcích, na které ho zavěsili, ale teď už byl příliš mocný a příliš nafoukaný, aby naslouchal rozumu.

Lhoigor pevně sevřel v ruku zlatý prut. Cítil, jak jím tepe nekonečná energie. Část jeho mysli byla neustále zaměstnána spřádáním a udržováním kouzel, která přitahovala ten veliký proud síly ze severu. Jeho schopnosti vzrostly natolik, že mu na to, co by podřadnější čaroděje proměnilo v šílence, stačila jen část mozku. Pochyboval, že na tomto ubohém světě je více než několik málo čarodějů, kteří by dokázali to, co on teď, a byl si jist, že nikdo z nich by to nedokázal tak snadno. Možná Nagash, když byl na vrcholu svých sil, možná Čarodějnický král Temných elfů, možná Teclis z Bílé věže. Možná že oni by to svedli také. Ale na tom teď nezáleželo, on a jeho bratr tu moc měli. Měli Tzeentchovo požehnání a ve světě magie bylo málo věcí, které by oni dva nedokázali, když se do nich pustili.

Takový byl jejich odvěký osud. Od narození se těšili přízni Toho, jenž mění cesty. Jejich matka obcovala při velkých orgiích zimního slunovratu v jeskyních jejich kmene s démonem. Narodili se jako dva albíni s tesáky a drápy, rovnou připravení jíst maso. Od počátku byli předurčení k velikým činům. Starý šaman kmenu Divukrev ihned rozpoznal, co jsou zač, sebral je jejich matce a vzal je pod svou ochranu. Naučili se všemu, čemu je ten starý čaroděj mohl naučit, dříve než dosáhli šesti let a stali se členy kmenové rady.

Ten, jenž mění cesty, k nim hovořil ve snech, šeptal jim tajemství zakázané magie a dovolil jim zavést kmen do míst, kde byly ukryty prastaré cennosti, dávno v pustinách ztracené. Dříve než dosáhli deseti let, opustili kmen a putovali daleko přes země lidí. Našli v pustinách Chaosu pradávná svatá místa, v rozvalinách Ulangoru vykopali své hole, u křišťálového oltáře v Nulu zasvětili své duše pánu Přeměn. Navštívili všechna místa, kde byli uctívači Tzeentche.

Zeměmi lidí procházeli v přestrojení.

V pláštích a kápích chodili ulicemi Altdorfu a na trhu se starými knihami v Marienburgu nakoupili tlustospisy o zakázaném vědění. Rozmlouvali se sesazenými kněžími Vereny a plavili se až do Tiley. Byli stále spolu, sdíleli pouto magické síly a schopnost hovořit k sobě navzájem v mysli i na velikou vzdálenost. Za čas jejich magické schopnosti zdaleka předčily schopnosti jejich bývalých mistrů a oni se stali Tzeentchovými vyslanci. V mnoha zemích dohlíželi na organizaci jeho kultů, podněcovali vzpoury, burcovali mutanty, pokoušeli slabochy, zastrášovali silné. Tzeentch je odměňoval dalšími schopnostmi a stále větší mocí a také tím nejcennějším, trvalým životem. Žili už celá staletí, viděli, jak jejich současníci umírají, ale potřebovali jen sebe navzájem.

Konečně byla jejich práce mezi lidmi hotova a oni se vrátili do pustin, aby uskutečnili vlastní plán. Rozhodli se, že si vychovejí vojenského velitele, který by vedl tažení k ovládnutí Starého světa a vytvoření Tzeentchovy říše. Arek se k tomuto úkolu dokonale hodil.

Byl silný, byl chytrý, Tzeentch ho měl v oblíbě a byl úchvatný generál a diplomat, což byla kombinace vlastností u válečníků Chaosu nevidaná. Bylo to užitečné spojení a oni mu dopomohli k velikosti a slávě. Jenž ho, krůček po krůčku, vedli od vítězství k vítězství, dokud jeho sláva nestačila k velikému sjednocení velitelů z pustin Chaosu. Skoro deset let šlo všechno dobře. Škoda, že si Arek vybral právě tuto chvíli, aby svou tvrdohlavostí všechny jejich plány zmařil. Zaútočil příliš brzy, dříve než se stezky Prastarých mohly otevřít, a dopustil, aby se mu velení vymklo z ruky.

A nyní se je chystal zbavit moci. Lhoigor si dobře všiml, jak je s bratrem v posledních dnech zapomínají přizvat k válečným radám. Arek brzy zjistí, kdo je tu pravým vyvoleným pána Tzeentche, pomyslel si. A vůbec se mu to nebude líbit.

Ulice byly plné pochodujících mužů. Jejich chování svědčilo o tichém zoufalství. Felix věděl, že v přežití příliš nedoufají, ale pochmurné výrazy v jejich tvářích říkaly ještě něco: hodlají své životy prodat draho. Na velikém náměstí u pevnosti se starci a chlapci cvičili v zacházení s prastarými rezavými zbraněmi, které vyhrabali v nějakých zapadlých skladištích.

Ženy vynášely z pekárny bochníky chleba. U každého obchodu stáli vévodovi strážníci a dohlíželi, aby ceny odpovídaly vévodovým rozkazům. Nikdo nesměl vydělávat na společném neštěstí.

Enrik možná není oblíbený a nejedná příliš diplomaticky, ale ví, jak město řídit, pomyslel si Felix. Zdálo se, že alespoň někteří si to rovněž začínají uvědomovat. Zaslechl, jak nějaká pradelna chválí hlídání cen chleba. Jediní, komu se to příliš nezamlouvalo, byli obchodníci. Ti si ale také nestěžovali nahlas. Vévoda pohrozil, že šmelinářům dá setnout hlavy a nabodne je na kůly před branami paláce. Nikdo o jeho slovech nepochyboval.

Do citadely se dostali snadno. Stráže je poznaly a nedělaly jim žádné potíže. Zdálo se, že mají shora nakázáno, aby

Maxe vpustily, hned jak se objeví. Právo na vstup bylo zřejmě rozšířeno i na jeho druhy. Felix pohlédl na Maxe s Ulrikou. Od té doby, co ji Max vyléčil, byli ti dva hodně spolu a zdálo se, že spolu vycházejí lépe, než s ní kdy vycházel on. Od chvíle, co se uzdravila, se mu velmi vzdálila. Částečně žárlil a částečně byl rád. Nelíbilo se mu, že by si mohla vybrat jiného muže, ale zároveň ho ty věčné hádky a hašteření už unavovaly. Teď když překonala nemoc, hluboká láska, kterou k ní předtím cítil, tváří v tvář jejímu chladu vybledla. Potřásl hlavou. Pochyboval, že kdy jejich vztahu porozumí. Uvažoval, jestli mu rozumí ona.

Ulrika kráčela chodbou. Zvuky jejích kročejů se odrážely od mramorových dlaždic. Navzdory ovzduší hrůzy, které ji obklopovalo, cítila podivnou spokojenost. Byla naživu a byla zdravá. Zesláblost, do níž ji předtím uvrhla nákaza, byla pryč. Z nočních můr, které ji sužovaly celé dny, se staly blednoucí vzpomínky. Všechno bylo jasné a zářivé a její srdce bylo plné chladné čisté radosti. Vrátila se od bran Morrova království a život se jí líbil. Cítila se jako vyměněná. Měla oči otevřené a svůj život nyní viděla jasněji než doposud. Pohlédla na Felixe a divila se moci, kterou nad ní kdysi měl. Jako by ta, která se do něho zamilovala, byla někdo jiný kdysi dávno, někdo mnohem mladší a naivnější. Stále ho měla ráda, ale ta veliká silná vášeň byla pryč. Byla z ní vyléčena stejně jako z nemoci. Zamyslela se nad tím. Že by to byl také důsledek Maxovy magie? Jestli ano, nevadilo jí to tolik, jak by byla čekala. Pociťovala téměř úlevu, že je osvobozená od Felixových neustálých zásahů do její mysli a neustálé potřeby zachovat si vlastní identitu a udržet mezi nimi ustavičnými hádkami alespoň nějaký odstup. Teď jí bylo jasné, že tohle byl pravý důvod jejich hádek a byla ráda, že se toho zbavila.

Pohlédla na Maxe. Také se změnil. Za posledních několik týdnů nějak vyrostl. Byl sebevědomější, dospělejší. Vyzařovala z něj síla a zdálo se, že úcta, kterou mu prokazovaly stráže u vchodu do vévodových poradních komnat, mu po právu náleží.

Vděčila mu za svůj život. Byla si jista, že v nadcházejícím boji dostane příležitost svůj dluh splatit.

"No," řekl vévoda, když vstoupili, "co jste zjistili?"

Felixovi se navzdory jeho tónu podařilo udržet na tváři příjemný úsměv. Maxe ta úsečnost trochu vyvedla z míry, ale pak se rovněž usmál. Výborně, pomyslel si Felix. Učíš se. Poslouchal, jak Max stručně načrtl své teorie o tom, co se děje. Vévoda možná nebyl diplomat, ale naslouchat uměl a rada si z něj vzala příklad. Počkal, až Max domluví, a pak teprve mluvil sám. Felix měl za to, že tolik bohatých a vlivných lidí na jednom místě ještě neviděl: stráže, šlechtici, kněží, bohatě oděni obchodníci, ti všichni tu byli.

"Můžeme, zdá se, očekávat, že hlavní útok brzy začne. Doposud jsme čelili jen několika drobným nájezdům. Nyní dojde na lámání chleba. Jak jsme daleko s přípravami?"

Otázka směřovala k Borisovi, kapitánu vévodovy stráže, muži, který byl přímo zodpovědný za dohled nad obranou města. "Všichni bojeschopní muži jsou připraveni zapojit se do boje na hradbách. Jsou rozděleni do tří hlídek, které se v případě nutnosti mohou vystřídat. Byla povolána městská domobrana a může být poplašným zvoněním kdykoliv shromážděna. Jídlo nám - pokud se bude dobře rozdělovat a pokud někdo neotráví další sýpky - vystačí na celou zimu. Studně jsou hlídány. Lidé jsou vyděšení, ale odhodlaní. Jsme připraveni k boji."

Vévoda pohlédl na arcikněze Ulrikova chrámu, starého muže se silnou a vzpřímenou postavou válečníka. Upravil si vlčí kožešinu kolem ramen: "Ať jsou v chrámu denně konány bohoslužby. Potřebujeme pomoc bohů. Ochranné runy hradeb jsou stále silné, ale věštby říkají, že nepřítel shromáždí ohromné množství energie. K čemu vlastně, není zatím jasné. Ve městě je dvacet kněží a dvanáct čarodějů znalých bojové magie. Mám pocit, že můžeme a musíme odolat."

Nyní byla řada na ženě v bílém, aby promluvila. Přestože měla bílé vlasy a vrásčitý obličej, byla stále krásná. Její ruce si nervózně pohrávaly se stříbrným amuletem ve tvaru holubice, který měla kolem krku. "Shallyin řád doposud ošetřil čtyři sta zraněných a mnoho morem postižených. Nemoc je naštěstí v současnosti pod kontrolou. Myslím, že k tomu nějak přispěly i sněhové bouře. Nebo ten, kdo nákazu šířil, s tím možná jednoduše přestal a zabývá se jinými věcmi."

Nejvýše postavení lidé ve městě byli jeden po druhém vyzváni, aby promluvili: cechovní mistři, kněží, obchodníci, stavitelé. Pomalu se vynořoval obraz o celé situaci. Zdálo se, že Praag je tak dobře připravená, jak jen může být. Stát před branami jiné vojsko a ne tahle obrovská horda mutantů, město by se zcela jistě ubránilo. Ale nikdo nevěděl, čeho jsou uctívači Chaosu schopni, a nejistota vyvolávala hluboko zakořeněný strach. Maxovy závěry shromážděnou radu nikterak neuklidnily. Zdálo se, že nikoho, kromě vévody a částečně i jeho bratra, to příliš nezajímá. Všichni vyzařovali chladnou a rozhodnou sebedůvěru, která by za jakýchkoliv jiných okolností působila uklidňujícím dojmem.

"Kdy očekáváte opravdový začátek útoku?" zeptal se vévoda Maxe.

"Velmi brzy. Musejí mít nějaké záměry s tou energií, kterou shromáždí. Nedovedu si představit, že by ji dokázali udržet dlouho pod kontrolou, ať jsou jejich čarodějové sebemocnější."

Vévoda přikývl: "Výborně. Musíme útok očekávat každým okamžikem. Děkuji, že jste se dnes zúčastnili rady. Navrhuji, abyste všichni navštívili některý chrám a pomodlili se za vysvobození."

Doufám, že nám bohové mohou pomoci, pomyslel si Felix. Odjinud osvobození očekávat nemohl.

Gospodarovo shromáždění je působivé, pomyslel si Ivan Petrovič Stragov. Planina kolem Mikalovy pevnosti byla posetá stovkami stanů. Vzduch páchl koňmi a kouřem. V dálce stál veliký stan, cestovní palác Ledové královny. Carevna musela vzbouřit celou zemi, aby za tak krátkou dobu nashromáždila tolik vojáků. Bylo tam přes pět tisíc jezdců: lučištníci, okřídlení kopiníci, lehká jízda. Na projižděce vojskem neustále potkával staré přátele.

Byl tu Maxmilián Trask, hrabě z Volksgradu, vítěz více než tisíce šarvátek s orky Východních stepí. Jako důkaz nosil kolem krku věnec orčích uší. Zahalekání zleva ho upozornilo na Stanislava Leskyho. Jednooký stařec vypadal

navzdory svým šesti křížkům stále čile. V sedle se držel tak zpřímá, že by zahanbil dvacet vnuků, kteří mu klusali po boku. Na praporcích měli znak šedivého vlka. Ivan zamával a vykřikl: "Dnes tě zvů na vodku k sobě do stanu!" A tamhle byl jeho starý sok, Kaminskij, s nímž měl Ivan mnoho pohraničních šarvátek - a také vypil mnoho pohárů na usmířenou. Kaminskij byl teď také bez domova. Přesto bylo dobré se tu s ním setkat, i navzdory tomu, že řady jeho vojáků prořídly stejně jako Ivanovy. Co také člověk mohl čekat. Kaminskij stál, stejně jako on, blížící se hordě přímo v cestě.

Ivan projížděl mezi stany. Kopyta jeho koně se bořila do měkkého sněhu. Země pod ním byla tvrdá jako ocel. Ivan se rozhodl brát to jako dobré znamení. Pán Zima shromažďuje své bílé vojáky, aby bránil Kislev. Ve skutečnosti měl obavy. Sníh ztěžoval kislevskému vojsku postup a zásobování stejně jako komukoliv jinému. Válečníci Chaosu se možná dokážou nasýtit magií, ale Ivan věděl, že jeho krajané to nedovedou. Tím se teď však nemělo smysl zabývat. Musel svou paní zpravit o tom, co viděl.

Pacholek čekající před obrovským modrým stanem převzal koně a Ivan bez průtahů vpochodoval do stanu. Uvnitř byla zima, ne tak velká jako na sněhu, ale každopádně větší, než by člověk očekával. Ivan se rovněž rozhodl chápat to jako dobré znamení. Když Ledová královna užívala svých úžasných magických dovedností, vzduch se kolem ní pokaždě ochladí.

Ivan si přitáhl kožich těsněji k tělu a vykročil po koberci pokryté podlaže k trůnu. Mohutní muži zabalení v kožešinách mu ustupovali z cesty. Za několik okamžiků stanul před svou paní.

Byla vysoká, vyšší než on, a pleť měla tak bledou, že jí v obličeji prosvítaly modré žilky. Její oči měly děsivou, mrazivě modrou barvu, ale rty a vlasy měla ohnivě červené. Dlouhé nehty jí zářily jako drahokamy. Její bujnou, smyslnou postavu halily bohatě zdobené šaty. Měla hluboký, chraplavý a vzrušující hlas: "Zdravím tě, Ivane Petroviči. Neseš mi zprávy ze severu?"

Ivan pozdrav uctivě opětoval a podal jí hlášení o své cestě. Věděl, že máloco z toho, co řekne, ji překvapí. Ledová královna měla své způsoby, jak se dozvědět, co se v její zemi děje. Říkalo se, že v obrovské tyrkysové kouli, kterou měla vedle trůnu, vidí až do jejích nejzazších koutů.

Když domluvil, zeptal se jí přímo a otevřeně, jak se slušelo na věrného kislevského šlechtice hovořícího ke své paní: "Ale co Říše, má paní? A naši dávní spojenci?"

"Císař shromažďuje své vojsko, aby se hordě postavil. Ale z Altdorfu do Kislevu je to daleko a nemůžeme doufat, že se ho dočkáme před příchodem jara. Z Middenheimu přijíždějí bílí vlci a ty můžeme očekávat dříve. Trpaslíci z Hor na konci světa rovněž přislíbili pomoc, ačkoliv cesty přes vrcholy jsou v tuto roční dobu obtížné a kdo ví, kdy tito chabří bojovníci dorazí."

Bylo to zhruba tak, jak Ivan očekával. Tím, že válečníci Chaosu zaútočili v tak pozdní roční dobu, získali pro sebe výhodu. Kdyby byli zaútočili na jaře, jak by to udělalo každé lidské vojsko, mohli by Kislevu přijít na pomoc spojenci. Nyní nebylo pravděpodobné, že se jich dočkají ještě před koncem zimy. Ivan viděl jen malý paprsek naděje.

"Možná že se sem trpaslíci dostanou vzducholoďmi dříve."

"Možná. Zatím jsme o nich neslyšeli od chvíle, kdy opustili Praag. Můžeme jen doufat, že je nepotkalo nějaké neštěstí."

Ivan se vroucně modlil, aby se to nestalo. "Kdy vyrazíme k Praag?"

"Zítra," řekla Ledová královna. "Ačkoliv mé srdce je plné obav z toho, co tam nalezneme."

DESET

Halek smutně poslouchal zprávu jednoho ze svých špehů. Felix Jaeger byl u Červené růže a viděli ho, jak mluví s tou holkou Sašou, společníci jeho mrtvých a neoplakávaných nohsledů Sergeje a Olafa. Rozhlédl se po své bohatě zařízené komnatě, vstal z měkkého křesla a vykročil ke dveřím. Otevřel je a ujistil se, že nikdo neposlouchá. V paláci si člověk nikdy nemohl být docela jist. Sluhové byli všude. Za normálních okolností by byl nikdy nepřipustil, aby ho jeho podřízený navštívil zde, ale muž tvrdil, že jde o velmi naléhavou záležitost, a jeho úsudku Halek důvěřoval.

Co jen to děvče mohlo Jaegerovi říct? Určitě nic příliš kompromitujícího, tím si byl jist. Nikdy ji neviděl a vrahům nikdy neprozradil svou totožnost. Ne, nehrozí mu žádné nebezpečí, tím si byl jist. Vstal a zvedl malou ebenovou sošku, exotickou řezbu z Arábie nebo z některé jiné z těch horkých jižních zemí. Bratr by to určitě věděl. V tomhle typu vědomostí vždycky vynikal. Sevřel sošku takovou silou, že ji skoro rozdrtil.

Ovládej se, napomenul sám sebe. Před podřízenými není dobré dávat najevo napětí. Je to něco, co by normálně nikdy neudělal. Svědčilo to o velikému tlaku, pod nímž teď byl. Jeho nadřízení z tajného řádu mu dávali za vinu, že Gotrek Gurnisson a Felix Jaeger jsou stále naživu, a už vůbec mu neprospělo, že se těm dvěma podařilo zmařit plán na otrávení sýpek. Všechna zodpovědnost nyní ležela na něm. Halek potřásl hlavou a už nejméně potisící si přál, aby byl nikdy nepřijal první nabídku ke studiu tajného alchymistického učení.

Teď to bylo stejně jedno. Město tak jako tak brzy padne. Zhluboka se nadechl, aby se uklidnil, a s vypětím všech sil ovládl vířící myšlenky. Ačkoliv věděl, že se ocitne na straně vítězů, bylo čekání na to neuvěřitelně vyčerpávající. Přál si, aby už bylo po všem a město bylo dobyt. Je to jen otázka času, říkal si.

Prinutil svou mysl plnou zloby, aby se opět soustředila na záležitosti bezprostřední důležitosti, na to hospodské děvče. S ní si nebylo třeba dělat těžkou hlavu. Nemůže mu ublížit. Možná by bylo nejlepší ji prostě pustit z hlavy. To bylo pravděpodobně nejrozzumnější řešení. Za normálních okolností by ho byl jistě přijal. Ale nyní, kdy už ho začaly ovlivňovat skryté důsledky mutace, stres ze všeho toho čekání a neustálý pocit viny kvůli tomu, že někoho zrazuje, ať udělá cokoliv, nemohl nechat věci jen tak.

Koneckonců, proč riskovat?

Rychle a rozhodně dal svému špehovi pokyny. Bude asi nejlépe, když dívka potichoučku zmizí. Bylo mu jí líto, ale sám sobě se snažil namluvit, že jí vlastně prokazuje milost. Stejně by nejspíš do několika dnů zemřela.

U Bílého kance bylo ticho. Všichni byli mrzutí a napjatí. Události posledních několika dnů je všechny zneklidnily. Duchové, černá magie a pověsti o zrádcích otravujících sýpky, to vše morálku, už tak dost podrytou morem a velikostí vojska za branami, nikterak nezvedlo. Felix se rozhlížel a přemýšlel, kde asi je Ulrika. Poslední dobou se mu podivně vzdálila. Začínal mít pocit, že i ty hádky byly lepší než tohle rostoucí odcizení. Alespoň jedna jeho stránka. Jiná začínala mít rostoucí pocit úlevy, dokonce svobody.

Uvažoval, kde jsou asi Ulli, Bjorni a Snorri. Nejspíš zase u Červené růže. Bjorni měl na mladého Ulliho nepochybně špatný vliv, když ho každou noc tahal do nevěstince. Ale nemusel mu přitom držet na krku nůž. Felix pohlédl do svého poháru, zamíchal červeným vínem v něm a napil se. Dnes večer jsem příliš napjatý, řekl si a mrzutě se pousmál.

Za těchto okolností to sotva bylo překvapující. Hledali ho vrahové. Byl ve strašidelném, morem sužovaném městě obléhaném démonickým vojskem a on a jeho společníci stačili během svého pobytu zde urazit většinu místních, včetně několika fanatických lovců čarodějnic. Za těchto okolností byla jeho nervozita zcela přirozená. Sám sebe uklidňoval, že už byl ve svízelnějších situacích, ale příliš to nepomáhalo. Podíval se na Gotreka. Ten zasmušile zíral do svého piva. Felix se varovně rozhlédl po ostatních zákaznících. Nikdo z nich, dokonce ani skupina templářů Bílého vlka, nebyl naštěstí tak hloupý, aby si něco začal.

"Není třeba vyvolávat rvačku," řekl Felix. "Zítřka si toho užijeme dost."

"Ano, nejspíš," souhlasil Gotrek.

"A není pochyb, že dostaneš příležitost najít konečně vlastní záhubu."

"To je pravda, člověčku."

"Nezdá se, že by tě to příliš těšilo."

"Rozčiluje mě to." Felix byl v šoku. Že by si trolobijce to hledání hrdinské smrti rozmyslel?

"Co tě rozčiluje?"

"Že síly Chaosu tohle město možná dobudou. Že možná zvítězí."

"Proč ti to vadí? Ty přece hledáš smrt."

"Ano, to ano. Ale smysluplnou smrt. Ne anonymní smrt v nějakém davu."

"Tak nějak pochybuji, že to s tebou skončí takhle."

"Uvidíme."

"Možná dostaneš příležitost k boji s jedním z jejich velitelů. To by byla slavná smrt."

Gotrek vzhlédl, jako by se chtěl podívat, jestli si z něho Felix neutahuje.

V tu chvíli se otevřely dveře a dovnitř vpadli Snorri s Ullim. Hrnuli se rovnou ke stolu: "Radši bys měl jít k Červené růži!" halekal Ulli.

"Snorri myslí, že tam je něco, co by tě mohlo zajímat."

Úžasné, pomyslel si šedý věstec Thanquol, dívaje se na oblohu. Tolik síly. Tolik magie. Oblaka byla červená. Nebyla to barva zapadajícího slunce, nýbrž krvavě červená vířící čirou mystickou energií a kolem ní létaly blesky, aniž by dosáhly země. Slunce bylo příjemně zahalené, sníh krvavě planul. Thanquol si prohlížel bojiště a jeho únava se vypařila.

Další velké vítězství, říkal si. Vojsko velké skoro jako čtvrtina mého, rozprášené za cenu pouhých několika stovek obětí. Další důkaz mého vojenského génia. Viděl, že i na Izáka Grottelea to udělalo dojem, přestože si mrzutě mumlal něco o tom, že jejich nepřátelé už byli vyčerpaní předchozím konfliktem.

Jako by v tom byl nějaký rozdíl. Thanquol ochotně uznal, že jejich nepřátelé předtím bojovali. Zkrátka to, že si k útoku vybral právě tento okamžik, bylo jen dalším důkazem jeho taktických schopností. Grottele si klidně mohl prohlašovat, že měl jenom štěstí, ale Thanquol věděl, že všichni velcí vojevůdci si své štěstí vytvářejí sami. Takže co na tom, že na ty uctívající Chaosu předtím dotírala hrstka kislevských jezdců? To Thanquolovi na slávě nijak neubralo.

Ještě sladší byl pocit, že jeho moc roste spolu se silící červenou bouří ze severu. Čarování bylo teď mnohem snazší než kdykoli předtím a ani na ta nejsilnější zaklínadla téměř nepotřeboval svoji dávku chaotického prášku. Zdálo se, že Rohatá krysa se k němu opět obrací čelem. Už bylo také na čase. Byl si jist, že kdyby se mu teď Felix Jaeger a Gotrek Gurnisson dostali do spárů, snadno by je poslal na onen svět. Jak sladké pomyšlení.

Zahnal pocit podobný opileckému opojení. Z takového množství síly ve vzduchu se mu točila hlava. Tak silné vichry magie dosud nezažil. Morrslieb svítil tak jasně, že jeho zelenavé světlo prosvítalo i skrze rudé mraky. Magie mu protékala srstí a vlévala se do žil. V takový čas je dobré být naživu, pomyslel si Thanquol.

Vydal rozkazy vojsku, aby spěšně vyrazilo na jih. Věřil, že se nyní dokáže vypořádat s jakoukoliv hrozbou, která je může potkat. Za ním hekal a supěl Izák Grottele předávající jeho rozkazy. Právě v ten okamžik se Thanquol ohromeně zarazil, protože z jihu vycítil neuvěřitelné množství energie. Najednou se mu zachtělo schovat se hluboko pod zem a nevylézt, dokud to nepřejde. Jelikož to udělat nemohl, rozhodl se, že bude lépe se od toho takticky vzdálit. Začal vydávat rozkazy, ale Grottele se mu postavil na odpor: "Mám za úkol vás doprovodit do Skavenmoru, a to mám také v úmyslu udělat."

Thanquol měl co dělat, aby ho nezabil na místě, ale potom se mu podařilo oprávněný hněv ovládnout. Bylo důležité šetřit si síly pro případ, že bude třeba rychle uprchnout.

Max Schreiber stál ve věži a díval se ven. Brzy přijde útok, to bylo zřejmé. Jak slunce zapadalo mezi zlověstně rudé mraky, nad bitevním polem se začala shromažďovat podivná mlha. Měla podobnou barvu jako mraky a byla nabitá stejnou zápornou energií. Max viděl sílu, která v ní vířila, a věděl, že se chystá strašlivé kouzlo. Přes všechnu svou nově nalezenou důvěru ve vlastní schopnosti se s původcem tohoto kouzla setkat nechtěl. I s dvaceti pomocníky by člověk k ovládnutí takového množství energie potřeboval téměř božskou sílu. Max si přál, aby ji mohl nějak narušit, ale

nic ho nenapadalo. Pochyboval, že by i s pomocí všech mágů z univerzity mohl něco udělat. Otočil se k Ulrice. V posledních dnech se dost sblížili. Vděčila mu za svůj život, ale cítil, že jde ještě o něco jiného. Snažil se na to nemyslet. Stejně je to spíš projekce jeho vlastního přání než cokoli jiného. Mrzutě se pousmál a pomyslel si, že pro muže je snadnější porozumět tajemstvím magie než vidět lidem do duše.

"Proč se usmíváš?" zeptala se Ulrika přívětivě.

"To bys asi nechtěla vědět," řekl Max. Stydl se. Většinu života strávil studiem a tím, že radil lidem, jak se chránit před černou magií. Na setkání se ženou, jako byla Ulrika, nebyl připravený.

"Kdybych to nechtěla vědět, neptala bych se."

Max se podrbl v přerostlých vousích, aby zakryl rozpaky. Občas ho svou přímostí vyváděla z míry.

"Já... jsem šťastný, že tu s tebou mohu být," riskl to. "I za těchto okolností."

Ted' bylo řada na ní, aby mlčela. Odvrátila se a hleděla na třpytící se střechy Praag místo na shlukující se hordu Chaosu. Ve světle zapadajícího slunce vypadalo město kouzelně: moře červených střech a vybělených zdí, nad nimiž se zvedaly zvonice, cibulovité kopule a pozlacené věže chrámů. I mrazivý sníh svým způsobem přispíval k té kráse. Max k ní přistoupil a položil jí ruku na rameno. Neodtáhla se, ale ani se na něho nepodívala. "Jsi šťastná?" zeptal se.

"Nevím," odpověděla. "Jsem zmatená."

"Z čeho?"

"Z mnoha věcí."

"Kvůli tobě a Felixovi?"

"Ano, mimo jiné."

"Můžu ti nějak pomoci?"

Vyprostila se mu a vykročila k okraji hradeb. Předklonila se, opřela se o zídku a dívala se na nepřítele. Masivní válečné stroje vysoké jako věže se mihotaly v šeru. Na jejich okrajích oživaly zlověstné červené runy a světlo z nich se odráželo dole ve sněhu. Stroje přirozeně upoutávaly pozornost. Vypadaly jako sochy Temných bohů. Malé postavičky hemžící se u jejich základů vypadaly jako mravenci.

"Felix mi říkal, že v pustinách jsou obrovské sochy pánů Chaosu," řekla. "Nejspíš vypadají jako tyhle stroje, nemyslíš?"

"To je možné," odpověděl vyhýbavě, trochu dotčený, že se vyhnula odpovědi na jeho otázku. "Ale myslím, že to, co viděl, byly opravdové sochy. Tohle jsou stroje z kovu poháněné magií."

"Magií?"

"Uvěznili v nich demony, kteří je pohánějí. Obávám se, že brzy oživnou."

"A potom?"

"A potom se převalí přes hradby a rozdrtí všechno, co jim bude stát v cestě."

"Nemůžeme s tím nic udělat?"

"Můžeme se jen modlit."

"Poznáváš ho?" zeptal se Bjorni a ukázal na muže v bezvědomí. Felix s překvapením zjistil, že ano. Věděl, že už ho někde viděl, jenom si nemohl vzpomenout kde. Ta velká jizva v jeho obličeji s tím zřejmě měla co do činění.

"Je mi nějak povědomý," řekl, vzal muže za bradu a otočil mu hlavou ze strany na stranu, aby se mohl lépe podívat.

Muž měl dlouhé vlasy, které mu spadaly do tváře. Oblečený byl jako šlechtic, jeho šaty byly z kvalitního materiálu a dobře střižené. Felix si dost užil otcových skladů, aby to poznal. Tady, na ošlapané podlaze Červené růže, působil dost nepřírozně.

"V jaké společnosti ses to pohyboval, mladý Felixi?" zeptal se Bjorni s chtivým úšklebkem. Svalnatou rukou objal chvějící se Sašu a s překvapivou něžností jí otřel slzy. Felix se podíval na polonahého trolobijce a poličky s bičí a řetězy na stěnách a zauvažoval, jestli je možné, aby jeho podezření ohledně Bjorniho a Saši byla pravdivá.

"Ve špatné společnosti," odpověděl Gotrek, natáhl se a zvedl nůž, který muži vypadl z ruky. Čichl si k němu a hodil ho Felixovi. Felix si všiml, že na ostří je zelenavá hmota.

"Vsadil bych se, že je to stejný jed, jaký měli na nožích Sergej s Olafem," řekl.

"Tu sázku bys nejspíš vyhrál," odpověděl Gotrek.

"Co se tady stalo?" zeptal se Felix a díval se střídavě na Bjorniho a Sašu. Oba byli poměrně málo oblečení. Dívka na sobě měla jen narychlo zapnutý korzet a tu nejtenčí noční košili. Bjorni měl jenom kalhoty. Boty a zbraně se mu válely u postele.

"No, napadlo mě, že ses možná Saši nevyptával správným způsobem, mladý Felixi, tak jsem si řekl, že ji... vyslechnu po mém."

"A budeš se jí ptát, na co jsou ty biče a řetězy, vid', " řekl Felix a ukázal na hromadu nástrojů u postele.

Bjorni obrátil oči v sloup a pak přikývl: "Tak nějak. Tak jako tak, když jsme se zrovna chystali na věc, uslyšeli jsme za dveřmi rámus a dovnitř vpadli nějakí muži. Byli ozbrojení a zjevně chtěli vraždit."

"Zastavil jsi je?"

"Přes dva jsem hodil deku a dalšího jsem vzal po hlavě, takže se do té mely svalil za nimi," pochlubil se Bjorni.

"Očividně nečekali, že jim někdo bude klást odpor, a myslím, že když uslyšeli přícházet Snorriho s Ullim, zpanikařili. Takže vzali nohy na ramena. Tohle jsem praštil do hlavy svícem."

"Zvláštní, že se nikdo z vyhazovačů nepřišel podívat, co se děje, a přitom bylo ten hluk slyšet po celé chodbě," poznamenal Ulli. Červenal se a zdálo se, že ho něco uvedlo do rozpaků.

"Zřejmě byli podplaceni," řekl Gotrek.

"Také si myslím," dodal Felix. "Znala jsi některého z nich?" zeptal se dívky.

"Nebyli to naši zákazníci," řekla. "Jestli ti jde o tohle."

Felix pokrčil rameny a znovu pohlédl na muže v bezvědomí. Pomyslel si, že je na čase ho vzkřísit. Jediný problém teď byl, jestli ho předat úřadům nebo ho ponechat na pospas milosrdenství trolobijců. Měl pocit, že za těchto okolností nemají příliš na vybranou. Byl by mnohem raději, kdyby tohle vyšetřili sami. Vůbec si nebyl jist, co by se mohlo stát, kdyby toho muže předali strážím.

Najednou si uvědomil, kde ho už viděl. Prvního dne obléhání u Brány chrličů; byl to jeden z těch mladíků doprovázejících vévodova bratra, Villema. Skvělé, pomyslel si Felix, a uvažoval, kam až to spiknutí asi sahá. Muž náhle zasténal a pohnul se.

Vzhlédl a zbledl, když spatřil ohavně rozšklebené obličej trolobijců, kteří stáli kolem něj. "Řekni mi," začal Felix. "Villem, že jsi tady?"

Mužova odpověď ho překvapila: "Jestli se to dozví, zabije mě."

"Měl by ses spíš bát nás," řekl Gotrek a výhrůžně potěžkal sekeru.

Halek přecházel sem a tam po tlustých arabských kobercích ve své komnatě. Kolem sebe slyšel zvuky paláce. Vykročil k oknu, odhrnul silný brokátový závěs a vyhlédl ven malými tabulkami skla pospojovanými olovem. Okenní rám lemovala sněhová obruba. Viděl odsud přes Náměstí hrdinů až k Ulrikovu chrámu hluboko dole. Pomýšlení na to, co tam dělají s polapenými kacíři, ho ještě více zneklidnilo. Vyhledka na předání do péče něžných a milosrdných Ulrikových templářů nemohla rozveselit nikoho.

Hořce proklínal Jana Pavlovce. Jestli se mu ještě někdy dostane do rukou, za tohle ten zatracený hlupák drazě zaplatí! Odvrátil se od okna, přešel ke své knihovně, vytáhl Skutek Magnusův, který hltal jako malý chlapec a pokoušel se uklidnit. Nemusela to být vina Jana Pavlovce. Kdo mohl vědět, že tam bude jeden z těch prokletých trolobijců a pouze s improvizovanými zbraněmi si poradí se čtyřmi ozbrojenými zabijáky?

Ne. Takové věci se stávaly. Osud byl občas nepříznivý, nebo se proti němu možná spikli staří kislevští bohové a dílo mu překazili. Nemělo cenu vinit z toho Jana Pavlovce. Mladík mu věrně sloužil už dlouhou dobu. Od chvíle, kdy ho Halek zasvětil do kultu Toho, jenž mění cesty. Byl Velké věci oddaný. Nebyla to jeho chyba, že tam zůstal, když ostatní uprchli. Spíš to byla chyba těch ostatních pitomců, těch, kteří ho nechali napospas trolobijci.

Slova na stránce byly jen rozmazané skvrny. Tohle nikam nevede. Je lhostejné, čím je to chyba. Už se stalo. Důležité teď bylo, co všechno jim Jan Pavlovic řekl. Halek proklínal den, kdy se zachoval tak pošetile, že mu prozradil svoji pravou identitu. Možná to ale tolik vadit nebude. Bude to slovo proti slovu, Janovo proti jeho vlastnímu. On měl u soudu obrovský vliv. Nejspíše bude s to obvinění vyvrátit.

Pokud ovšem nepřivolají templáře. Nebo někoho, kdo ho vyšetří, jestli nemá stigmata Chaosu. Anebo ho možná jeden z těch čarodějů, například Max Schreiber, usvědčí nějakým kouzlem. To by nebylo dobré. Co může dělat? Velký plán byl téměř hotov. Město brzy padne. Jenom aby vydržel do té doby, pak ho už odměna jistě nemine. Mohl by uprchnout z paláce a než nastane úsvit velikého dne se schovat někde u svých bratří.

Ale může doopravdy? Nepodařilo se mu zajistit smrt Gotreka Gurnissona a Felixe Jaegera. Možná ho za to čeká trest. Koneckonců, selhal. A vydat se na milost a nemilost někomu takovému, jako je Victor nebo Damien, také nebyla zrovna lákavá vyhlídka. Za těchto okolností by pro ně možnost skoncovat s mocným sokem mohla být příliš velkým pokušením.

A potom tu byl jeho vlastní plán, jak přispět ke konečnému vítězství. Až bude útok vrcholit, měl v úmyslu otevřít hordě Chaosu zadní brány. Měl k tomu pravomoc i prostředky. Takový čin by mu v Tzeentchových očích mohl získat značnou přízeň. Opravdu by se toho chtěl vzdát? Měl vůbec na vybranou?

Věci už nevypadaly tak růžově, jako když ráno vstal. Hlavně klid, říkal si. Mysli a na něco přijdeš.

Náhle ho napadlo řešení tak jednoduché a zároveň tak skvělé, až se divil, že se o ně nepokusil dříve. Potřásl hlavou. Věděl proč.

Tohle byl krok zoufalce a on až doposud nikdy nebyl zoufalý. A nikdy také doopravdy nechtěl zabít vlastního bratra.

* * *

Felix hleděl na zkrvaveného a potlučeného kacíře. Nakonec jim, díky nepříliš jemné Bjorniovi péči, řekl všechno. Teď tu ležel, bledý jako smrt a hleděl na ně očima plnými hrůzy a bolesti.

Felix pohlédl na trolobijce. Nepoznal, jestli je nějak šokovalo, co se právě dozvěděli. Vůbec to na nich nebylo znát.

Gotrek byl zachmuřený. Bjorn vypadal spokojený sám se sebou, Snorri popletený jako vždycky. Ulli se tvářil stejně zhnuseně, jako se Felix cítil. Jeho podezření se potvrdilo, nebyla to od toho mladíka jen mazaná lež. V paláci byl zrádce a stál mnohem výš, než kam by se Felix i v těch nejhorších obavách odvážil pomyslet. Kdo by si byl pomyslel, že by se vévodův vlastní bratr snížil k něčemu takovému? A proč?

Podíval se dolů na sténajícího šlechtice - Jan Pavlovic se jmenoval. Pochyboval, že by v tomhle stavu byl s to vymyslet si takovou opovázlivost. Na druhou stranu, kdo ví, čeho jsou vyznavači kultu schopni? Možná umí odolat tlučení slabomyslného trolobijce, i když na to nevypadá. Felix se zachvěl. Kult Toho, jenž mění cesty, se dokázal protlačit až do nejvyšších řad kislevské společnosti. Byli připraveni sklízet plody vítězství veliké hordy, nebo tak to alespoň říkal Jan Pavlovic. A chtěli, aby on a Gotrek byli mrtví.

Proč? uvažoval Felix. Čím si mohli kult proti sobě poštvat? Tedy kromě toho, že mu překazili plán u sýpek a zabili několik jeho vrahů. Felix znovu přemýšlel, proč vůbec souhlasil s tím, že bude trolobijce na jeho cestách doprovázet. Věděl, že je zbytečné se tím zabývat. Měl by být nejspíš pyšný, že ho nepřátelé lidstva považují za hodná odklizení spolu s trolobijcem. Že v něm vidí nebezpečného nepřítele. Ale prostě to tak necítil. Přemýšlel, co se stane, až se horda dostane do města. Rozhodně nic příjemného, to je jisté. Zapudil tu myšlenku a vrátil se k úvahám o tom, co teď budou dělat.

Půjdou do paláce a postaví se Villemovi? Pochyboval, že by v takovém případě zůstali dlouho naživu. Koneckonců, bylo to slovo odhaleného kacíře proti slovu dědice vévodství. Kdo jim uvěří, když nepředloží další důkazy? Možná by mohli zkusit něco jiného - dostat se do paláce a Villema zabít. K tomu se ale také nemohl přinutit. Co když se mylí? Trolobijci jsou možná schopni zabít nevinného, ale on ne. Takže co jim zbývalo?

Felix byl s nápady u konce. Potřeboval radu od někoho, kdo se v mystických záležitostech vyznal lépe. Možná by Max mohl použít kouzlo, které by mladíka přinutilo mluvit pravdu. A možná ne. A kdyby přece jen ano, jak si tím mohou být jisti? Vyznavači kultu měli jistě své magické způsoby chránící je před odhalením a dokázali taková kouzla zmást. Max sám to přece říkal. Felix vstal a protáhl se. Podíval se na Gotreka.

"Co myslíš ty?" zeptal se.

"Myslím, že bychom toho zrádného parchanta měli zabít." Ostatní trolobijci souhlasně přikyvovali. Na koberci kolem nohou Jana Pavlovice se udělala louže.

"Potřebujeme ho živého. Potřebujeme, aby to řekl vévodovi."

"A proč by mu měl vévoda věřit?"

Felix pokrčil rameny. Navzdory svému zjevu měl Gotrek k tuposti daleko a o této záležitosti uvažoval zjevně podobně jako on.

"Můžeme říct Maxovi, aby ho očaroval."

Gotrek pokrčil rameny: "To by mohlo zabrat. Já o magii vím jen to, že se mi většinou nezamlouvá."

"Snorri je pro," ozval se Snorri.

Felixe napadlo ještě něco. Ti vrahové už určitě svého pána o všem zpravili. Nepochybně pro ně už chystá nějaké nepříjemné překvapení. Felix věděl, že je třeba jednat rychle, ale nic chytrého ho nenapadlo. Z nedostatku lepších nápadů řekl: "Snorri, Bjorni, vy zůstanete tady a pohlídáte našeho přítele. Ulli, ty běž najít Maxe a řekni mu, co se děje. Zeptej se ho, jestli může něco dělat. Já s Gotrekem jdeme do paláce."

Felix zamířil ke dveřím. Když je otevřel, otočil se a řekl: "A nezabijte ho. Potřebujeme ho živého."

Byl by přísahal, že Bjorni se zatvářil zklamaně.

Max Schreiber kráčet ulicemi směrem k Bílému kanci. Vedle něho šla Ulrika. Vzduch byl štiplavý a chladný. Kolem úst měl oblaka páry jako kouř z nozder draka. Byla mu zima na nohy, ale nevšímal si toho. Věděl, že na ně lidé zírají, ale bylo mu to jedno. Byl prostě šťastný, že jsou v tento den, který může být docela dobře jejich posledním, spolu. Ulrika se zastavila, aby se podívala do stánku, v němž nějaký muž brousil nože a meče. Z brusného kotouče odletovaly jiskry. Ozvalo se vysoké pronikavé skřipání kovu o kámen. Max si najednou vzpomněl na volání duchů vylézajících z kamenů Praag a potlačil zachvění. Během života plného práce s tím, čemu většina lidí říkala nadpřirozeno, viděl jen málo věcí, které by se této hrůzné podívané vyrovnaly. Pokud člověk nepočítal vojsko tábořící ve sněhu před Praag.

Nepochyboval, že za úsvitu se odpoutají věci, jaké ještě nikdo živý nespatřil. Pomalý nárůst energie cítil svými čarodějnickými smysly tak dobře jako obyčejný člověk vycítí růst napětí před bouřkou. I tak mu bylo zatěžko nebýt šťastný. Skoro celý den byl s Ulrikou a přirozené kouzlo její přítomnosti mu přinášelo štěstí. Za to člověk musel být vděčný. Dokonce i ve stínu hrůzy a smrti bylo možné nalézt drobné radosti.

Kolem nich proběhla skupina místních; nejspíš patřili k domobraně. V bledých obličejích se jim zračilo napětí. Byli to většinou vyděšení chlupci a starší muži. Normální vojáci už byli na hradbách a bojovali s nepřítelem. Někteří mu věnovali závistivý pohled a Max nevěděl, jestli to bylo proto, že je s ním Ulrika, nebo proto, že je čaroděj, nebo prostě proto, že ještě nemusí jít bojovat. Možná v tom bylo od každého trochu.

Rozhlédl se a uviděl v davu známou postavu. Byl to ten svěže vypadající mladý trpaslík Ulli. Ulli ho zřejmě také zahlédl a prodral se až k němu. Jeho výraz Maxovi prozradil, že má po idyle. Trpaslík ho silnou rukou popadl za zápěstí.

"Felix vzkazuje, že máš okamžitě přijít. Chytili jsme zrádce!" hulákal. Mnoho lidí se k nim obrátilo. Max na trpaslíka přísně pohlédl. Takové věci se na ulici plné vyděšených lidí nevykřikují. Snadno by to mohlo vést k nepokojům či dokonce lynčování. Max se rozhlédl, aby se ujistil, že Ulrika ví, co se děje, a naznačil jí, aby šla za nimi. Modlil se, aby se nikdo v davu nerozhodl ověřit si pravdivost trpaslíkových slov. Felix si mohl vybrat diskrétnějšího posla, pomyslel si, a vzápětí si uvědomil, že si Felix nejspíš mohl vybírat jen mezi trolobijci. Nemohl si vybrat dobře.

"Veď nás," řekl. "A řekni mi, co se stalo, a neví přítom."

"Máš už nějaký plán, človíčku, nebo ho teprve vymýšlíš?" zeptal se Gotrek Gurnisson, když se hnali přes Náměstí hrdinů směrem k pevnosti.

"To druhé," odpověděl Felix. Dýchal zlehka. To, co byl pro Gotreka rychlý běh, vnímal on jako klus.

"Výborně. Hrozně nerad bych si myslel, že hodláme udělat něco rozumného."

"Možná by nebylo úplně od věci, kdyby ses na Villema nevrhl, jakmile ho uvidíme. Může být koneckonců nevinný."

"Kdysi jsem slyšel, jak někdo říká, že je lépe potrestat deset nevinných, než aby jeden viník trestu unikl."

"Předpokládám, že to byl trpaslík."

"Byl to nejvyšší lovec čarodějnic Ulrikova chrámu."

Felix pohlédl přes náměstí na obrovský chrám Vlčího boha. Byl vychován ve víře v Sigmara, říšského boha, a ten pochmurný divoký bůh se svými stejně divokými uctívající se mu nikdy zvlášť nezamlouval, ale teď by mu vůbec nevadilo, kdyby tu s nimi pár templářů Bílého vlka bylo.

"Přesto by sis možná neměl ušpinit sekeru jeho krví, dokud nezjistíme, jestli je vinen."

"A jak to uděláme?"

"To bych také rád věděl."

Villem krácel vévodským palácem směrem k hlavnímu poradnímu sálu. I v tuto pozdní hodinu přicházely a odcházely houfy lidí. V obléhaném městě se vždycky našel někdo, kdo chtěl navštívit velitele. Villem opětoval pozdravy strážných a vkročil do sálu. Dotkl se rukojeti otrávené dýky, jen aby se ujistil, že je na svém místě. Přemítal, jestli se mu naskytne příležitost ji použít.

Enrik stále ještě seděl na trůně, naslouchal svým rádcům a probíral s nimi další kroky. Unaveně si třel spánky. V pohublém obličejí už byly vidět známky obrovského tlaku, pod nímž byl. Dobře, pomyslel si Villem, nejsem tu tedy jediný, kdo je pod tlakem. Uvažoval, proč se jeho bratr vůbec namáhal s těmi hlupáky domluvit. Pokaždé se dožadovali, aby vyslechl jejich malicherné potíže. Jako by na tom opravdu záleželo, který voják je ve které věži nebo jak se budou do předních linií dodávat zásoby. Zítra budou všichni mrtví. Tím si byl zcela jist.

Přemítal, jestli jsou jeho pomahači na svých místech. Doufal, že ano. Možná si tak budou moci vyžehlit nepodařený útok na to děvče. V tomhle pokusu o vraždu zkrátka musejí uspět. Musel jen vlákat bratra do správné pozice. To by nemělo být příliš obtížné.

"Pánové, pánové," pronesl uhlazeným hlasem. "Nevidíte, že vladař je unavený a musí si trochu odpočinout?"

Enrik vzhlédl a věnoval mu zimomřivý úsměv. Villem se přinutil potlačit nevolnost, která mu svírala útroby, a úsměv opětoval.

"Na to teď není čas, bratře," řekl Enrik. "Musíme dohlédnout na rozestavení vojáků a rozhodnout se, jak se s uctívači Chaosu nazítří utkáme."

"To jistě může deset minut počkat, bratře. Koneckonců, vždyť ani nevíme jistě, že zaútočí zítra."

Arciprelát z Ulrikova chrámu mu věnoval pohrdavý pohled: "Kdybyste se byl obtěžoval přijít dříve, věděl byste, že všechna znamení ukazují na bezprostřední útok."

"Nebylo by to poprvé, co se znamení mýlí," opáčil Villem ledabyle. "Pamatuji se, jak předčítač Sigmarových svatých textů předpověděl z padajících hvězd konec světa."

Ani připomínka neúspěchu jeho hlavního rivala nerozmrazila tvrdý výraz v arciprelátově tváři: "Bratr Amos dnes rovněž hovořil o zradě mezi nejvyššími," řekl temně.

Villem v duchu zaklel. Ten starý šílenec už pár podobných věcí předpověděl dříve a obvykle měl pravdu. Někdo ho měl zabít už dávno. No, po dnešní noci už na tom nesejde. Potom bude dost času se s asketickými jasnovidci vypořádat... jestli ovšem přežijí nadcházející krveprolití.

"Taková obvinění jsme tu už slyšeli. Většinou od těch, kteří se snažili rozsévat v řadách opravdových mužů svár a rozkol," řekl klidně.

"Chcete tím naznačit, že jeden z našich starších bratrů by mohl být kacír?"

Villem se usmál trochu víc, aby dal najevo, že to, co řekne, bude žert. "No vidíte, nevaroval vás před zrádcem mezi výše postavenými?"

Několik dvořanů, převážně jeho poddaných, se tomu zasmálo. Arciprelátem to ani nehnulo. To není dobré, pomyslel si Villem. Nechtěl strávit celou noc výměnou názorů s tímhle starým fanatikem. Potřeboval zabít svého bratra. Bylo to politováníhodné, ale nutné. A musel to udělat brzy.

"Nuže, pánové, dovolíte, abych si promluvil s bratrem u večeře? Některé věci musíme probrat spolu."

V Enrikových očích spatřil záblesk zvědavosti. Bratr zjevně netušil, co by mohli v tuto pozdní hodinu potřebovat prodiskutovat o samotě.

"Jeho Milost by měl něco sníst," řekl komoří. "Od rána neměl v ústech sousto."

Villem tomu starci v duchu děkoval. Mnohokrát předtím měl chuť toho nudného huhňavého starce uškrtit, ale právě teď mu všechny ty dlouhé úmorné hodiny protokolu, kterými mu otravoval dětství, bohatě vynahradil.

"Myslím, že bychom si mohli dát na deset minut přestávku," připustil vévoda. "O čem že jsi to chtěl se mnou mluvit, Vileme?"

"O soukromé a naléhavé záležitosti," řekl Villem a významně se rozhlížel kolem. Enrik jen pokrčil rameny, jako by chtěl říci: ať je tedy po tvém. Členové rady se už začali trousit do předpokojů.

"Pojď, půjdeme do jídelny, ať si trochu protáhneš nohy."

"Ano, to není špatný nápad. Trocha pohybu mi jen prospěje. Alespoň budu zítra uvolněný."

Villem objal bratra kolem ramen a vedl ho ke dveřím do jídelny: "Myslím, že si o zítřek děláš příliš mnoho starostí, bratře."

Felix se rozhlédl po předpokojí a poznal Borise, kapitána vévodovy stráže. Zatím šlo všechno dobře. Dostal se i s trolobijcem až sem bez potíží. Teď jen museli najít vévodu. Zamával na kapitána, aby upoutal jeho pozornost. Boris si ho všiml a hned k nim přišel.

"Co se děje, Herr Jaeger?"

"Kde je vévoda?"

"Odešel do jídelny, aby něco snědl. Rada se znovu sejde za několik minut. Co mu chcete?"

Felix horečně hledal nějaký důvod, proč by si měl s vévodou promluvit o samotě. Náhle ho zasáhla vlna inspirace:

"Přináším mu naléhavou zprávu od Herr Schreibera týkající se démonických sil obléhajících město."

Viděl, že si získal pozornost mnoha přítomných mužů. Čaroděj, nebo ne, Max Schreiber tu zjevně požíval úcty.

No, první překážka byla překonána. Teď bylo jen třeba předat nějak zprávu vévodovi, aniž by přítom přišel o hlavu.

"Kde je vévoda?" zeptal se jen tak ze zvědavosti.

"Právě odešel do jídelny, aby něco pojedl a soukromě si pohovořil s bratrem."

Felix s Gotrekem si vyměnili zděšené pohledy. Tohle může být naprosto nevinné - neboje v tom něco hrozného. "Kudy se jde do jídelny?" zeptal se Felix. Všiml si kapitánova tázavého výrazu a dodal: "Slyšel jsem o kráse tamních tapisérií"

učiněné pohádky."

"Je za hlavním přijímacím sálem, poblíž schodiště. Kam váš statečný společník tak pospíchá? Doufal jsem, že si s ním pohovořím o jeho výkonu na hradbách."

"Myslím, že hledá toalety. Dost toho dnes vypil."

Villem krácel vedle svého bratra zešeřelými chodbami paláce. Byl rád, že je noc, a byl rád, že je navzdory světlou loučí i šero. Nechtěl vidět Enrikův obličej a ani nechtěl, aby bratr viděl do tváře jemu. Báł se, že tam má svůj záměr i vinu vepsány příliš zřetelně.

"Nuže, bratře, o čem jsi to chtěl se mnou hovořit?" Villem se rychle pokoušel odhadnout, jak daleko jsou od místa, kde čekají Lars a Pavel. Teď už moc ne, pomyslel si, možná třicet kroků. Měli by čekat ve výklenku. Doufal, že si pamatují jeho pokyny. Čistá bodnutí. Připomněl si část plánu, kterou jim neprozradil, a opět se ujistil, že otrávená dýka je na svém místě.

Bylo nutné, aby poté, co podle zavraždí vévodu, zemřeli rukou truchlícího bratra. Několik škrábnutí otrávenou dýkou je vyřídí. Potom je může rozpárat, jak chce, aby to vypadalo, že proběhl náležitě krvavý souboj. Náhle se podivil, že dokáže vést vlastního bratra do záhuby. Opravdu už klesl tak hluboko?

"Zdáš se mi velmi ustaraný," dodal Enrik. "Co tě trápí?"

Zdálo se, že bratr má o něho upřímnou starost. Vlastně to bylo trochu dojemné. Teď je ale čas být nemilosrdný, říkal si Villem. Soucit si dovolil nemůžeš. Buď on, nebo ty. Bylo to snadné, když měl co do činění s cizinci a rivaly ve službách pána Tzeentche. Nyní to bylo těžší. Tohle byl přece jen jeho bratr, člověk, kterého znal déle než kohokoli jiného, člověk, s nímž vyrostl a s nímž si hrával jako dítě. Kterého znal ještě před tím, než se zamotal do sítě Temných bohů a jejich uctívaců, v časech, kdy byl život jednodušší a nevinnější.

"Pamatuješ, jak jsme jako chlapi chodili na hodiny šermu ke starému Borisovi?"

"To jsou ty důležité věci, o nichž jsi chtěl se mnou mluvit?" zeptal se Enrik mírně. Zdálo se, že se nezlobí. Spíš vypadal překvapeně a jeho hlas měl láskyplný nádech. Tahle jeho stránka zůstala většině lidí utajena. Lidé ho znali jen jako chladného a povýšeného vévodu. Tohle byla lidská bytost. Villem si uvědomil, že ho doopravdy zná jen on. Dlouhá léta mu věrně sloužil a nyní si uvědomil, že ta věrnost nebyla ani zdaleka předstíraná, dokonce ani poté, co se stal členem kultu Toho, jenž mění cesty. Když zabije vévodovy vrahy, bude to zčásti opravdu pomsta truchlícího bratra. Už bylo toho pokrytectví dost, řekl si. Bratr musí zemřít, aby ti zajistil věčný život z rukou velkého Přeměňovače. Nic víc v tom není. Přesto věděl, že to není pravda. Příliš často v minulosti litoval svého rozhodnutí přidat se ke kultu Chaosu a přál si, aby byl býval dost silný a odolal mu bez ohledu na důsledky. Byl si jist, že Tzeentch to ví a přihodí to na mísku vah, až ho bude soudit. Na to, aby uspěl v řadách Pána proměn, nebyl dost krutý a citíždostivý. Ať se rozhodne jakkoliv, zatracení stejně neunikne. Z cesty, kterou si zvolil, se už vrátit nemohl, i když i ona vedla do záhuby. Potřásl hlavou a povzdychl si.

"Prozradíš mi už konečně své tajemství?" zeptal se Enrik mírně.

Samozřejmě žertoval, ale Villem pocítil náhlé sebevražedné nutkání se ke všemu přiznat, opravdu prozradit bratrovi své veliké tajemství. Nechtěl prosit za odpuštění, nechtěl se kát. Dokonce ani nežádal pochopení. Jednoduše byl unavený a shrbený pod tíhou zakázaného vědění. Chtěl se přestat skrývat a stranit ostatních.

Necítil už nadřazenost nad ostatními. Ani už neměl pocit, že patří k privilegované skupině. Byl jen k smrti unavený.

"Hodně jsem o těch hodinách šermu v poslední době přemýšlel," řekl, jen aby přerušil mlčení. Jak daleko mohou být od toho výklenku? Deset kroků? Patnáct? Těžko říct. "Myslel jsem na to, jak jsem tě jednou udeřil zezadu do hlavy, zranil tě, a ty jsi pak řekl Borisovi, že to byla nehoda. Nikdy jsem ti za to nepoděkoval."

"A celou dobu tě to trápilo, vid'?" smál se Enrik. Byl to zdravý srdečný smích muže v nejlepších letech. Není správné ten smích utnout, pomyslel si smutně Villem. Došlo mu, že nic z toho, co udělal, nemělo v podstatě žádný význam. Zabil mnoho lidí takřka bezdůvodně, jen aby napomohl konci, v nějž sám nikdy doopravdy nevěřil. A nyní kvůli němu zatracuje i vlastního bratra. Bylo na čase s tím šílenstvím přestat. Jenomže jak s tím teď mohl přestat? Věci už zašly příliš daleko. Už byli skoro u výklenku. Byl si jist, že vidí stíny čekajících vrahů. Pak Pavel zaútočil.

Villem si nebyl jistý, proč se vlastně vrahovi vrhl do cesty: z lítosti, z lásky, z věrnosti... nebo možná jen z pocitu, že vedl špatný život, který teď musí odčinit. Hluboko uložený pud sebezáchovy ho přiměl tasit dýku. Zavolal: "Pozor, vrahové!" a odstrčil bratra stranou tak prudce, že upadl. Pocítil ostrou bolest v boku a věděl, že to Pavlův meč našel cíl. Potrvá jen okamžik, než ho jed usmrtí. Pokud ovšem...

Ponořil se do hlubin své duše a nalezl jiskřičku mystické síly, která se v něm nedávno probudila. Slabě poblikávala, ale on ji stejně popadl a instinktivně ji poslal do boje s účinky jedu. Věděl, že uspěl jen částečně, že získal jen o několik úderů srdce navíc, ale možná budou stačit. Rozehnal se po Pavlovi, ale ten byl příliš rychlý. Villem viděl, jak se na okamžik zatvářil překvapeně, když si uvědomil, kdo na něho útočí. Ale jen na okamžik. Všichni Tzeentchovi přívrženci si byli dobře vědomi, že jim zrada hrozí na každém kroku a že příští útok může být z řad jejich spojenců.

Pavel zareagoval okamžitě. Odskočil a znovu bodl. Ostří meče se podruhé zabořilo Villemovi do boku. Cítil, jak se mu kolem krku sevřela svalnatá ruka, která ho pevně držela, zatímco ho Pavel bodal znovu a znovu. Bolest polevila. Všechna síla z něho vyprchala. Všechno kolem něj mizelo v šeru. Viděl, jak se podlaha zvedá, aby se s ním setkala, a uvědomil si, že ho jeho bývalí přívrženci pustili. Všechna ta červená tekutina kolem něj byla krev a vytékala z jeho těla. Nevěděl, že se jí do lidského těla vejde tolik.

Ohlédl se a viděl, že bratr stále leží na podlaze. Upadl dost ošklivě, když ho Villem odstrčil. Naplnila ho lítost. Všechno jeho úsilí bylo marné. Zabil svého bratra, nebo to alespoň umožnil svým vrahům. Jakoby z veliké dálky zaslechl válečný pokřik a uvědomil si, že se k nim chodbou blíží mohutná rozmazaná postava. Byl to trpaslík, kterého znal: trolobijce Gotrek Gurnisson.

Jak absurdní, pomyslel si. Celou tu dobu jsem usiloval o jeho smrt a teď se modlím, aby doběhl včas a zvítězil. Bohové musejí pukat smíchy!

Díval se, jak se trpaslík vrhl na Larse a Pavla. Snažili se bránit, ale před jeho zuřivostí obstát nemohli. Sekera se jednou dvakrát zablýskla a bylo po všem. Zkrvavené pozůstatky jeho bývalých spoluvěrců ležely na podlaze vedle něj.

"Děkuji ti," snažil se Villem říct, ale nemohl. Místo toho se mu z krku vyvalil šarlatový proud.

Shromáždila se kolem něj Temnota a cítil, jak ho kdosi táhne k bráně smrti. Za ní bylo horko a palčivá bolest. Čekal tam na něj Pán proměn, aby ho pozdravil.

JEDENÁCT

Felix stál na hradbách poblíž Brány chrlíčů. Dnes se to stane. O tom není pochyb. Věděly to legie uctívačů Chaosu. Věděli to všichni vojáci na hradbách. Věděli to i všichni lidé za nimi. Bylo to cítit ve vzduchu a člověk nemusel být čaroděj, aby to poznal.

Mraky na obloze byly rudé s několika stříbrnými a černými šmouhami. Nad okolní krajinou se vznášela šarlatová mlha zahalující vzdálenější části vojska. Sníh se v ní zbarvil do krvava. Felixe z toho pohledu mrazilo. Nepotřeboval Maxe Schreibera, aby věděl, že to je dílo černé magie. Tisíce a tisíce válečníků se řadily na svá místa.

Na to, aby se ta lůza dala označit za regiment, byla příliš málo disciplinovaná. Spíš se zdálo, že jsou to příslušníci různých kmenů spojení pod velením nějakého mocného náčelníka. Hemžili se u základů pekelných válečných strojů, které byly v tom narudlém světle zlověstně tiché. Kolik tam těch zplozenců bahna Chaosu může být?

Jen mezi lidmi v kožešinách napočítal deset různých praporec. Byl tam muž bez kůže. Byl tam obličej se sešitými rty.

Nad jednou skupinou se třepetal praporec s jakýmsi démonem. Felix si přál, aby si mohl být jist, že všichni uctívači Chaosu jsou za hradbami. Události minulé noci jím otřásl.

Asi se už nikdy nedozví, jestli byl Villem zrádce, nebo ne. Každopádně byl mutant, na těle se mu už objevila stigmata.

Ale vévoda i Gotrek tvrdili, že bojoval o bratrův život a zemřel při tom. Mělo se za to, že byl nevinný a celé to bylo součástí plánu Jana Pavlovice, který chtěl zasít rozkol mezi vladaře. Tedy jestli byl Jan Pavlovic nejvýše postavený uctívač, a o tom Felix upřímně pochyboval. Uvažoval, jestli vyskočil z okna sám, zatímco se Snorri s Bjornim napájeli, nebo jestli mu ti dva trochu pomohli. Nezdálo se mu příliš diplomatické vyptávat se na to. Bitva byla na dosah a nemělo smysl se právě teď rozhádat s přáteli. Jestli nechtějí přijít o tu poslední mizivou naději na přežití, musejí být jednotní. Felix se podívil vlastním úvahám a potřásl hlavou. Nic takového by trolobijce nikdy nenapadlo. Pro to tady nebyli. Hledali zde hrdinskou smrt. Takových tu dnes ráno bude asi hodně, pomyslel si Felix. Podíval se úkosem na ostatní, aby viděl, jak se tváří.

Gotrek vypadal stejně mrzutě jako kdykoliv jindy. Upíral pohled na blížící se hordu. Zdálo se, že si vybírá jednotlivce, s nimiž stojí za to se utkat. Felix se musel pousmát. Tady měli někoho, kdo svůj život prodá drazé a vezme s sebou do pekla celé tucty dalších.

Snorri se držel za hlavu a sténal. Zjevně ho víc trápila kocovina než vidina blízké smrti. Občas mu mezi úpěním zbyl čas, aby směrem k uctívačům Chaosu vykřikl trpasličtinou něco, co znělo jako nadávky za to, že mu překazili spánek. Bjorn stál opodál, jednou rukou objímal Sašu a druhou Monu. Felix uvažoval, jak se mu ty dvě podařilo propašovat na hradby a jak je vůbec přesvědčil, aby se s ním vydaly na místo, kde hrozilo bezprostřední nebezpečí. Nejspíš peníze, ačkoliv se zdálo, že se k němu vinou s jistou opravdovou náklonností. Zvláštní svět, pomyslel si Felix.

Ulli stál opodál. Byl bledý a vypadal zamyšleně. Rukou si pohrával s krátkými vousy a díval se často na oblohu, jako by se chtěl vyhnout pohledu na nepřítele. Felix mu to neměl za zlé. Málo lidí se rádo dívá, jak se k nim blíží jistá smrt. Ani trolobijci nebyli výjimkou.

Max s Ulrikou stáli kousek od vévody a jeho družiny. Max zíral do dálky, jako by viděl věci, které nikdo jiný vidět nemůže. Ulrika se na Felixe ani nepodívala. Cítil, že by ho to mělo bolet víc, než ve skutečnosti bolelo, ale bylo zřejmé, že jejich vztah je u konce, a i kdyby se jim oběma podařilo tohle nějakým zázrakem přežít, pravděpodobně by se rozešli. Škoda, pomyslel si, ale nedá se nic dělat.

Vévoda se tvářil přísně a panovačně a jeho vojáci se ze všech sil snažili, aby město vypadalo nedobytně. Za normálních okolností by se jim to jistě také podařilo. Nad každou věží a na všech praporecích jednotlivých oddílů se třepotal okřídlený lev. Na hradbách stáli po zuby ozbrojení obrněnci s meči, kopími a halapartnami v rukou. Oddíly lučištníků byly v pohotovosti, připraveny vystřelit, jakmile se nepřítel přiblíží. Každých padesát kroků se zdvíhaly praky, balisty a další válečné stroje. Felix věděl, že v plástvovitých zdech pod nimi jsou u střilen připraveni další lučištníci. Cítil vařící olej a horký dehet na polévání pahýlů a zranění. Nádob s alchymickým ohněm už byly otevřené a připravené k palbě. Přál si, aby dnes ráno nic nejedl, ale už bylo příliš pozdě.

V dálce zahlédl další pohyb. Z masy uctívačů Chaosu se zvedl obrovský oblak harpyjí a kroužil nad ní jako hejno vlaštovek kolem špičky kostela za letního večera. To není příliš výstižné přirovnání, pomyslel si Felix. Spíš jako houf démonů zvedajících se z ohnivého pekla, aby mezi zatracenými dušemi pod sebou hledali svou kořist. Doufal, že lukostřelci a čarodějové dole jsou připraveni. Z vyhlídky na boj s těmihle odporně páchnoucími protivníky s netopýřími křídly se vůbec netěšil. Vzpomínky na to, jak jim v pustinách Chaosu stěží unikli, byly ještě příliš živé.

Harpyje začaly v pomalé vzestupné spirále kroužit kolem města, až z nich zbyly jen malinké tečky na rozlehlé krvavé obloze. Zjevně se ještě nechystaly zaútočit. Felixe opět upoutal pohyb na zemi. Mezi řadami se prodíraly spousty bestíí a seskupovaly se kousek před nimi. Bylo to jako dívat se na obrovskou šachovnici, kde jsou kameny z masa a krve a v neustálém pohybu. Teď se za dunění obrovských bubnů posouvali kupředu černě odění válečníci Chaosu. Kavalerie přejížděla v řadách za sebou můstky přes přední zákopy. Tetovaní fanatici nesli na zádech mohutné válečné oltáře.

Náhle zavládlo mrtvé ticho. Felix zvedl k očím dalekohled a zaostřil na velký hedvábný stan uprostřed vojska. Z něj vyšel Arek Srdce démona se svými kapitány a čaroději. Felix viděl ty dva albíny -jeden měl zlatý hábit, druhý černý - a za nimi zástup podřadnějších čarodějů, všechny oblečené v těžkých hábích pokrytých podivně planoucími symboly. Měli rovněž hole, které vypadaly, jako by byly vyřezány z kostí, a na každé byla lidská lebka. Zdálo se, že se generál s čaroději o něčem dohaduje. Rozzlobeně gestikuloval a ukazoval na hradby. Mágové napřed potřásali hlavami a nakonec přikýkli.

Felix uvažoval, co se to tam asi děje.

Arek Srdce démona zuřil. Celou noc poslouchal handrkování kapitánů, kteří chtěli pro sebe a své přívržence ukořistit přední pozice v nadcházejícím útoku, a každý z nich se snažil Areka přesvědčit, aby mu dal přednost před ostatními. Celou noc naslouchal pošetílým připomínkám svých čarodějů, kteří mu tvrdili, že ještě nenastal pravý čas pro jejich kouzla, že hvězdy nejsou ve správném postavení a že se ještě neshromáždilo celé vojsko.

Byl si jistý, že se jen vymlouvají. Jeho špehové, a nebylo jich málo, mu nosili zprávy o tom, že Lhoigor a Kelmain navštěvují mnohé z jeho velitelů. Když se jich na to zeptal, prohlašovali, že se jen ze všech sil snaží udržet vojsko pohromadě a ujistit jeho přívržence, že všechno jde podle plánu. Arek jim nevěřil ani slovo. Věděl, že proti němu osnují spiknutí a že je jen otázkou času, než proti němu povstane jeden či více z jeho vlastních kapitánů. Ta stálá nečinnost, všechny ty řeči o hvězdách a znameních jen zdržovaly a jeho vojsko bylo zatím z čekání stále znudnější a neklidnější a zralé na vzpouru proti svému veliteli. A navíc tak nepříteli poskytoval čas ke zmnožení sil. Špehové mu oznámili, že vojsko Ledové královny je jen několik dní cesty odtud a ze severu se sem valí armáda skavenů. Pravda, byla to jen malá vojska, ale Arek věděl, že už mnoho velkých armád doplatilo na útok zezadu ve vhodnou chvíli. To se jemu nesmí stát. Všem myšlenkám na vzpouru dnes učiní přítuž.

Teď už na ně nebudou mít čas. Vojsko bude mít brzy plné ruce práce, než aby ztrácelo čas piklemi proti němu. Brzy jim dá vítězství, které celou hordu opět sjednotí pod jeho praporec, a těm, kteří by se mu chtěli postavit, čas na rozmyšlenou. Dnes se přeženou přes hradby Praag a získají absolutní a konečné vítězství.

Max Schreiber se díval, jak se čarodějové z hordy Chaosu přesouvají do jejího čela. Zajímalo ho to víc než jen z profesionálního hlediska. Jeho život i život ženy, na niž mu záleželo, bude brzy možná záviset na tom, jak bude pohotový.

Ty dva albíny sledoval nejpozorněji. Měli v sobě něco, čím se lišili od ostatních. Maxovy vycvičené smysly vycítily, že oba takřka září mocí. Byli to ti nejmocnější čarodějové, jaké kdy viděl, mnohem silnější než kterýkoliv z jeho bývalých učitelů nebo on sám. Ostatní byli téměř jistě jen jejich učni. Sledovali dvojčata s opatrnou úctou a doslova jim viseli na ústech a na rukou.

Ti dva vystoupili na volné prostranství před hordou, stále ještě bezpečně mimo dostřel. Okamžik stáli tiše se sklopenými hlavami, pak pohlédli jeden na druhého, zvedli ruce a začali se zařikáváním. Nejdříve se zdánlivě nic nedělo. Max pocítil jen nepatrné rozvíření magických vichrů, a to jen proto, že byl velice pozorný. Čarodějové kolem dvojčat sklonili jeden po druhém hlavy a začali rovněž zařikávat. Max pocítil ve vzduchu mírnou změnu.

Magické vichry nyní vířily silněji, stejně jako normální vítr. Max cítil na obličeji dotek jeho chladných prstů. Z holí dvojčat vyrazily výhonky síly a dotkly se válečných strojů kolem. Ze stroje na stroj přeskakoval obloukový výboj. Utvořila se z nich síť, která byla tak složitá, že se i Maxovi příliš nedařilo ji sledovat. Paprsek za paprskem se dotýkal planoucích mraku nahoře. Zahřmělo a z oblohy sjel blesk.

Nebyl to ale žádný obyčejný blesk, to Max věděl. Byl těhotný magickou mocí, kterou si horda Chaosu přitáhla ze Severních pustin. Jeden blesk za druhým sjížděl na zem a končil ve špičkách holí těch dvou. Mágové přitom rostli hrozivou silou. Max viděl, že jejich aury září stále jasnějším světlem. Měli stále silnější a silnější hlasy, až byli slyšet i na hradbách. Jejich slova byla nabitá zlověstnými výzvami a neustále opakovali Tzeentchovo jméno. Sníh kolem nich roztál v okruhu padesáti kroků a objevila se hnědá zem.

Hrom burácel a oblaka vířila jako voda v peřích. V jejich středu se udělala trhlinka a odhalila oblohu. Skrze ni shlížel na zem ďábelský měsíc Chaosu, Morrslieb. Zářil jasně jako malé slunce a aura kolem něho vytvořila ohavný obličej s rozevřenými ústy a vyplazeným jazykem, zírající lačně dolů na město.

Max slyšel, jak lidé kolem něj začali bědovat a nařikat. Věděl proč. Ta zlá tvář byla vyobrazena na tapisériích v paláci a vytesána do mnoha domů. Právě ona shlížela na Praag během posledního obléhání. Vzduch vibroval energií. Když světlo měsíce dopadlo na obrovské obléhací stroje, spustil se hrozný rámus. Stroje se rozzářily. Jejich kovové konstrukce se rozechvěly a daly se do pohybu. Byl to děsivý a zároveň úžasný pohled. Jako by oživilo bitevní pole plné ohromných kovových soch.

Čarodějové nepěstali zařikávat. Mlha obklopující vojsko se začala srážet a tuhnout a shlukla se do mohutných kvádrů načervenalého světla. Ty se pak začaly zmenšovat a scvrkávat a zároveň koncentrovat. Přitom se začaly obrysy lidských postav. Nejprve to byly jen nejasné, nestvůrné tvary, ale během dlouhých minut a za neustálého zařikávání kouzelníků se měnily v hmotné světelné postavy bez rysů, které pak nabývaly tvaru a ostrosti, až tam nakonec byly tisíce ohavných postav.

Max mnohé z nich poznal. Viděl je v zakázaných tlustospisech, které studoval. Tyhle věci připomínající pekelné houby se jmenovaly Tzeentchovi Ohnivci a byli to podřadnější démoni, kteří ale měli poměrně velkou moc. Růžová stvoření s obrovskými hlavami místo trupu tančila a skotačila na otevřeném prostranství.

Nyní se přidali i ostatní čarodějové ve vojsku. Max měl za to, že to jsou kněží a mágové sloužící jiným silám, kteří využili černé magie shromážděné Arekovými čaroději. Ohromně sledoval, jak se z nicoty vynořují další a další démonické postavy.

Poznával Démonky Slaaneshe: podivné hermafroditní tvory s jedním obnaženým prsem, holou hlavou a jedním mohutným pařátem, který vypadal jako krabí klepeto. Byly podivně, znepokojivě krásné. Některé jely na zvláštních dvounohých zvířatech s dlouhými kmitajícími jazyky, jiné šly pěšky a mávaly přitom dlouhými meči. Mezi řadami válečníků Chaosu se zhmotňovaly další postavy. Obrovití psi s ocelovými tesáky a mohutnými svalovými límcí kolem krku. Rozložiti ozbrojení válečníci připoutaní ke hřbetům obrovských červených a bronzových ořů, kteří byli mnohem větší než obyčejní koně a jejichž oči planuly děsivým krvavě rudým světlem. Před nákazou prolezlými řadami uctívačů Nurgleho vybublaly podivné slizké věci podobné slimákům. Všechna ta stvoření byla obklopená auroou moci a síly, prozrazující jejich démonický původ. Za celý život Max neviděl tolik mocné magie a odpoutané mystické síly na jediném místě.

Pochyboval, že se něčeho podobného ještě dožije.

* * *

Felix pozoroval, jak se horda Chaosu dala do pohybu. Jen stěží dokázal potlačit nutkání křičet strachy, jako to dělali někteří kolem. Uvažoval, jestli přežije příští hodinu. Masivní kovové obléhací stroje s vytesanými sochami ohavných démonů se začaly kodrcavě sunout kupředu. Některé táhly skupiny zpocených, takřka nahých mužů. Jiné se hýbaly vlastní magickou silou a burácely stále blíž a blíž. Felix zaslechl ze vzdálené části hradeb křik, jak smrtící nálož jednoho ze strojů dopadla mezi obránce.

Najednou se desítky tisíc nájezdníků, bestíí a válečníků Chaosu daly do pohybu. Hnaly se sněhem k hradbám. Jejich jakot a řev rval uši. Vzduchem se rozléhalo hromové dunění jejich bubnů a troubení rohů. Vítr přinášel puch síry a nečistých těl.

Felix pevně sevřel meč a snažil se uklidnit. Nebylo to snadné. Některé z těch netvorů, kteří se sem hnali, poznával. Setkal se s nimi v chodbách pod Karag Dumem. Například ti psi byli démoni, kterým obyčejná zbraň nemohla ublížit. Gotrekova sekera ano, ale Gotrek nemohl být všude, a ani to malé vojsko démonů, které se na ně hnalo, nemohl pobít sám.

"Řekněte jim, ať se ztiší. Snorri má trochu kocovinu," ozval se Snorri.

Felix se musel pousmát. Napětí z něho trochu opadlo. Rozhodl se, že ať už ho napadne cokoliv a ať je to, jak chce, silné, vynasnaží se, aby svůj život neprodal lacino. Když už nic lepšího, alespoň s sebou vezme pár těch zatracených parchantů.

Harpyje nad nimi přestaly kroužit a začaly se pomalu snášet dolů. Sestupovaly pomalu, vůbec ne tak, jak to Felix viděl v pustinách Chaosu, kdy se střemhlav vrhaly k zemi. Mohl se jen dohadovat, že mají za úkol zaútočit, teprve až obléhací stroje dorazí k hradbám. Takové vyrušení obránci nebudou moci ignorovat. Někdo tam venku musel tohle plánovat hezky dlouho.

Vojsko Chaosu bylo stále blíž. Většina válečníků a démonů se nakupila kolem obléhacích strojů, aby se v jejich stínu ukryla před střelami. Jen někteří, ti odvážnější, ztřeštěnější nebo více bažící po slávě se hrnuli kupředu bez ochrany. Obránci na hradbách s napětím přihlíželi. Felix věděl, že uctívači Chaosu budou brzy na dostřel. Nadešel čas zmenšit jejich počet.

Felix zvedl dalekohled a přelétl zrakem postupující hordu. V jeho zorném poli se objevily obličejové barbary. Zuřivě řvali, z otevřených úst jim tekla pěna, na čele jim vystupovaly žíly, svaly měli naběhlé. Vedle nich byly mohutné chlupaté bestie s rohatými beraními hlavami, očima plnými zloby a nelidskými tlamami zdviženými k obloze ve zvířecím řevu. Za černými runovými přilbami se skrývaly hlavy bojovníků Chaosu. Jediné, co bylo vidět, byly jejich podivně planoucí oči. V ošklivé záři čarodějněho měsíce se chvěly démonické tváře. Felix od nich odvrátil zrak a prohlížel si jednu z obléhacích věží.

Byla dokonce vyšší než věže Praag, postavená ze dřeva a chráněná černým železem z pustin, které sem bezpochyby dotáhli z pekelných kováren pod troskami Karag Dumu. Pláty byly vykovány do tvaru lačných démonických hlav nebo popsané nevyslovitelnými runami z jejichž ďábelské záře bolely oči. Věž, na kterou Felix hleděl, měla na přední straně připevněnou Khornovu hlavu. Do jejích kol byly vyryty tváře, které se podobaly velkému Krvežíznivci, s nímž se utkal ve ztraceném městě trpaslíků. Zdála se být neuvěřitelně mohutná a pevná. Vypadala spíš jako hradní věž než jako válečný stroj. A přesto se pohybovala, poháněna magií. Valila se kupředu rychle jako běžící člověk, nadskakovala na rozbrázděné půdě a drtila bestie, které měly tu smůlu, že jí spadly pod kola.

Z Khornových otevřených úst se vynořilo obrovské dvouhlavé beranidlo, které vypadalo jako jazyk nějakého nesmírně velkého hada. Na vrcholku věže se několik divochů potýkalo s malou balistou a zuřivě se snažilo použít ji proti obráncům. Tucty malých oken ve stěnách stroje Felix viděl stínové obrysy válečníků čekajících uvnitř.

Zařikávání teď už přicházelo zblízka. Z hradeb vylétly ohnivé koule a hnaly se na blížící se hordu. Z vířící oblohy sjely blesky. Nad hlavami řvoucích válečníků Chaosu se objevily podivné zlaté plameny. Většina kouzel zapraskala a zmizela pohlcena zlověstnou mlhou obklopující pekelné vojsko nebo neutralizována činností nepřítelových čarodějů. Jedno či dvě přesto dosáhlo svého cíle. Felix viděl, jak uprostřed oddílu bestíí vybuchla ohnivá koule. Mnoho jich bylo na místě roztrháno na kousky. Další začaly hořet a zmateně běhaly mezi svými bratry. Hořely jako živé svíce, dokud je někdo nesrazil nebo je ostatní neudupali. Tato podívaná vyvolala u válečníků na hradbách jásot. Bylo to první malé vítězství. Felix doufal, že jich ještě bude mnohem více.

Ozvalo se skřípání a potom hlasité brnknutí a Felix věděl, že byl právě použit jeden z katapultů. Přes obléhatele přeletělo množství balvanů, které se pak, pro vzdáleného pozorovatele zdánlivě úděsně pomalu, snesly k zemi a rozdrtily všechno, co jim přišlo do cesty. Felixe potěšilo, že katapult nezabil jen své přímé cíle. Mnozí z útočníků se kamenům snažili vyhnout a zemřeli pod kopyty svých druhů. Postižená část řady upadla ve zmatek a postup se zpomalil. Ti, kteří se na ně tlačili zezadu, udupali další.

Do boje se zapojovaly další a další katapulty a balisty na hradbách. Noví a noví nájezdníci padali za obět jejich střelám.

Alespoň části vojska bránily v postupu stále větší hromady rozdrčených a zohavených těl. V ohromném oceánu útočníků se tak vytvářely víry a proudy, které mohly hravě konkurovat skutečnému moři. Na dav dopadaly soudky s alchymickým ohněm a proměňovaly zasažené v planoucí pochodně, které nedokázal uhasit ani chladivý sníh.

Ztráty ale byly i na straně obránců. Obrovské katapulty v zadních řadách nepřátelského vojska vrhaly na hradby Praag smrtící nálože. Felixovi těsně nad hlavou prolétl obrovský balvan. Trhl sebou, když uslyšel, jak s praskotem prolétl červenými střechami za jeho zády. Poplašené výkřiky a pach kouře mu prozradily, že buď dopadl na nějaký krb, nebo kama a nebo byl očarován a sám založil oheň. Doufal, že pravda je to první, ale obával se, že spíš to druhé.

Někteří z čarodějů Chaosu buď zapomněli na to, co věděli o ochraně Praag, nebo byli příliš naplněni pocitem převahy a posílali proti hradbám zaklínadla na vlastní pěst. Felix zahlédl, jak se k obráncům řítí žhavá koule, v níž bylo možné rozeznat odporný lačný obličej. Prastará magie však nepovolila a koule zhasla několik kroků od hradeb. Zbyl z ní jen pronikavý pach síry, který obránce štípal v nose. Z radostných a úlevných výkřiků poznal, že magie nepovolila ani v ostatních částech opevnění.

Z hradeb vylétly najednou tisíce šípů. Tisíce šípů vystřelených vši silou kislevských krátkých kombinovaných luků a trpasličích kuší kosily útočníky. Výkřiky bolesti se mísily s krvežíznivým řevem. Další salva a další stovky mrtvých. Důstojníci udíleli rozkazy, lučištníci zakládali další šípy a opět napínali tětivy. Střelci s kušemi se také činili. Sníh byl posetý mrtvolami, které blížící se obléhací věže vzápětí rozdrtily na kaši. Bitevní pole zaplavili páni smrti, kteří lačně hltali duše padlých.

Příšerný zápach, práskání křídel, která se rozevírala, aby zpomalila sestup, a chraplavé krákorání Felixe upozornily, že harpyje konečně zaútočily. Tak tak se vyhnul rozevřenému železnému pařátu a rovnou ho nestvůře usekl v zápěstí. Vystříkla černá krev a okřídlený člověk přepadl přes hradbu a za úporného mávání křídlů se nabodl na kůl v příkopu. Felix si otřel krev z obličeje, odplivl si a rozhlédl se po hradbách.

Na obránce se sápalý stovky okřídlených humanoidů, snažících se v kritickém okamžiku bitvy odvést pozornost obránců od obléhacích věží. Vzduchem se míhali další a další a snášeli se na město, kde šířili oheň a hrůzu. Felix s uspokojením zaznamenal, že se lučištníkům dole v ulicích podařilo několik netvorů sestřelit, ale z krvavě rudé oblohy se snášeli další a další.

Felixovy pozornost upoutal Gotrekův válečný pokřik. Zahlédl, jak trollobijce jedním máchnutím zabil dvě harpyje najednou. Blýskavé ostří jeho sekery jimi projelo, jako by bylo rozžhavené. Snorri přišlápl jednu harpyji k zemi a kladivem jí vytloukal mozek z hlavy. Celou tu dobu si sekerou držel od těla její společnice. Bjorni kamsi schoval obě děvčata a teď rozséval v nepřátelských řadách smrt. Kousek od Felixe zápasil na kluzkých zkrvavených kamenech s další harpyji Ulli. Felix k němu doběhl a vrazil meč harpyji do zad.

Ulli nasupeně vstal a plival kolem sebe krev: "Zvládl bych to sám," houkl na Felixe.

Felix udělal rukou rozmáchlé gesto. "Je jich tu ještě spousta."

Ulli přikývl a opět se vrhl do vřavy. Hradby zalilo povědomé zlatavé světlo. Felix poznal, že Max se zapojil do boje. A stálo to za to. Kontakt se světlem zkosil alespoň půltucet okřídlených netvorů, kteří se pod jeho silou celí sevrkli. Felix se rozhlédl a spatřil Maxe s Ulrikou. Stáli vedle sebe a kolem nich nebyl jediný netvor. Zamával na ně a oni mu odpovíděli kývnutím.

Harpyje jako by najednou měly dost. Zvedly se a za vzdorného výskotu se rozletěly dál od města. Tahle obranná linie na ně byla příliš silná. Felix pohlédl na blížící se vojsko. Využilo rozptýlení dobře a dostalo se za tu dobu o hodný kus blíže k hradbám. Dětilo je teď od nich jen několik set kroků.

Otřel si z obličeje pot a zavolal na jednoho z roznašečů vody. V krku měl sucho jako na arabské poušti. Chlapec mu přinesl měch a on do sebe spěšně obrátil část jeho obsahu. Voda chutnala jako víno. Vychutnával si ten pocit. Dalších několik hodin, pokud bude ovšem ještě naživu, se bude muset spokojit s hrstmi sněhu. Snad bude mít štěstí. Vtom uslyšel jásot. Jeden z obléhacích strojů se pod vytrvalou palbou z katapultů začal kácet. Chvilí se kymácel jako vůz, který se koly dostal na okraj příkopu. Pak na něj dopadl další velký kámen. Ozvala se rána, jako když kladivo udeří do kovového bubnu, jen stokrát hlasitější. A to už bylo na pekelný stroj příliš. Naklonil se jako loď v bouři a svalil se doprostřed hejna bestii. Podle úpění a výskotu jich pod ním zemřely stovky. Pak se ozval mohutný výbuch, černá konstrukce se v mžiku rozevřela a v jejích útrobách se objevily žluté ohně, které vypadaly jako tajemná brána do jakéhosi žhnoucího pekla. Vzduchem létaly masivní kovové pláty, ostré jako břitva, a stínaly hlavy nájezdníkům, prorážely černá rytířská brnění a působily vojsku Chaosu značné ztráty.

"Tak, první bychom měli, zbývá ještě dvanáct," zamumlal Ulli.

"Já bych jim mohl ukázat větší věž," bručel Bjorni. "A ta moje by tak rychle dolů nešla." Nikoho to ale zjevně nezajímalo. Na hradby se dostavily čerstvé oddíly lukostřelců a zaujaly svá místa. Jejich velitelé udíleli rozkazy. Muži si připravili šípy, napjali tětivy a vystřelili. A umírali další uctívači Chaosu.

"Dáváme jim na frak," krákal Ulli.

"Tohle je jen začátek!" houkl na něho Gotrek. "Jen počkej, až dorazí k hradbám."

Mladý trollobijce se zatvářil zklamaně.

Geniální, Gotreku Gurnissone, pomyslel si Felix ironicky. Ty vždycky umíš ostatní v pravou chvíli povzbudit. Ale nezdálo se, že by trpaslíkovo prohlášení vzalo někomu z okolostojících odvahu. Nejspíš mají plné ruce práce s výběrem dalšího cíle, řekl si Felix a poděkoval Sigmarovi za tahle malá milosrdenství.

Poslové běhali sem a tam a přinášeli vévodovi zprávy z ostatních částí bitevního pole. Felix se divil, jak se někdo může v téhle vřavě zorientovat, ale vévoda posílal všechny posly zpátky a zjevně byli s jeho rozkazy spokojeni. Felix předpokládal, že to je tím, že vévoda vypadá klidně, jako by měl věci pevně v rukou. Lidé věřili, protože chtěli věřit. První ze zbývajících obléhacích věží byla už pouhých sto kroků od hradeb. Na jejím vrcholku stáli obrovští barbari v kožešinách a vyzývavě halekali a mávali zbraněmi. Kislevané jim odpovíděli sprškou šípů. Většina barbarů se stačila

včas skrčit za zábradlí. Ty, kterým se to nepovedlo, sházeli ostatní dolů. Raněným oni nepomáhají, pomyslel si Felix. Khorne se pravděpodobně už těší na jejich duše.

Vykořčil k Maxovi a Ulrice. Oba byli od hlavy k patě potřísnění zaschlou krví. Nedalo se poznat, kolik z ní je jejich vlastní. "Jste v pořádku?" zeptal se.

"Ano," odpověděla Ulrika a Felix při bližším pohledu viděl, že nelže. Vypadala víc než dobře. Měla povznesenou náladu, jako by byla pod vlivem nějaké silné drogy. Felix už viděl mnoho válečníků v tomhle stavu a sám se tak několikrát cítil, trochu i teď. Neznal větší vzrušení než přežít boj na život a na smrt. Ulrika se dívala na vyjící moře uctívaců Chaosu.

"Sem s nimi," řekla se smíchem. Byl to děsivý smích plný šílenství. Připomněl mu Gotreka, když s ním nejvíc cloumala touha zabíjet. Felix sledoval její pohled. Viděl, že mnohé z těch vyjících bestíí kolem válečných strojů si nesou ke hradbám dlouhé žebříky.

"Budou tu za chvíli," řekl.

"Máš strach, Felixi?" zeptala se ho výsměšně.

Usmál se: "Hrozný."

Naklonila hlavu ke straně a změřila si ho od hlavy k patě: "Ale bojuješ jako ďábel."

"Strach mě nutí bojovat dobře."

"Jsi zvláštní člověk. Felixi Jaegere. Žádný kislevský válečník by se takhle ke svým citům nepřiznal."

"Možná jsem jen čestnější," zamumlal.

"Cože?" zavolala. Zjevně v tom rámusu přeslechla, co říkal.

"Pozor!" vykřikl Max a zvedl ruce. Kolem nich se rozzářilo zlaté světlo. Vzhůru sršely záblesky energie. Felix zvedl hlavu. Právě včas, aby viděl, jak se letící harpyje proměnila ve zčernalou ohořelou slupku. Spadla mu k nohám. Ohořelá kůže jí popraskala a odhalila červené maso a bílé kosti. Felix se s úšklebkem odvrátil. Hnusný puch hořícího masa mu ucpal nosní dírkou.

"Šikovné kouzlo. Maxi." řekl.

"Poslední dobou jsem hodně cvičil," odpověděl čaroděj, obrátil se směrem k vojsku a namířil pronikavé paprsky třípytlivé energie na nejbližší obléhací stroj.

Pekelný stroj byl obklopen čímsi, co energii pohltilo. Felix viděl, jak se vzduch kolem něho chvěje. Jako by nějaký zpola viditelný štít před tím zásahem uhýbal. Mlha se z místa dopadu rozptýlila do stran. Vlnila se přitom jako vodní hladina, když na ni dopadne kámen. Max přidal na síle a světlo se pomalu vyšplhalo až k vrcholku věže, dotklo se vyjící bestie, která se vzápětí roztekla. O několik okamžiků později se balista, kterou předtím obsluhovala, vznítla.

Felix mohl jen doufat, že se plameny rozšíří na celou věž. Z vrcholku věže stoupal dým a plameny šlehaly stále výš. Zdálo se, že materiál, z něhož je věž postavena, je hořlavý. Brány věže se otevřely a posádka začala vypadávat z výšky padesáti stop na zem. Věž byla zjevně navržena tak, aby se v pravou chvíli snížila a umožnila tak posádce dostat se ven. Felix se obrátil k Maxovi.

"Kdybys tohle mohl udělat vícrát, možná bychom je dokázali zadržet."

Čaroděj se svíjel bolestí. Byl bledý a vypadal jako člověk zotavující se po dlouhé, těžké nemoci. Všechna síla z něho vyprchala. Ulrika stála vedle něj a podpírala ho. Felix pocítil osten zbytečné žárlivosti a přistoupil k nim, aby mu nějak pomohl.

"Neměl... Neměl jsem to dělat," lapal Max po dechu a z čela mu stékal pot. "V té věži bylo cosi živého, cosi démonického, strašné zlo starší než svět sám. Než jsem to vyhnal, sám jsem málem přišel o život. Cítil, že jeho ochranná kouzla slábnou, a myslel jsem si, že když trochu přidám, přemůžu je. Přemohl jsem je, nebo ne?"

"Ano," řekl Felix a natáhl ruce, aby ho zachytil, protože Max se pomalu kácel dopředu. Rychle ho s Ulrikou odnesli k zídce a opřeli ho o ni. Max vypadal, jako by měl každou chvíli zemřít.

"Bude v pořádku?" zeptala se Ulrika. Měla velmi starostlivý hlas. Felix nahmatal Maxův pulz. Byl rychlý, ale silný. Čelo měl horké. "Myslím, že ano, ale nejsem ani lékař, ani čaroděj. Nevím, co s člověkem dokáže udělat magie. Ale vypadá jen vyčerpaně..."

"Myslím, že se ještě úplně nezotavil z toho, jak mě uzdravoval," řekla. Znělo to provinile. Felix na ni pohlédl a zavrtěl hlavou.

"Nesmysl. Když nám pomáhal zastavit útok na sýpky, byl už v pořádku. Nedělej si starosti. Těch už teď máme víc než dost."

Navzdory uklidňujícím slovům si Felix nebyl tak jistý, že má pravdu. Max se v poslední době hodně namáhal. Bojoval, léčil, zaháněl duchy, kteří je napadli. Možná že přečerpal své životní síly a teď bude muset zaplatit. Ucítil, jak ho někdo tahá za rukáv a pohlédl dolů. Max se na něho unaveně usmíval.

"Budu v pořádku," mumlal. "Jenom si potřebuji chvíli odpočinout a budu jako nový."

Čaroděj se na Ulriku nepodíval, ale ji jeho slova zjevně uklidnila. Žářivě se na něho usmála a něžně se dotkla jeho tváře. Felix zrudl. Měli ti dva už spolu něco bez jeho vědomí? V této chvíli vypadali jako milenci. Ovládej se, pomyslel si. Na takové myšlenky teď není vhodná chvíle.

Mezi hradbami a obléhací věží létala magie, až to praskalo. Z postupujících jednotek se zvedala oblaka prachu. Vzduch byl plný smrtícího svištění šípů, přehlušovaného nářkem raněných a řevem mas valících se kupředu.

Uctívací Chaosu se začali chovat jako šilenci. Přítomnost démonů je zřejmě doháněla k nevidané zuřivosti. Navzdory strašlivým ztrátám, které už jejich strana utrpěla, postupovali kupředu, jako by se nic nedělo. Vypadalo to, že jejich odhodlání nelze ničím zlomit. Felix věděl, že tohle bude jeho životní boj.

Skupina nejrychlejších útočníků dosáhla příkopu u úpatí hradeb. Zjevně byli připravení. Okamžitě začali zvedat dlouhý žebřík, a ještě než se opřel o stěnu, už na něm byl válečník s kozí hlavou, a přesto že měl kopyta, šplhal nahoru

překvapivě rychle. Jakmile se žebřík dotkl zdi, shodili ho obránci dolů. Bestie spadla o kus níže, ale pak se silnou rukou zachytila příčky a šplhala dál. Byla už v polovině žebříku a její sudokopytnatí bratři ji následovali, když se obráncům podařilo žebřík vyvrátit. Místo, aby spadl přímo dozadu, skácel se na stranu a bestie se tak do jedné nabodaly na špičaté kůly.

Zed' se otřásla pod nárazem první obléhací věže. Felix se naklonil přes hradby, aby se podíval, co se děje. Věž najela přímo do příkopu a rozdrtila kůly pod sebou. Beranidlo v její stěně narazilo do hradeb, až kolem odlétaly úlomky kamenů. Z vršku věže se už spustil můstek a zevnitř se vyvalili válečníci a hrmuli se přes něj. Felix viděl další uctíváče posedlé bojechtivostí, jak se snaží vyšplhat po stěně věže a používají přitom démoních obličejů jako záchyťů. Další a další se poušteli do namáhavého šplhání a Felixovi připomínali mravence.

Do hradeb narážely další a další obléhací věže a z nich se valili další uctíváči hulákající Khornovo jméno a modlitby ve svém hrdelním jazyce. Felix tasil meč a rozhlížel se kolem po trolobijcích. Dalo se čekat, že se pohrnou do nejhustší vřavy. Zadíval se na Ulriku, která klečela u Maxe a hladila ho po čele. Projel jím nával žárlivosti, rozmrzelosti a bojechtivosti.

"Dej pozor na Maxe," řekl a rozběhl se k bojišti. "Hned jsem zpátky."

Arek se díval, jak jeho válečníci dobývají hradby Praag. V některých ohledech to šlo lépe, než očekával. V jiných ale hůř. Nečekal, že ztratí dvě věže, ještě než dosáhnou hradeb. To ten zatracený čaroděj a ti mizerové u katapultů. Na druhou stranu, harpyjím se skvěle podařilo odvést pozornost obránců a podle plamenů šlehajících zpoza hradeb to vypadá, že teď páchají pěknou spoušť v nepřátelském městě.

Arek fascinovaně sledoval, jak obrovské obléhací věže vyvrhují svůj náklad válečníků na hradby. Příslušníci severních kmenů bojovali bok po boku s vrčícími bestii. Všichni byli plni divoké touhy zabít. Arek jim teď skoro záviděl.

Vždycky ho těšilo zvítězit nad nepřítelem ve víru bitvy. Občas ho napadlo, že by se mu možná i líbilo být jedním z těch zběsilých uctíváčů Khorna. Dosud neprohrál jediný souboj a věděl, že s dary od velkého Přeměňovače to ani není pravděpodobné. V boji byl neporazitelný, a právě proto se ho žádný z ostatních velitelů neodvážil vyzvat na souboj o velení nad hordou. Nebýt té proklaté vize...

Podél hradeb se zabýsklo a blesk zabil několik z jeho lidí. Magické hradby, které jeho čarodějům znemožňovaly zasáhnout, zjevně neúčinkovaly na ty, kdo už byli uvnitř. Uvažoval, jak je to možné. Bylo to jako být za zdí nebo chycený v uličce mezi dvěma překážkami? Musí se na to svých oblíbených čarodějů zeptat, až bude čas. Možná ještě předtím, než je nechá popravit za nedostatek nadšení při ochraně jeho vojáků. Přisahali, že věže jsou naprosto odolné vůči magii nepřítele a že na ně nepřátelské zbraně nestačí. Dnes se ukázalo, že ani jedno z toho není pravda.

Přesto však stroje fungovaly a zdálo se, že svůj účel splní, a to bylo hlavní. Věděl, že to bude muset být už dnes.

Všechna ta spousta energie přitažená ze Severních pustin byla vyčerpána na oživení věží, vyvolání démonů a na ochranná kouzla. Věděl, že dalších několik dní nebudou tyto věci použitelné.

To bude vhodná chvíle k tomu, abychom čaroděje pochytali a udělali z nich odstrašující příklad, pomyslel si.

Felix si probíjovává cestu po hradbách. Kameny byly kluzké od krve a rozpáraných vnitřností. I sníh byl zbarvený krví. Uskočil před umírající bestii, která se po něm sápla. Dostal se tím pohybem až k okraji zdi na straně přivrácené k městu. Pod sebou zahlédl červené střechy a v dále hořící domy. Vypadalo to, jako by tam vzadu bojovali lidé s lidmi. Zpanikaření měšťané, napadlo ho, nebo se vynořili vyznavači kultu, aby pomohli svým druhům vyhrát bitvu?

Na tyhle úvahy bude dost času později. Jestli ovšem přežije boj, který zuřil všude kolem. Bestie se vzepřela na jedné ruce a nahrbeně se pokoušela zvednout. Soudě z jejích zranění neměla ke smrti daleko. Felixe napadlo, že ho chce vzít s sebou, a dovedl si dobře představit, jak asi. Ukázalo se, že měl pravdu. Bestie vyskočila a rozpráhla ruce, aby ho sevřela. Felix to ale čekal, přikrčil se a odkutálel se stranou. Mohutný netvor prolétl kolem něj a přes hradby dolů, kde našel svou záhubu.

Sníh Felixe mrazil na rukou a začínal mu v místech, kde se dotýkal země, prosakovat na kůži. Kroužková košile, kterou měl pod pláštěm, ho příliš nezahřívala. Mohl bych nastydnout, pomyslel si a pak se zasmál. To by bylo to nejmenší. Uchopil meč a začal se zvedat na kolena. Právě včas, aby nad sebou spatřil další bestii s ohromným ostnatým palcátem. Vrhla se stranou, opřel se o jednu ruku a ťal po útočnickovi mečem. Palcát mu proletěl těsně kolem hlavy. Meč sekl bestii do podkolenní jamky a vystříkla krev. Bestie zvrátila hlavu a zařvala bolestí. Felix obrátil meč špičkou vzhůru a zabodl jej bestii do slabin. Pronikavý řev postupně přešel v bolestivé skučení. Felix vytrhl meč, vstal a mocným úderem přeťal protivníkům krk. Hlava se mu svezla ke straně a zůstala viset na šlachách. Z rány se valila černá krev a barvila sníh. Felix šel dál. Začal padat sníh. Do očí mu létaly vločky, částečně mu znemožňovaly vidění. Vypadalo to, že se zvedá vítr. Další kouzla, napadlo ho, nebo je tohle počásí na severu normální?

Uprostřed houfu nájezdníků zahlédl trpaslíky. Ani zdaleka se o nich nedalo říct, že ustupují. Byli obklopeni mrtvými nebo umírajícími nepřáteli. Kislevané následovali jejich příkladu a bili se jako posedlí. Při tom pohledu mohl člověk alespoň na okamžik uvěřit, že vítězství je možné. Do zdi narazila další mohutná obléhací věž. K Felixovi zavanul podivný pach připomínající pižmo nebo nějaký parfém. Na okamžik to považoval za bezvýznamné, ale potom ho začala svrbět kůže a lechtalo ho v krku. Cítil, jak z něho bojechtivost vyprchává, a rozhlížel se, aby našel zdroj té nádherné vůně.

Muži i bestie všude kolem dělali totéž. Na chvíli zapomněli na nepřátelství a všichni hledali zdroj té sladké vůně. Felix viděl, jak na hradby dopadl masivní padací most. Z obléhací věže vyskakovaly exotické, krásné a podivně povědomé postavy a vrhaly se do vřavy. Vypadaly jako holohlavé ženy. Navzdory chladu byly takřka nahé. Měly na sobě jen černé tuniky odhalující jedno dokonale tvarované ňadro. Namísto jedné ruky měly krabí klepeto a v druhé držely některé dlouhý kord, jiné bič nebo síť. Se zlověstným puvabem pluly po hradbách. Kam vstoupily, tam umírali muži.

Felix poznal, že jsou to stvoření Slaaneshe, Pána nevyslovitelných rozkoší.

Felix se díval, jak mohutný kislevský válečník, který jen chvilku předtím zabil tři bestie, stál jako beránek, zatímco mu jedna z těch bytostí uštípla klepetem hlavu. Jeho kamarádi, místo aby ho pomstili, také klidně očekávali příchod smrti. Felix to sledoval jako u vytržení a plný podivné euforie. Na celém výjevu bylo cosi naprosto okouzlujícího: půvab žen, třípyt červených kapek krve padajících k zemi. Bylo v tom cosi smyslného a velmi vzrušujícího. Pochyboval, že kdy viděl něco tak přitažlivého, jako byly tyhle démonické ženy. Musí být příjemné zemřít jejich rukou. Vlastně se nemohl dočkat, až na něho přijde řada. V touze po objetí smrti pomalu vykročil směrem k nim.

Něco ukryté hluboko v něm křičelo, že je to špatně. Tohle nejsou ženy. Jsou to démoni. Jsou to nepřátelé. Omámilo ho jejich pižmo nebo nějaká kouzla. Přesto s tím nemohl nic dělat. Jeho nohy se dál pohybovaly, jako by patřily někomu jinému, meč mu volně visel v ruce a dokázal ho jen neupustit. V obličejí se mu usadil úsměv. Viděl, že i ostatní obránci se usmívají.

Nějaká bestie se po něm napřáhla. To nechtěl. Nebude kvůli tomu moci obejmout ženu, kterou si vybral, nádherné stvoření s bledou pokožkou a rubínovými rty. Odrazil útok a usekl útočníkovi ruku v zápěstí. Bestie se svalila na záda a on ji probodl hrdlo. Za sebou slyšel dupot a zvuk čehosi těžkého prosekávajícího se davem jako řeznický sekáček. Felix kvůli své vyvolené upřímně doufal, že to není další útočník. Chtěl se ohlédnout, aby se ujistil, ale nemohl od ní odtrhnout zrak. Zíral, jak v úsměvu odhaluje zářivé slonovinové tesáky!

Cosí se prohnalo kolem něho a on to málem probodl, než si uvědomil, že je to Gotrek. Chce se s ním snad bít o jeho vyvolenou? To by se na to podíval. Namířil meč na trollobijcova záda, ale cosí ho zadrželo. Pohlédl dolů a viděl, že jeho zápěstí svírá velická ruka. Snažil se jí vykrotit, ale kdosi ho zvedl stejně snadno, jako by on zvedl malé dítě.

"Snorri by řek, že už to stačilo," ozval se hluboký hlas z oblasti někde u Felixova kříže. Felix zápasil s ocelovým sevřením a drmolil kletby, když pochopil, co má krutý trollobijce v úmyslu. Gotrek se vrhl mezi uctíváče Slaaneshe. Jejich lehké zbraně nemohly odolat jeho sekyře, která teď zářila jasně červeným světlem jako lucerna. Sekal jednoho po druhém. Neumírali jako lidé. Místo toho se jejich těla rozpadala na spršky jisker a obláčky vulgárního parfému. Jeho pach zlomil kouzlo a Felix si uvědomil, jak málo chybělo, aby mu jejich pekelná magie přinesla smrt. Ostatní válečníci se rovněž začali probírat. Otřáslí se, pohlédli na své nepřátele a opět se vrhli do boje.

Gotrek zabil poslední z démonických bytostí, vyskočil na cimbuří a udeřil sekerou do padacího mostu. Mocná magie zbraně, dost silná, aby zahнала i největší demony, způsobila obléhací věži mnohem větší škody, než by se i od takové rány dalo očekávat. V místě, kde dopadla, vylétly jiskry, a místo aby zmizely, začaly blikat a zvětšovat se a točily se kolem pekelného kovu jako řetízky krvavě červených blesků. V mžiku se z místa úderu rozlétly a pokryly celou mohutnou obléhací věž jako oslnivý ohňostroj, který bodal do očí.

Felix užasle přihlížel. Dotek Gotrekovy mocné zbraně narušil kouzlo oživující obléhací stroj a osvobodil démonickou energii. Vzduch byl rázem plný pachy ozonu a síry, který přehlušil puch zabíjených uctíváčů Slaaneshe. Dokonce i Gotreka překvapil účinek úderu. Na okamžik nehybně stál a díval se na podivnou auru z blesků obklopující věž. Zevnitř se linul křik a puch spáleného masa a srsti. Sněhové vločky se při dotyku s magickým světlem vypařovaly. Potom se věž jednoduše rozpadla a na zem se snesl déšť jejich součástí.

Felix si přál, aby tu teď byl Max Schreiber a vysvětlil mu, co se vlastně stalo. Čaroděj by to jistě věděl. Felix se mohl jen dohadovat. Domníval se, že věž byla částečně postavena s využitím magické energie. Gotrekova sekera narušila kouzlo, které ji drželo pohromadě, a tím ji zničila.

Trollobijce potřásl hlavou, jako by nevěřil vlastním očím, pak mu došlo, co udělal, a šíleně se rozchechtal. Rozběhl se po hradbách a hledal další věž. Felix ho rychle následoval. Věděl, že trollobijce musí za všech okolností zůstat naživu. Jestli existuje něco, co může změnit výsledek bitvy, je to jeho sekera.

Max Schreiber udiveně sledoval, jak se kouzlo držící věž pohromadě rozpadlo. Jeho čarodějnické smysly, byť oslepené bouří energie černé magie zuřící kolem, mu prozradily, co se stalo. Gotrekova sekera byla ukuta jako zhoubná démonů. Tím si byl Max jistý. Ty věže byly oživeny uvězněnými demony z nejtemnějších pekel. To Max, který už se s jedním z nich střetl, dobře věděl.

Když je sekera vyhnala ze světa smrtelníků, rozpadl se i obal, v němž byli uvězněni a který už jejich přítomností nedržel pohromadě. Max užasle přihlížel, jak si trollobijci prosekávají cestu po hradbách a Gotrek v rychlém sledu proměňuje jednu, pak dvě, pak tři věže v trosky. Byla to ohromující podívaná. Vypadalo to, že se sami bohové nakonec rozhodli pomoci obráncům tím, že sem přivedli tak mocnou zbraň a tak silného sekeronoše. Bylo tohle ten osud, který trollobijce tak dlouho hledal? To Max nevěděl.

Posbíral zbytky svých magických schopností a osvobodil své smysly od těla, aby se podíval, jak se vede obráncům v jiných částech města. Všude, kam pohlédl, zuřil masakr. Lidé a bestie. Válečníci Chaosu a lidští obránci spojení v krvavém zápase. Gotrek, Felix a ostatní trollobijci se hnali podél hradeb jako rozlícení bohové a zdálo se, že zabíjejí podle libosti.

Přesto ale viděl, že to nebude stačit. Gotrek nemohl být všude a věže už své ďábelské dílo vykonaly. Některé části hradeb dobyli válečníci Chaosu, bestie a odporní příslušníci divokých kmenů a drželi pozice, zatímco jejich spolubojovníci šplhali po žebřících a vytahovali nahoru další zbraně. Navzdory úsilí trollobijců se zdálo, že hradby budou zdolány.

Ale toto vítězství zaplatila horda draze. Zazněly hlasy rohů. Max poslal svůj vnitřní zrak, aby zjistil zdroj zvuku, a uviděl posily valící se z města k hradbám. Čerství válečníci se zuřivě vrhali do boje a sekali do svých odporných nepřátel hlava nehlava. Předmostí ovládnuté uctívací Chaosu byla jedno po druhém dobyta zpět a hradby byly krok za krokem namáhavě očišťovány.

Max téměř uvěřil, že by tuto bitvu mohli vyhrát a odložit válku na další den, ale v tu chvíli vycítil uvolněnou magii v

části hradeb. Rychle se rozlétl zjistit, co se děje. Hnal se po obvodu města, jeho magické schopnosti byly stále uvězněné mezi vnějšími a vnitřními hradbami. Pak uviděl, co se stalo.

V jiné části města, daleko od trolobijců, zaútočilo mnoho démonických věží najednou. Max zjistil, že jednu část hradeb už rozdrtily na padrt'. Ochranná magie se v tomto místě rozpadla a Max tak mohl vyhlédnout ven. Naskytl se mu pohled na hordy válečníků Chaosu valící se otvorem do města. Největší věž zároveň bušila beranidlem do brány. Bude trvat pouhé okamžiky, než okované dřevo povolí docela. Max viděl, jak trámy praskají a kov se ohýbá a potom se brána rozletěla a vřeštící horda se vevalila dovnitř.

Max pohlédl do Ulřičiny starostlivé tváře: "Jdi a řekni vévodovi, že Východní brána padla," řekl. "Hordy Chaosu jsou ve městě."

DVANÁCT

Rohy se hlasitě rozezněly. Kislevských vojáků na hradbách se zmocnila panika. Felix věděl, co ten signál znamená: nepřítel se dostal přes hradby. Všechn ten namáhavý boj byl k ničemu. Zaťal zuby a odplivl si. V ústech se mu odkudsi vzala krev. Možná se kousl do tváře nebo do jazyka. Možná že se mu uvolnil některý zub. Utržil v boji mnoho ran a krvácel z tuctu škrábanců na rukou, na nohou i v obličejí. Byl unavený a měl strach a pobíhající obránci kolem něj mu na klidu nepřidali. Rozhlédl se, aby zjistil, jak si vedou trolobijci.

Gotrek nevypadal dobře. Vyčerpáním vrávorál a byl bledý. Felix ho takhle neviděl od bitvy v Karag Dumu. Bylo zjevné, že síla sekery z něho v boji vysála značné množství energie. Zachytil Felixův soucitný pohled a zavrčel: "Ještě nejsem mrtvý, člověčku."

Ale zdálo se, že to je jen otázka času. Ani takový bojovník, jako byl Gotrek, nemohl v takovém stavu vydržet dlouho. Válečníci Chaosu, které právě vytlačili z hradeb, se vraceli s novou energií, vrhali vzhůru žebříky a přitahovali na místa další obléhací věže.

Snorri, Bjorni a Ulli na tom nebyli o mnoho lépe. Všichni tři vypadali, jako by právě vylezli z bazénu s krví. Bjorni měl na tváři kus volně plandající kůže, který mu odhaloval zuby. Snorriho tetování nebylo pod modřinami skoro vidět. Ulli vypadal, jako by se nemohl rozhodnout, jestli má zuřit, nebo se rozplakat. Všichni se ale tvářili odhodlaně a Felix viděl, že mají v úmyslu se naposledy tady na hradbách postavit blížícímu se nepříteli. Nejspíš je to sebevražedný nápad, ale to byl koneckonců cíl jejich života.

Šílenství, pomyslel si Felix, naprosté šílenství. Na kratičký okamžik předtím při boji pocítil záblesk něčeho podobného naději. Moc, kterou měla Gotrekova sekera nad démonickými věžemi, a způsob, jakým se trpaslíkům dařilo decimovat útočníky, ho málem přiměly uvěřit, že mohou zvítězit. Nyní, když hleděl na vévodu prikazujícího svým strážím, aby kryly ústup ostatních z hradeb, pochopil, že to byly jen ubohé sny. To jen stav jeho mysli způsobil, že to vypadalo, že je nečeká naprostá porážka.

Ulrika s Maxem už scházeli ze schodů a on jim zamával. Ulrika čaroděje podpírala a Felix se na něho proto nemohl zlobit. Max dnes málem zemřel a Ulrika mu vděčila za svůj život. Věděl, že svůj dluh splatí, ať to stojí cokoliv. Snažil se zbavit žárlivých myšlenek na ostatní důvody, které by mohla ke svému chování mít. Na to teď nebyl čas.

Na hradbách se třepotal ještě jeden vévodský praporec a některé z mohutných obléhacích strojů začaly opět pálit.

Evidentně mířily na ten jediný hrdý praporec, který se jim vyzývavě třepotal před očima a ignorovaly přitom nebezpečí, do něhož uváděly své vlastní lidi. Felix se chtěl nechtě sehnul, když nad ním přeletěl obrovský kámen a spadl na budovy za ním.

"Vedle," chechtal se Snorri.

"Úplně mimo," mumlal Ulli nepřesvědčivě.

Gotrek se odbelhal zpátky k cimbuří a začal na bestie halekat výzvy.

To nedělej, pitomče, pomyslel si Felix, ale nebyl schopen sebrat odvalu říct to nahlas. Schody z věže byly teď plné vévodových lidí. Sám vévoda volal: "Pojďte! Ještě je čas! Teď potřebujeme na obranu města každého vojáka!"

Jeho slova trpaslíky skoro pohnula. Felix viděl, že vévoda udeřil na správnou strunu. Trpaslíci věděli, že má pravdu.

Ulli nerozhodně zašoupal nohama a vydal se směrem ke schodům. Bjorni potřásl hlavou. Snorri pokrčil rameny a rozběhl se k cimbuří, aby jediným nárazem svých širokých ramen převrhl další žebřík. Gotrek se ani neohlédl. Ulli se zahanbeně zastavil, jako by si nebyl jist, zda má zůstat či jít.

"Pojď, Jaegere, tebe potřebujeme také!" volal vévoda. Zjevně chápal, co se děje s trolobijci, a věděl, že ani prosby, ani rozkazy nejsou nic platné. Felix opět pohlédl na trpaslíky.

Nepůjdou, pomyslel si. A je to. Konec cesty. Budou tady čekat, bojovat s bestiami, které se pohnou přes hradby, a zemřou tady tou svou zatracenou hrdinskou smrtí, jak chtěli. Hlupáci. A k vlastnímu vzteku věděl, že jejich šílenství má vliv i na něho. Ani on nepůjde. Přisahal, že Gotrekovu záhubu zaznamená, a hodlal to splnit, kdyby tu měl stát ve dveřích a čekat, dokud se hradby nebudou hemžit válečníky Chaosu. Až tehdy se bude rozmyšlet, jak se sám zachrání, bude-li to vůbec ještě možné. Pohlédl na vévodu a řekl: "Jděte! Doběhnu vás!"

Vévoda se na něho unaveně usmál a nařídil svým vojákům, aby šli. V mžiku byly hradby prázdné. Nastalo podivné ticho. Felix pohlédl na ty čtyři trpaslíky a v tu chvíli si uvědomil, že je pravděpodobně jediným člověkem, který je teď na hradbách Praag. Uvažoval, jak dlouho bude bestiím a barbarským bojovníkům trvat, než se vyšplhají nahoru. Jistě už ne dlouho.

Na co čekají? Proč má ten pocit bezprostředního nebezpečí? Rozhlédl se kolem a nic neviděl, ale pak koutkem oka zahlédl cosi obrovského letícího na ně vzduchem. Ne, ne na ně, nýbrž na místo, které vévoda se svými muži právě opustili. Jeden z obsluhy katapultu konečně zamířil.

Trhl sebou, když se na ně valil ten balvan. Zabořil se do hradby ani ne tucet stop od Gotreka. Z místa dopadu se rozletěly úlomky zdiva a sníh. Když se vzduch vyjasnil, uviděl Felix, že trolobijce leží na zemi a sníh pod jeho hlavou se barví do ruda. Sekera mu vyklouzla z bezvládných prstů. Pohlédl na ostatní trolobijce a viděl, že jsou stejně zděšení jako on. Možná že i oni sdíleli tajné přesvědčení, že Gotrek je nezníčitelný. Viděl, že jsou oťreseni. K čertu se všemi neuvěřitelně hloupými a naprosto zbytečnými způsoby smrti, pomyslel si.

Šedý věstec Thanquol hleděl na rudou oblohu. Před sebou, nepříliš daleko, vycítil osvobozování neuvěřitelně silných magických energií. Síla, kterou předtím kdosi přitáhl z pustin Chaosu, byla nyní neuvěřitelně rychle osvobozena. Trochu jí, v odhodlání nenechat ji všechnu utéct, stáhl k sobě a použil ji k tomu, aby se mohl podívat před vojsko. Ještě nikdy to nebylo tak snadné. Skoro jako by jeho duše byla smýkána proudy energií směrem k víru, který ji nasával. Thanquol byl ohromený a zděšený tím, co viděl. Viděl nesmírné vojsko Chaosu vrhající se na hradby Praag. Viděl obrovité věže napěchované démonickou energií, které se valily kupředu. Viděl masy válečníků u jejich základů. Kdyby byl v tu chvíli ve svém těle, vystříkl by pižmo strachu. Vždycky si myslel, že shromážděné vojsko skavenů musí být největší na světě, ale teď už si tak jistý nebyl. Horda Chaosu se zvětšila od chvíle, kdy se s ní setkal, jak se valí tundrou severního Kislevu, a to v té době byla už dost velká.

Chtěl se podívat nad město, aby zjistil, co se děje uvnitř, ale zjistil, že mu v tom brání jakási tajemná síla. Určitě ochranná kouzla. Také bude možná nejlepší vzlétnout vysoko, z dosahu mágů, které cítil pod sebou. Dva z nich byli tak mocní, že to vyděsilo i Thanquola. Za celý život, dokonce ani v síni Rady třinácti, se s takovou aurou moci nesetkal. Bylo docela možné, že ti dva tam dole jsou nejmocnější čarodějové na světě. Dokonce mocnější než on. Bylo to děsivé pomyšlení. A ještě o to děsivější, že je poznával. Byli to ti dva albíni, s nimiž se setkal v táboře Areka Srdce démona. Snažil se uklidnit myšlenkou, že to tak vypadá jen díky energii, kterou si přitáhli ze zemí démonů na severu, ale nějak to nepomáhalo. Bylo děsivé si uvědomit, že existují dvě bytosti schopné udržet v sobě takovou božskou sílu. Thanquol si byl jist, že ani on by se jim nedokázal vyrovnat. Už se chtěl otočit a vrátit do svého osvěženoého těla a předejít tak možnosti, že by si ho všimli, ale něco ho zadrželo.

Bylo mu jasné, že kouzla, která provádějí, jsou tak složitá a mocná, že se mohou soustředit jen na ně. Thanquol sklouzl pohledem přes bitevní pole a spočítal zhmožňující se demony. Úchvatné. Nikdy by byl nevěřil, že je to tak daleko na jihu možné. Zjevně se mýlil. Žaludek se mu stáhl strachem. Tohle byla hrozba pro celou skavení rasu a možná že i pro blaho a budoucí plány šedého věstce Thanquola. A s tím se musí za každou cenu něco udělat. Lepší by ovšem bylo, kdyby to nemusel dělat on.

Díval se, jak začíná veliký útok, a skavení zvědavost ho nenechala odletět. Vůbec nechápal, že se lidé na hradbách při prvním pohledu na mohutné válečné stroje a hordu mužů, démonů a netvorů neobrátní na útěk. Na druhou stranu věděl, že pošetilost těch holých opic nezná hranic. S ještě větším úžasem sledoval, jak se obráncům podařilo zpomalit útok a zničit jeden z těch masivních válečných strojů ránou z katapultu, a ještě víc ho překvapilo, když viděl, že další se jim dokonce podařilo zničit magií. Mnohem znepokojivější však bylo, že podle magické aury poznal čaroděje, který to provedl. Bojoval s ním dvakrát u jezdecké nory. Vypadalo to, že jeho moc od té doby vzrostla. Jak je to možné? Jaké má tajemství? Thanquolův duch vylétl ještě výše. Další jedinec, jemuž se musí vyhnout za každou cenu.

Spokojil se s ptací perspektivou. Z pozice těsně pod mraky mohl přehlédnout celý strategický postup vojska Chaosu. Většina jeho sil se soustředila na čelní útok na severní bránu s chrličí, ale další voje útočily na východní a západní bránu. Bylo jich tolik, že mohli na všech místech zaútočit zároveň a stále ještě byli v přesile. Masový útok, za který by se nemuselo stydět žádné skavení vojsko, pomyslel si.

Díval se, jak lidé velikosti mravenců pod ním umírají. Nikterak se ho to nedotýkalo. Byl skaven a umírání příslušníků podřadnějších ras pro něho nic neznamenalo. Po pravdě řečeno, ani umírání většiny skavenů. Jediný cit, kterého byl schopen ve vztahu ke smrti, byl pocit vítězství, když postihla některého z jeho zapřísáhlých nepřátel. Bitva zuřila dlouhé minuty. Obléhačí stroje si vyměňovaly výstřely. Oblohu zatemňovaly roje šípů. Do věry se vložili démoni. Thanquol v úžasu viděl, jak se stalo něco neočekávaného.

Mnoho démonů zemřelo. Jedna z velkých obléhačích věží se sesypala, když se rozpadla magie držící ji pohromadě. Co to jen mohlo způsobit? divil se Thanquol. Nějaké neuvěřitelně mocné kouzlo.

Slétl o kus níž, aby se podíval zblízka. Ani ho nepřekvapilo, když spatřil toho prokletého Gotreka Gurnissona stojícího ve středu mystického požáru s tou příšernou sekerou planoucí energií v rukou. Svářela se v něm nenávisť se strachem. Říkal si, že není možné, aby ho ten nechápavý trpaslík spatřil, ale přesto si udržoval rozumný odstup od boje.

Trolobijce a jeho společníci, další trpaslíci a ten ohavný člověk Felix Jaeger, se hnali podél hradeb a ničili další obléhačí věže. Thanquol užasle sledoval pekelnou sekeru při práci. Runy na jejím ostří viděl teď docela jasně. Vždycky věděl, že je to mocná zbraň, ale nikdy ho nenapadlo, jak mocná. V hvězdném kovu jejího ostří planula moc, která se úplně vyrovnala moci, již vládli ti dva čarodějové z hordy Chaosu, možná dokonce větší. Thanquol byl zkušený věstec a věděl, že tak mocné protikladné síly se na tomto místě nesešly náhodou. Měl za to, že jsou všichni figurkami v nějaké boží hře. V tu chvíli byl jen rád, že jeho fyzické tělo je na míle daleko.

Jeho pozornost upoutal rozruch u východní brány. Zahleděl se tam právě včas, aby viděl její pád. Zdálo se, že přes všechny odpor obránců je město stejně odsouzeno k zániku.

Thanquol se zlomyslným potěšením přihlížel, jak se bestie a příslušníci barbarských kmenů valí průlomem ve zdi a ženou se do města.

Něco v něm už uvažovalo, jak by mohl vývoj situace využít ve vlastní prospěch. Možná že by mohl hordu Chaosu přepadnout, až dobude město. Samozřejmě ne, dokud je pohromadě, to by byla sebevražda. Ale možná že potom potáhne dál a nechá tu jen menší posádku. To by byl příhodný čas pro rychlý jistý útok po skavením způsobu. Ano. Ano. To by dokázal zorganizovat.

Hbitě se přenesl do oblasti, kde byli Gotrek Gurnisson s Felixem Jaegerem. S trochou štěstí budou v bitvě zabiti. Modlil se k Rohaté Kryse, aby to tak bylo. Díval se, jak lidé opouštějí vnější hradby a jen ti pošetilí trolobijci a Felix Jaeger tam zůstávají. Vypadalo to stále lépe a lépe.

Viděl kámen vržený z katapultu, jak dopadl na hradby. Díval se, jak úlomek zdiva srazil Gotreka Gurnissona, který se svalil do sněhu. Celou duši mu zalil slastný pocit vítězství. Rohatá Krysa vyslyšela jeho prosby. Na vlastní oči spatřil smrt svého nejnenáviděnějšího nepřítele.

Zdálo se být jisté, že když počká jen o chvíli déle, stane se také svědkem smrti toho odporného Felixe Jaegera. Vypadalo to, že dnešek je nejlepší den jeho života.

Arek viděl, jak trolobijce srazil obrovský balvan z katapultu. Díval se, dokud si nebyl jist, že Gotrek Gurnisson už nevstane. Uplynuly dlouhé minuty a on cítil, jak se mu z hrudi svalil těžký kámen. Teď už se víze, kterou mu dvojčata zprostředkovala, v žádném případě nemůže naplnit. Byla to jen část jejich podlého intrikažení. Nejraději by nahlas křičel úlevou. Ať doteď si vůbec neuvědomil, jak nesmírně ho víze tížila. Nyní byl zase sám sebou. Nyní se mohl vrhnout do bitvy jako hrdina dobyvatel, kterým byl.

* * *

Ivan Petrovič Stragov se patami dotkl slabin svého koně. Unaveně se vlekli sněhem. Byla to dlouhá a obtížná jízda a jen to, že s sebou měli čerstvé koně, jim umožnilo pohybovat se tak rychle. Ivan se zadíval na oblohu. Nevypadalo to dobře. Oblaka byla ohavně rudá. Ivan už takovou oblohu viděl, nad vrcholy oddělujícími severní Kislev a Zemi trolů od pustiny Chaosu, ale nikdy by se nenadál toho, že ji uvidí tak daleko na jihu, hluboko v rodné zemi. Možná měli věštcí pravdu, možná nadchází konec světa. Obrátil se k carevně a řekl: "Tohle se mi nelíbí. Taková obloha není dobré znamení. Vypadá to, jako by se samy pustiny Chaosu daly do pohybu."

Carevna na něho upřela své bleděmodré oči: "Takové věci se už staly, starý příteli. V časech Magnuse a Alexandra, kdy se měsíc osudu naposledy objevil na denní obloze."

Ivan se přinutil k úsměvu: "Tvá slova mě příliš neuklidnila, Výsosti."

Carevna pokrčila rameny. V sedle byla lepší než většina mužů a její kůň nejevil žádné známky únavy. Magie, pomyslel si Ivan, ale v jejím případě na tom nebylo nic zlého. Její magie byla magií zimy a starých kislevských božstev. Nebyla poskvrněna Chaosem. "Spíše je to horší, než si myslíš. Před námi zuří mocná magie."

"Máš tedy za to, že nás očekávají?"

"Tím jsem si jista, starý příteli, ale pochybuji, že ta strašlivá kouzla jsou na uvítanou. Myslím, že jsou určena hradbám Praag a jejím obráncům."

"Je tam má dcera," řekl Ivan. "A mnoho mých přátel."

"Modli se za ně, příteli. Bojím se, že dorazíme ve chvíli, kdy už je budeme moci jen pomstít, a i to bude možná nad naše síly."

Felix se díval na Gotrekovo bezvládné tělo. Zčásti nemohl uvěřit, že je to pravda. Prostě nemohl. Trolobijce byl přece nepřemožitelný, a navzdory povaze svého úkolu i nezníčitelný. Není možné, aby byl Gotrek Gurnisson mrtvý. Přesto Felix pochyboval, že by kdokoliv mohl přežít ránu do hlavy tak velkým úlomkem kamene. Kterýkoliv člověk by byl okamžitě mrtev.

Sehnul se a zkontroloval trolobijci pulz, aby se ujistil. Projel jím nával úlevy. Gotrekovo srdce stále bušilo a bušilo silně. Za to musel být opravdu vděčný.

"Žije," řekl. Obličje trpaslíků rozzářily úsměvy, které vzápětí vystřídaly obvyklé chmurné výrazy.

"Co má Snorri udělat, mladý Felixi?" zeptal se Snorri Nosohryz.

"Možná bys mi mohl pomoci ho odsud dostat."

"A k čemu by to bylo dobré?" zeptal se Bjorni. "Máme tu nalézt záhubu, Felixi Jaegere."

"Ano, k čemu by to bylo dobré?" přidal se Ulli. Znělo to, jako by doufal, že Felix vymyslí nějaký důvod, aby odsud mohli odejít. Felix na ně nevěřicně zíral. Debatovali tu, zatímco na hradby šplhaly bestie. Pátral v hlavě po nějakém důvodu, který by ty tvrdohlavé pitomce přiměl mu pomoci.

"Tak za prvé, mohli bychom zabránit, aby jeho sekera padla do rukou bohů Chaosu. Jistě všichni chápete, že je výjimečná. Možná je dokonce klíčem k vítězství."

Bjorni s Ullim pomalu přikývl. Vypadalo to, že o tom přemýšlejí. "A jestli žije, prokážete mu tím velkou službu. Tohle určité není smrt hodná toho, který zabil velkého Krvežíznivce, hrdiny z Karag Dumu."

"Snorri si myslí, že na tom něco je, mladý Felixi," řekl Snorri. "A navíc Snorrimu dluží pivo, které mu Snorri včera koupil."

"No tak vidíte," řekl Felix. "Na co ještě čekáte?"

Mávl rukou směrem k hordám Chaosu: "Koneckonců, můžete se sem vrátit později. A proč to neříct přímo, je naprosto pravděpodobné, že se odsud stejně nedostaneme."

Felix si jen přál, aby jeho slova nezněla tak věrohodně.

Spěšně zvedl Gotrekovo ležící tělo. Nebylo to snadné. Trolobijce byl velmi, velmi těžký. Snorri Nosohryz se natáhl, popadl ho jednou rukou a zlehka ho zdvihl: "Snorri ho ponese," řekl.

"Jeden z vás dvou vezme sekera," řekl Felix.

Ulli s Bjornim se na něho jen bezvýrazně podívali. "Je to jeho sekera," řekli.

Felix podrážděně zasunul meč do pochvy a zdvihl sekera. Musel to udělat oběma rukama a pochyboval, že by se s ní dokázal ohnat. "Jdeme odsud," zavelel.

Za sebou už slyšel kletby a válečný pokřik barbarů, kteří se právě chystali přelézt cimbuří.

Život je tak nespravedlivý, pomyslel si Thanquol. V jeden slavný okamžik viděl trolobijce padnout a myslel si, že je mrtvý. A bylo téměř jisté, že Felix Jaeger a ti slaboduší trpaslíci se k němu záhy přidají. A pak, v mžiku, se celý nádherný sen vytratil. Viděl, jak se Jaeger nad trpaslíkem sklonil a oznámil, že žije, a jak mu ostatní pomohli ho odnést. Thanquol měl chuť ukousnout si vzteky vlastní ocas. Kdyby tak mohl nějak zasáhnout, nějakým kouzlem, ale to bylo nemožné. Ochranné bariéry v této části hradeb stále držely, a i kdyby ne, Thanquol nemohl riskovat, že by na sebe upozornil ty dva čaroděje hordy. Opravdu zoufalá situace. Stačilo tak málo, aby dorazil jednoho ze svých nejnebezpečnějších nepřátel, a nemohl to udělat. Stačilo by jedno jediné jednoduché kouzlo. Trolobijce v tu chvíli nechránili ani moc jeho sekery.

Thanquol proklínal svět, bohy, své nepřátele a všechny ostatní, na které si jenom vzpomněl, samozřejmě vyjma sebe. Nespravedlnost toho všeho byla zdrcující. Plný nutkání výt znechucením se rozhodl, že už viděl dost. Byl čas vrátit se ke svému tělu a ke svým plánům. Možná že by se mohl nějak dostat do města a pomstít se Gotreku Gurnissonovi, dokud je ještě v bezvědomí.

Thanquol přísahal, že pokud existuje nějaký způsob, jak to provést, a pokud nebude příliš riskantní, najde ho.

Arek užijžděl k Bráně chrličů. Jeho válečníci ji otevřeli a nyní proudili do dosud nedobytného města. Všude kolem hořely domy, trámy stravoval oheň a zdivo černalo a hroutilo se. Bestie a barbaři se s divokým řevem valili ulicemi města.

Někteří objevili sudy, nepochybně v troskách nějaké hospody, a lili do sebe džbán za džbánem.

Jen ať si ti nevědomí hlupáci užijí, pomyslel si Arek. Brzy budou litovat, že domy zapálili. Kam si myslí, že se schovají, až přijde zima? Divokými písněmi pravděpodobně oslavovali svoji vlastní jistou smrt a nevěděli to. Jel dál. Jeho démonický oř okamžitě odpovídal na každé hnutí jeho mysli, jeho osobní strážce se vítězně rozhlížely po troskách města. "Zvítězili jsme," řekl Bayar Rohatá přilba. Měl dutý hlas rozléhající se v útrobách jeho úžasné zdobeného brnění.

"Ještě ne," řekl Arek. Před sebou viděl vnitřní hradbu, ještě vyšší než vnější, a za ní mohutnou citadelu Praag vyzývavě se tyčící na kopci. Bitva nebude u konce, dokud nepadnou obě tyto překážky. "Tohle je jen začátek."

"Už nám jistě nevydrží odolávat dlouho."

Arek potřásl hlavou v úžasu nad tím, že dokonce i jeho vlastní přívrženci, uctívači Tzeentche, mohou být tak nevědomí. Musejí na tom přece být lépe. Ztráty při prvním útoku byly větší, než očekával, a přišli o celé dvě třetiny démonických obléhacích strojů. Většinu jich zničil ten prokletý trpaslík se svou ohavnou sekerou. A aby toho nebylo málo, přestože vnější hradby byly dobyty, jeho mrtvolu ani sekeru nikdo nenašel. Vize jeho čarodějů ho opět začala sužovat. Viděl trpaslíka s tím mužem, jak stojí nad jeho mrtvolou. Ještě se to může stát, pomyslel si. Ne. To nedopustím.

"Rozhlašte, že ten, kdo mi přinese hlavy trolobijce Gotreka Gurnissona a jeho lidského společníka Felixe Jaegera dostane Tzeentchovo požehnání a bude moci vyplnit nejlepší domy."

Poslové se okamžitě rozjeli, aby splnili jeho příkaz. Navzdory vítězství měl Arek zlou předtuchu. Zdálo se, že vyrazil příliš brzy.

Felix se potácel úzkou uličkou. Tíha sekery byla zdrcující. Začínal chápat, jak se stalo, že trolobijce tolik zesílil. Tuhle zbraň stačilo nosit jen pár týdnů, aby měl člověk svaly jako kovář.

V nose ho štípal puch spáleniny. Z dálky slyšel vítězný řev válečníků Chaosu a rachot řítících se domů. Uviděl jednu z obrovských obléhacích věží tyčící se nad červenými střechami. Slunce zakryla oblaka kouře a zlověstně rudé mraky, ale celý výjev strašidelně osvětlovaly plameny hořících budov. Na konci uličky viděl hordy barbarů a bestii oddávající se radovánkám. Člověk by si mohl myslet, že zemřel a byl uvržen do jednoho z ohnivých pekel, která nejhorlivější Sigmarovi kněží tak rádi popisovali.

"Kam teď?" zeptal se Ulli a nervózně si olizoval rty. Byla to dobrá otázka. Potřebovali najít Maxe Schreibera, pokud to bylo možné, nebo alespoň léčitele. Nejlepší by bylo jít do Shallyina chrámu, kde čekaly kněžky holubičí bohyně, aby mohly požehnat nemocným a zraněným. Tedy za předpokladu, že některý z chrámů ještě stojí. Nejspíš je už uctívači Chaosu všechny vypálili a vyrabovali. Sotva nechali stát chrám nepřátelského boha.

"Nemá smysl pokoušet se dostat do vnitřního města," prohlásil Bjorni. "Brány už budou pevně zavřené, jestli mají strážce rozum."

"Nebyl čas," řekl Felix. "Pochybuji, že se vévodovi podařilo dostat všechny muže zpátky tak rychle."

"Tím se nic nezmění," řekl Bjorni s jistotou. Tuhle stránku jeho charakteru Felix ještě neznal. Ošklivý Bjorni mluvil v žáru bitvy jako skutečný voják, a ne jako oplzlý hulvát, kterým naoko byl. "Jestli jsou odříznutí, jsou odříznutí. Vojáci u bran mají povinnost je zavít a bránit, ať už venku zůstane kdokoli."

"A co bude s námi?" zeptal se Ulli. Byl úplně vyčerpán.

"My uvízneme mezi bestii, jako obvykle," řekl Bjorni a zachechtal se.

"Ty z toho snad máš radost," řekl Felix.

Bjorni na něj pohlédl a zamrkal: "A proč ne? Jsem živý, když bych se měl omlouvat svým předkům v pekle. A vyhlídka na smrt je stále ještě přede mnou. Proč si těch několika dalších minut mezi živými neužít?"

"Ano, proč ne? Ale stejně musíme dostat Gotreka k léčiteli."

"Někde v těchtole postranních uličkách je Shallyin chrám," navrhl Bjorni. "Jedna z knězek mi léčila odpornou vyrážku, kterou jsem chytil u -"

"Ušetři mě podrobností," skočil mu do řeči Felix. "A veď nás."

Max se díval, jak se za nimi zavřela brána vnitřního města. Pokud se pamatoval, ještě nikdy nebyl tak unavený. Cítil se naprosto vyčerpaný, a přesto měl pocit, že musí něco udělat. Rozhlédl se a spatřil vévodu. Vypadal rozžlobeně, ale

dobře to skrýval. Max viděl, jak ho jeho muži prakticky přinutili nasednout na koně, když se vnější hradby vyprázdnily. Při zajišťování jeho ústupu divže nepřežili každého, kdo se jim připlétl do cesty. Max byl jen rád, že on a Ulrika byli dost důležití na to, aby je vzali s sebou. Vůbec ho netěšila vyhlídka na to, že zůstanou venku ve městě s běsnící hordou Chaosu.

Ulrika se ohlížela k železem kované dřevěné bráně, jako kdyby dostatečně soustředěným pohledem mohla vidět za ni. "Co je?" zeptal se Max.

"Felix a ostatní jsou stále ještě tam venku."

"Teď už je pozdě se tím trápit," řekl. "Nemůžeš pro ně nic udělat."

"Vím. Jen bych si přála, abychom nebyli odděleni."

Navzdory tomu, že Felix byl jeho rival, měl Max stejný pocit, a to nejen proto, že byli s Felixem a s trolobijcem přátelé.

Nějak si byl jistý, že jestli tohle někdo přežije, budou to oni dva. Bylo by možná dobré být jim přítom nablízku.

Vévoda už kráčel zadní branou vedoucí ke schodům na věž. Jde se dívat, jak město hoří, pomyslel si Max. Snad abychom se k němu raději přidali.

V chrámu bylo ticho a chladno. Felix se rozhlédl po ikonách zobrazujících bohyni a její svaté a po obrovském symbolu holubice vyřezaném do oltáře. Prostor do posledního místečka vyplňovali vyděšení a zranění lidé. Na podlaze leželi muži ve zkrvavených obvazech. Všude byly plačící ženy a křičící děti. Těmto nešťastníkům se zjevně také nepodařilo dostat se do bezpečí vnitřního města.

Felix uvažoval, jestli pro ně může něco udělat. Sotva. Nejspíš byli odsouzeni k smrti. Bylo jen otázkou času, kdy se sem dostanou válečníci Chaosu a nebo kdy na chrám přeskočí oheň. V každém případě pochyboval, že tato dřevěná budova odolá.

Díval se, jak Snorri a ostatní nesou Gotreka davem k oltáři. Unaveně se ploužil za nimi a celou dobu se přitom díval na ikony. V Altdorfu byl jako malý chlapec v Shallyině chrámu mnohokrát. Jeho matka zemřela na úbytě a chodili k Shallye prosit za její záchranu. Navzdory otcovým obětím bohyně - nepochybně z důvodů známých jen jí - odmítla zasáhnout. Felix měl od té doby ke chrámu rozporuplný vztah. Měl rád laskavé tiché kněžky, ale nechápal, proč mu Shallya nepomohla. Koneckonců byla bohyně a dalo se očekávat, že může skoro všechno. Zapudil ty myšlenky. Teď není čas na snění.

Jedna z knězek vstala, aby trolobijce pozdravila. Vypadala unaveně, byla bledá a vyčerpaná, stejně jako Gotrek poté, co zničil tolik démonických věží. Zdálo se, že kněžky milosrdně přispívaly k léčení vlastní silou. Podle toho, co mu o magii řekl Max, to bylo logické. Jenom doufal, že má žena ještě dostatek energie, aby pomohla Gotrekovi.

"Položte ho k oltáři," řekla. Snorri ji beze slova poslechl a ustoupil stranou. Jednu mohutnou tlapu měl přitom uctivě položenou na srdci. Knězka přejela rukama Gotrekovi nad čelem.

"Má silného ducha," řekla. "Mohl by to přežít."

"Potřebujeme, aby se rychle postavil na nohy," řekl Felix. "Nemůžete něco udělat?"

Žena k němu vzhledla. Zamrzelo ho, že na ni promluvil tak stroze. Pod očima měla velké tmavé kruhy. Vypadalo to, že padá únavou. Když spatřila sekeru v jeho ruce, vydechla: "To je jeho sekera?"

"Ano. Proč?"

"Je to velmi mocná zbraň. Cítím její sílu." Opět se obrátila ke Gotrekovi bezvládnému tělu: "Uvidím, co se dá dělat."

Poklekla vedle něj a položila mu ruku na čelo. Zavřela oči a začala se kývat ze strany na stranu a vyslovovala přitom jméno bohyně. Kolem ní a její ruky se vytvořila zářící aura. Rána na Gotrekově hlavě začala srůstat a po dlouhé chvíli se jeho zdravé oko otevřelo a zamrkalo.

"Zavolala jsi mě zpátky," řekl. Byl ohromený a otřesený. "Stál jsem u brány Síně předků a oni mě nechtěli pustit dovnitř. Neočistil jsem se prý v bitvě. Můj duch byl odsouzen k bloudění věčnou mlhou."

"Buď teď tiše," řekla knězka a hladila ho po čele jako dítě. "Dostal jsi ránu do hlavy. To často vyvolává podivné sny a vize."

"Tohle nevypadalo jako sen."

"Ony tak občas nevypadají."

"Každopádně jsem tvým dlužníkem, kněžko. A svůj dluh splatím."

"Tak taky nezapomeň, že dlužíš i Snorrimu," připomněl se Snorri.

Gotrek na něj pohlédl: "A co?"

"Přinesl jsem tě sem."

Gotrek se na něj zašklebil. "Tak to ti koupím korbél nebo dva, Snorri Nosohryze."

"Takže je pravda, co se říká," zaradoval se Snorri. "Opravdu je všechno jednou poprvé."

Arek jel zničenými ulicemi Praag a klel. Všude kolem zuřilo šílenství. Horda se proměnila v běsnící, drancující a ničící sběr. Uctívači pili a rvali se a obětovali svým patronům duše obránců, které našli. Bude teď trvat celé dny, než se mu znovu podaří nastolit pořádek a oni možná tolik času nemají. Musí město dobýt a osídlit, než přijde zima doopravdy. Potřebují přístřeší a ne hromadu trosek.

Začínal mít pocit, že se mu jeho bůh vysmívá. Netušil, jak je obtížné udržet hordu na uzdě. Víc takových vítězství se bude rovnat porážce. Díval se na opilé válečníky, na hořící budovy a na surovou tupost toho všeho a musel potlačit nutkání zabít. Požár zuřil naprosto nespoutaně. Cítil ten žár až sem.

"Nařídte vojákům, ať okamžitě přestanou zapalovat budovy," zvolal Arek a měl podezření, že už je příliš pozdě, že se oheň už nedá nijak zastavit.

"To nedělají naši vojáci," řekl Bayar Rohatá přilba. "Oheň šíří Kislevané. To udělali oni. Zapálili své domovy na ústupu

do vnitřního města. Tvrdohlaví parchanti."

Arek přikývl. Měl s tím počítat. Kislevané nebyli žádní hlupáci. Chápali situaci stejně dobře jako on. Věděli, že bez jídla a bez přístřeší zima ztrestá dobyvatele sama. Arek si byl jist, že on a jeho válečníci Chaosu přežijí stejně jako většina čarodějů, ale bestie a lidé se budou muset v chladném ročním období uchýlit ke kanibalismu. Obrovská horda se rozplyne. Nepochyboval, že jednotlivé skupiny se brzy rozhádají a začnou se požírat navzájem. Buď to, nebo uprchnou a budou doufat, že najdou nějaké jiné velké vojsko.

Ačkoliv to přiznával nerad, čarodějové měli pravdu, když mluvili o rizicích tak pozdního útoku. Riskoval a prohrál. Přesto se utěšoval, že se přinejmenším postará, aby se ani jediný Kislevan jejich ubohého vítězství nedožil. Dorazil k němu posel: "Zpráva, pane Areku." Velitel mu pokynul, ať mluví.

"Ze západu se sem blíží kislevské vojsko. A na severu se vynořila armáda skavenů. Morgar Zhoubný meč se jim se svými vojáky vydal v ústřety."

Arek toho Khornova přívržence proklínal. Vždycky za slávou. Vždycky za dalšími vítězstvími, další krví a dalšími dušemi, které by mohl obětovat svému lačnému vyjícímu bohu. Nestačilo mu nejdříve skoncovat s obránci Praag. Musel se vrhat do dalších bitev. Arek se přinutil ke klidu. Za těchto okolností to možná nebyl špatný nápad. Koneckonců, armáda krys útočící zezadu by mu mnoho neprospěla. Trápilo ho, co si počne s těmi blížícími se Kislevany. Museli jet jako ďáblové, aby se sem dostali tak rychle. Pochyboval, že je jeho vojáci, kteří jsou teď nakažení řezničinou, dokážou zastavit.

Rychle zvažoval své možnosti. Potřebuje ten požár uhasit a město zachovat. To nepůjde bez pomoci magie. To byla práce pro Kelmaina s Lhoigorem, Tzeentch zatrat' jejich nehodné duše. Jestli to někdo dokáže, jsou to oni. Zálohy před hradbami by Kislevany mohly zadržet, dokud se mu nepodaří přesvědčit zdrcující masu svých lidí, aby se na ně vrhla. Studená voda řeky by je měla alespoň na chvíli zdržet. Bude chvíli trvat, než se vojsko dostane přes mosty a brody. Rychle poslovi udělal rozkazy, rozjel se do davu a cestou svým nejautoritativnějším hlasem vykřikoval rozkazy.

* * *

"Šedý věštce Thanquole! Probuď se!" volal mu do ucha známý hluboký hlas. Thanquol se vytrhl z transu a odolal nutkání oddělat Izáka Grottlea svým nejničivějším kouzlem.

"Ano! Ano! Co se děje?" zeptal se.

"Útočí na nás," řekl Grottle. "Z jihu se blíží válečníci Chaosu, démoni a bestie. Proč jsi nás nevaroval?"

Protože jsem měl zajímavější věci na práci, málem odpověděl Thanquol, ale neudělal to. Pomalu mu začínal docházet význam Grottleových slov. Chystá se na ně zaútočit vojsko válečníků Chaosu! Situace je vážná! Thanquol musí okamžitě podniknout kroky, aby zajistil ochranu svého drahocenného života.

"Kolik? Jak daleko? Rychle! Rychle!" pištěl.

"Tisíce. Téměř na dosah," koktal Grottle.

"Proč jste mě nezbudili dříve?"

"Snažili jsme se, ale byl jsi příliš zabrán do kouzel. Mysleli jsme si, že jsi v kontaktu se samotnou Rohatou Krysou."

"To možná brzy budeme všichni, jestli se okamžitě nevzchopíme k obraně." Thanquol spěšně vyštěkl rozkazy a pokyny. Jeho vojáci se plni obav vrhli do jejich plnění.

Gotrek zvedl svou sekeru a pozorně si ji prohlédl. Její břity se blýskaly, ostré jako vždycky. Runy jasně plály. Zdálo se, že do něj ze sekery přechází síla. Byl pořád ještě bledý jako duch, ale vypadalo to, že je schopen boje. Zdravé oko se mu blýskalo šílenou zuřivostí. Z dálky byly slyšet zvuky bitevní vřavy.

"Jdeme," řekl. "Čeká nás ještě spousta zabíjení."

TŘINÁCT

"Samozřejmě vůbec nepochybuji o tvém královském slovu, ale myslíš, že to vydrží?" zeptal se Ivan Petrovič Stragov opatrně. Ledová královna byla obvykle velmi chladná a klidná, ale když ztratila trpělivost, bylo to zlé jako sněhová bouře v Severních pustinách.

"Vydrží to, starý příteli," odpověděla a spokojeně si prohlížela své dílo. "To ti mohu slíbit."

Její jistota ho přesvědčila, ačkoliv kdyby to neviděl na vlastní oči, nikdy by něčemu takovému neuvěřil. Ledová královna byla opravdu mocná čarodějka. Ivan se díval, jak stála u líných šedých vod řeky a prováděla svá kouzla. Rozpřáhla ruce a přivolala východní a západní větry. Na řeku začal padat sníh a vzduch se neuvěřitelně ochladil. Za několik okamžiků se na hladině vytvořila silná vrstva ledu šířící se ohromující rychlostí od místa, kde Ledová královna stála. Během minuty se vytvořily mohutné ledové kry. Během deseti minut celá řeka zamrzla. Ležel teď na ní sníh a nebýt příkopu podél břehů, nepoznal by, že tam vůbec je.

"Jedeme," řekla carevna. "Udrží nás to."

Aby proměnila slova v činy, pobídla koně do trysku a přehnala se přes zamrzlou řeku. Gospodarovo vojsko ji s vítězoslavným křikem následovalo.

"Podívej, tam nahoře!" ukázala Ulrika na oblohu. Max vzhlédl. Napůl očekával, že uvidí harpyje, jak se na ně řítí. Opravdu spatřil několik těch ohavných netvorů, ale letěli vzhůru a útočili na cosi mohutného snášejícího se z oblaků. "To je Duch Grugniho" řekla Ulrika užaslým hlasem. Sigmor buď pochválen, pomyslel si Max poněkud zahanbeně. Alespoň se odtud budeme moci dostat. Viděl, jak z boků lodi vyšlehuji blesky. K zemi začaly přšet mrtvé harpyje.

Kelmain pohlédln na bratra a uviděl v jeho tváři svou vlastní únavu. Žádná živá bytost by napětí posledních dní nepřestála bez následků. Zacházeli s mocí, která byla za normálních okolností vyhrazena vyšším démonům, a to je vyčerpalo téměř k smrti. Zpětná vazba magie ze zničených věží je divže nedohnala k šílenství. Mnozí z jejich učňů takové štěstí neměli. Svíjeli se opodál ve sněhových závějích a něco blekotali. Ani on, ani bratr zatím nedokázali sebrat síly k tomu, aby je zabili.

"Také jsi to cítil, bratře," konstatoval Lhoigor.

Kelmain se zmohl jen na přikývnutí. Ze západu vycítili velice silný magický proud, mocná lidská kouzla přivolávající chladivou moc kisleveské zimy. Na severu se zvednul další vír, odlišný, poznamenaný Chaosem, ale také mocný. Kelmain předpokládal, že jde o skaveny, a byl si jist, že bratr by s ním souhlasil. Takové moci by se dvojčata za normálních okolností nezalekla. Na světě bylo jen málo mágů, kterých se báli. Ale tohle nebyly normální okolnosti. Ani jeden z nich nebude v příštích dnech v plné síle. Apokalyptické energie, které dnes osvobodili, z nich vysály většinu jejich moci.

Blížil se k nim jezdec. Kelmain si ho pozorně prohlédl a všiml si stříbrné přilby, podle níž poznal jednoho z Arekových osobních posílů. Jezdec se přihnul rovnou k nim a zastavil koně: "Pán Arek vám nařizuje, abyste uhasili požár ve městě," houkl nadutě.

Kelmain pohlédln na bratra. Lhoigor pohled opětoval. Pak se společně zahleděli na posla. "Vyříd' pánu Arekovi, že musíme s lítostí jeho zdvořilou žádost odmítnout," řekl Kelmain.

"C-cože?" vykoktal válečník Chaosu.

"Bohužel je to v tomto okamžiku nemožné," vysvětlil Lhoigor.

"Nemožné? Pán Arek vás nechá stáhnout zaživa."

"Není zrovna chytré nám vyhrožovat," řekl Lhoigor.

"Vlastně je to hodně hloupé," dodal Kelmain. Sebral síly a roztavil všechny poslovy zbraně. Kapky kovu zasyčely ve sněhu.

"To bylo nemoudré, bratře," řekl Lhoigor s uznalým úsměvem.

"Ale zasloužil si to."

"Co teď uděláme?"

"Budeme se dívat a čekat. Myslím, že pán Arek brzy zjistí, že se štěstí obrátilo proti němu."

"Varovali jsme ho, že hvězdy nejsou ve správném postavení. Ale poslouchal nás?"

"Jak dlouho myslíš, že démoni vydrží na téhle pláni? Je jsi měl na starosti ty."

"Nanejdýš ještě hodinu. A je docela možné, že ani to ne."

"No, na jihu jsou teď další velitelé a stezky Prastarých budou brzy otevřené."

"Pak rozhodně musíme zjistit, co se stane."

Felix srazil další bestii. Ztratil už přehled, kolik jich od chvíle, kdy se dostali do bludiště postranních uliček kolem chrámu, zabili. Rozhlédl se. Zdálo se, že trpaslíci se dobře baví. Zabíjeli a šklebili se přitom jako šílenci. To se ovšem dalo čekat. Byli už blízko nalezení dlouho očekávané záhuby.

Odrasil útok mohutného barbara oblečeného v kožešině. Kolem krku měl náhrdelník z dosud krvavých uší. Felix viděl, že mnohá z nich jsou dost malá, pravděpodobně dětská. Muž cosi zahulákal nesrozumitelným jazykem a pokusil se Felixovi zasadit svým černým železným mečem další neohrabanou ránu. Felix se shýbl a s chladnou krutostí, o níž ani nevěděl, že ji v sobě má, mu pomalu probodl břicho, a ještě než meč vytáhl, otočil jím. Když se vřeštící muž skácel k zemi, kopl ho ještě pro dobrou míru do úst.

"Podívejte, tam nahoře!" slyšel Ulliho výkřik. Felix riskoval pohled vzhůru a navzdory zoufalství cítil, jak mu srdce v hrudi stoupá. Nad nimi letěl dobře známý obrys Ducha Grugniho. Vypadalo to, že Malakai Makaisson se vrátil. Felix mohl jen doufat, že s sebou veze posily.

Ačkoliv pochyboval, že by se do vzducholodě mohlo vejít dost mužů na to, aby něco změnili.

Hořící budova vedle Areka se zhroutila. Z jiné vyšlehla hradba plamenů, která ho i s jeho rytíři zahнала do jedné z postranních uliček. Arek zvedl tvář k obloze a zamával pěstí. Ze vzducholodi na obloze se snesla další černá bomba. Výbuch vyhodil Areka ze sedla. Kde zůstaly harpyje? A proč jeho čarodějové nezničí tu prokletou vzducholod' blesky? Rozhlédl se a viděl, že výbuch zabil několik jeho osobních strážců. Ostatní prchali. Zjevně si ho v tom zmatku kouře, plamenů a výbuchů nevšimli.

Stejně na tom nezáleželo. Opodál se ozýval válečný ryk bestii. Najde je, shromáždí je k sobě a vrátí se do boje. Pro své osobní čaroděje chystal při návratu víc než jen tvrdá slova.

Thanquol se díval, jak se směrem k jeho vojsku valí jedna vlna bojovníků Chaosu za druhou. Obrovští válečníci vykřikující jméno Krvavého boha se divoce hnali sněhem; vypadalo to, že přemohou i válečnou havěť. Thanquol už musel dvakrát použít svou magickou moc, aby je zahnal zpět, a dvakrát se zase hned vrátili. Použil černé magie z okolí, aby své vojáky donutil k dosud u skaveniho vojska nevidaně zuřivým činům, a sotva to stačilo. Thanquol by už dávno použil únikového kouzla, aby se z bitvy dostal, nebýt jistoty, že bez něho Tvůrci prohrají a jeho že Khornovi jezdci brzy dohoní. Na to stejně ještě možná dojde, pomyslel si, sežvýkal kus čištěného chaotitu a nechal si osvobozenou sílu protékat volně žilami.

"Vracejí se! Zase se vrací!" křičel mu do ucha Izák Grottle.

Thanquol si předsevzal, že jestli dojde k nejhoršímu, rozbije předtím, než se pokusí o únik, toho vypaseného Tvůrce na atomy.

Ivan Petrovič Stragov projížděl řadami vojska Chaosu a sekal šavlí do všeho, co se mu připletlo do cesty. Krvavě rudá obloha nad ním se mračila. Celý pekelný obraz bitvy vhodně osvětlovala hořící Praag. Před ním se řvoucí bestie hnaly ke svým zákopům. To, že všechny příkopy vykopaly jen na straně přivrácené k městu, bylo další známkou jejich přehnané sebedůvěry. No, pomyslel si Ivan, teď za svůj omyl zaplatí.

Před ním někdo zapálil gigantický katapult. Obléhací stroj vzplanul jako obří pochodeň. Vedle něj se bila Ledová královna a její osobní strážci. Carevnický meč zářil. Podél jeho ostří se blýskaly prastaré runy. A pak byla poslední bestie široko daleko mrtvá.

Ve chvíli ticha Ledová královna promluvila: "Toto místo páchne černou magií. Byla sem přitahována síla, jakou svět neviděl po celá staletí. Byli tu démoni, ano, a horší věci."

"Co může být horšího než démoni, Výsosti?" zeptal se Ivan zvědavě.

"Lidé, kteří je dokážou vyvolat."

Ivan si tím nebyl jist, ale nehodlal se hádat. Vpředu viděl nové nepřátele valící se z bran Praag. Byly jich tisíce; slintali bojechtivostí a dychtili zemřít v boji.

"Zdá se, že těmi se budeme muset zabývat až později, má královno," řekl.

"Ano, starý příteli, protože nyní musíme čelit opravdovým démonům."

Při pohledu na zářící postavy uprostřed blížící se hordy Ivan přesně pochopil, co měla na mysli. V rychlosti věnoval svoji duši a duši své dcery Ulrikovi a potom se opět připravil k boji.

* * *

Max šplhal po houpajícím se lanovém žebříku do kupole vzducholodi. Vítr ho šlehal do obličeje, když se naposledy podíval dolů. Z té výšky se mu točila hlava. Ulice hořícího města byly hluboko pod ním. Ulrika mu zamávala a potom se rozběhla za vévodovými vojáky. Modlil se, aby se jí nic nestalo. Měla pro něho stejnou cenu jako vlastní život. Naštěstí jí teď nic nehrozilo. Nikdo neopouštěl vnitřní město a netroufal si ven do toho pekla.

Shrbený trpaslík oděný v kůži, mechanik a trollobijce Malakai Makaisson, už čekal, aby ho pozdravil. Koženou leteckou helmu měl kvůli hřebenu vlasů rozříznutou. Křišťálové brýle, které nosil při letu gyroptérou měl posunuté na čelo.

"Dal sis na čas, Malakai," řekl Max, ale jak natahoval ruku, aby se chytil Malakaiovy, široce se usmíval.

"Ano, měli sme kapku potíže se strojem, a taky trošinku nesnáze s čelníma větrama. A taky nákej čásek trvalo, než sme sehnali všechny mládence do kupy," odpověděl Makaisson. Vypadalo to, že se dokonce trochu stydí. "A Duch je taky kapánek přetíženej."

"No, lépe pozdě než nikdy."

"To taky dycky říkám. A kde sou Gotrek a mladej Felix Jaeger? Voni s váma nejsou?"

Teď byla řada na Maxovi, aby se zastyděl. "Nevím, kde jsou. Naposledy jsem je viděl na vnějších hradbách. Nejspíš teď bojují ve městě. Do pevnosti se nedostali."

"No, estli tenhle šrumecek někdo přežije, budou to tidle dva, takže se rači pustím do práce."

"A co to bude?"

"Král trollobijců mě požádal, abysem sem dovez jeho bojovníky. Sou nacpaný v každém koutě a v každé škvíře a dohromady jich tu musí bejt nejmíň sto. Některý sou dokonce nahoře v balonu. Měli bysme je dostat na zem, aby se do toho mohli vložit a já se moh pustit do pořádný práce a zabíjet bestijáky."

Zatímco to říkal, nebezpečně vyhlížející trpasličí bojovníci se tlačili chodbou a šplhali dolů po žebříku.

"Chtěl sem zrovna letět zpátky a dovízt vostatní, ale vypadá to, že se nemusím vobtěžovat. Než se vrátím, může bejt klidně už po boji."

"Každá pomoc je dobrá, Malakai."

"Jo, no, přidělal sem tady na Ducha nákej nový zbraně. Jak budou hoši dole, hned vám je ukážu. To byla taky jedna z věcí, který mě zdržely. Myslel sem, že na todleto bude možná potřeba něco extrovního."

Max uvažoval, co to jen Malakai Makaisson mohl s sebou přivést, aby to mohlo změnit průběh bitvy. Věděl, že jestli to někdo může dokázat, je to právě on.

"Je tenhle poslední?" zeptal se Felix.

"To by Snorri neřek!" řekl Snorri a zíral do šera. Sníh tající v žáru hořících budov mu začal kolem nohou vytvářet louže. Krev se mísila s vodou. Plameny, které se v nich odrážely, vypadaly v té narudlé směsi podivně.

"Kam se tedy všichni poděli? Vypadá to, že jich tu je méně než před minutou."

"To je, protože jsme jich tolik zabili, mladíku," prohlásil Snorri samolibě. Felix potřásl hlavou. Je opravdu možné, aby někdo tak hloupý jako Snorri Nosohryz mohl být stále naživu? pomyslel si.

"Človíček má pravdu," řekl Gotrek. "Něco je odlákalo a nebyl to jen Duch Grugniho"

"Co to má Makaisson asi za lubem?" zeptal se Ulli. "V jednu chvíli je nad námi a bombarduje uctíváče Chaosu a vzápětí je pryč."

"Myslím, že ho jen odsud nevidíme," řekl Felix. "Řekl bych, že zamířil k pevnosti. Nejspíš přivezl nějaké válečníky nebo zbraně."

"To brzy zjistíme," řekl Bjorni. "Pojďte, jdeme hledat další bestie."

"To se Snorrimu zdá jako dobrý nápad," řekl Snorri.

* * *

"A když zatáhnete za tudletu páku," řekl Makaisson a zatáhl za páku, "začne se na ty zmetky sypat alchymické voheň. Takle."

Max věděl dost, aby chápal, o co jde. Byla to tatáž hmota, jakou používali na hradbách do obléhacích strojů.

Nedokázala ji uhasit ani voda, ani sníh. Vydržela hořet celé dny. Výkřiky zvedající se zdola Maxovi prozradily, že bestie to právě zjišťují na vlastní kůži.

"Malakai, není nebezpečné vozit alchymický oheň ve vzducholodi? Pořád mluvíš o nebezpečí požáru a tohle je ta nejhořlavější hmota, kterou magie zná."

Malakai zatáhl za další kontrolní páku a otočil kormidlem. Loď se obrátila a letěla přes hordu Chaosu zase zpátky. "Jo, nó... to máš pravdu, víš, ale myslel sem, že pro jednou to za ten risk stojí. Nenapadlo mě nic, co by se tomu vyrovnalo. Možná kromě tohotoletoho," řekl a zatáhl za další páku.

"Co je to?" Zdola uslyšeli ohromný výbuch.

"Zatraceně veliký bomby. Střelnej prach. Spousta střelnýho prachu. Stálo to majlant, ale platil to král trolobijců, tak proč ne?"

"Malakai, ty jsi šílenec," zachvěl se Max. Alchymický oheň a tuny střelného prachu v přeplněné vzducholodi letící bouří. Byl zázrak, že vůbec dorazili. Kdyby to byl věděl, nikdy by se nebyl dobrovolně přihlásil, že půjde na palubu a zpraví trolobijce o situaci. Tohle bylo pravděpodobně nejnebezpečnější místo bitvy.

Stačí, aby ochranné kouzlo, kterým vzducholod' obklopil, prolomila jediná ohnivá koule, a síla výbuchu vyhodí všechny až na Morrislieb. Není divu, že Malakai letí jen se základní posádkou. Spíš je zázrak, že mu vůbec někdo zůstal. "Něco ti ale povím, Maxi. Párkrát sem si málem nadělal do kalhot. Todleto už nikdy neudělám. Ani když se dožiju pětistovky."

"To rád slyším," řekl Max. Přemýšlel, jak se daří Ulrice.

Že by i teď bojovala ve městě? Malakai zatáhl za další páku. Ozval se dlouhý pískavý zvuk a potom ohlušující výbuch. "Skvělý," řekl Malakai a díval se dolů za sebe. "Napálil sem to do těch velkejch oblíhacích věží."

"To znělo jako výbuch," řekl Felix. "A veliký. Co je zase tohle za čertovinu?"

"Já bych řekl, že to je Malakai Makaisson se svými zlepšováky," řekl Bjorni. Viděli loď před několika minutami a věděli, co všechno dokáže trasličí mechanik vymyslet.

"Vypadá to na spoustu výbuchů," řekl Snorri. Také měl pravdu. Znělo to jako neustálé dunění hromu v dálce. Zem se otřásala a některé hořící budovy hrozily zřícením. Rozběhli se na nějaké otevřené místo a najednou je do nosu udeřil podivný chemický zápach. Gotrek hlasitě zavětlil.

"Alchymický oheň. Tohle si do vzducholodi vezme jen takový naprostý šílenec jako Makaisson."

Znělo to skoro, jako by ho obdivoval.

Kelmain a jeho bratr sledovali obrovskou vzducholod' letící nad hordou Chaosu, která se valila z hořícího města.

"Je pod ochranou," konstatoval Kelmain. Díky svým čarodějnickým smyslům viděl ochranné runy jasně jako hořící maják.

"A mocnou," souhlasil Lhoigor. "Ale kdybychom na to měli dost času, dokázali bychom ji prolomit."

"Kdybychom měli dost času a až se zotavíme, jsi chtěl říct, bratře," šklebil se na něho šibalsky Kelmain.

"Myslíš, že bychom se o to měli pokusit?"

"Ne. Ať se stane cokoliv, Arekovo vojsko je odsouzeno k prohře. Měl nás poslouchat, hlupák. Proč plýtvat silami, abychom zabránili nevyhnutelnému? Budeme je potřebovat, abychom se odsud dostali."

"Obávám se, že máš pravdu," přisvědčil Lhoigor.

"Jaro nám neuteče," řekl Kelmain. "Jakmile se otevrou stezky Prastarých, budeme moci uskutečnit své záměry. Budeme moci spojit ostatní velitele a postoupit s velkým plánem."

"Arek ještě může vyhrát," zasmál se Kelmain.

"Opravdu si myslíš, že je to možné? Řekl bych, že se mu postavily prastaré síly. Začínám cítit, že démoni ustupují."

"Tak to abychom snad šli - dříve než uvízneme mezi poraženými."

Oba čarodějové zagestikulovali. Vzduch se rozechvěl a v mžiku byli pryč. Zůstaly po nich jen mrtvoly asi dvanácti učňů, které obrali o sílu.

Arek vedl bestie ulicí. Sotil zlostí. Cítil, že se situace obrátila proti němu a že není tam, kde by měl být. Právě teď by měl vést své vojsko proti Kislevanům. Při pohledu na obrovskou vzducholod' rozsévající smrt v jeho řadách věděl, že budou potřebovat někoho, kdo je tváří v tvář útoku udrží pohromadě.

Kde jsou ti čarodějové? Už ji přece dávno mohli vyhodit do povětří. Znovu zaklel. Kdyby se jen v prvním útoku nebyl zbavil harpyjí, mohly ji i navzdory těm smrtícím zbraním shodit. Takhle jich ale bylo příliš málo a nedostaly se ani přes ty dáblské kanóny. No, z chyb se člověk učí, pomyslel si. Příště už budu chytřejší.

Před sebou mohl vidět ohromný dav. Bestie se bily s lidmi a trasplíky. Připravil se na nadcházející boj. Těšil se na něj. Už je to dlouho, co si naposledy dopřál potěšení z krveprolití, a téměř zapomněl, jak je příjemné cítit fyzickou převahu. V bitevní vřavě bylo cosi prvotního. Právě v takových chvílích chápal, proč se lidé dávají do služeb Krvavého boha, Khorna.

Zaútočil na něho muž v kytlici s okřídleným Ivem. Byl bledý a měl rozšířené, bezduché oči. Ze rtů mu kapala pění. Arekovi bylo jasné, že je posedlý, takřka bez sebe strachem a zuřivostí. Vrhle se na něho a přitom vykřikoval nesrozumitelné výzvy. Arekův obličej se za přilbou zkroutil do pochmurného úsměšku. Tohle snad bylo až příliš snadné.

Voják se rozmáchl a pokusil se Areka udeřit do hlavy, ten však svým runovým mečem výpad snadno odrazil a z protivníkovy zbraně odlétly úlomky oceli. Jediným mávnutím sekery mu pak usekl hlavu. Vzápětí se vrhl do bitevní vřavy; cestou sekal na všechny strany. Žádná rána nedopadla vedle. Odlétaly končetiny, padaly hlavy, na dlažbě

zůstávaly krvácející trupy s vyhrzlými vnitřnostmi.

Arek se poddal radosti z boje a bil se s chladnou přesností Tzeentchových přívrženců. Tohle byla hra pro potěšení. Každá rána znamenala pohyb, každé odrazení rány protipohyb, každý krok a každé přenesení váhy musely být přesně propočítány. S oslnivou rychlostí a matematickou přesností vyhodnocoval situaci kolem sebe. Pohyboval se vřavou jako vír smrti zmitající titěrnými smítky masa a krve. S každým dalším úderem srdce poslal na věčnost jednu duši. Byl skoro vděčný řetězci neočekávaných událostí, který ho svedl z cesty až sem, do nejtemnějšího srdce bitvy. Už příliš dlouho jsem byl velitelem, pomyslel si. Potřeboval tuto krvavou lázeň, aby si znovu připomněl, že je válečník stejně jako uctívači Khorna.

Najednou poblíž vycítil mocnou magickou sílu, o níž věděl, že je jemu a jemu podobným nepřátelská. Myslí mu probleskl obraz trolobijce se sekerou. Je možné, aby trpaslík přežil a vrátil se do boje? Jestli ano, je už příliš pozdě s tím něco dělat.

Něco mu radilo se stáhnout, utéct od toho, ať už je to cokoli, protože by to mohlo skoncovat s jeho smrtelnou existencí. To, co mu umožnilo žít tak dlouho a dostat se tak vysoko, vědělo, že nestojí za to riskovat, že i když je velmi málo pravděpodobné, že bude poražen, stát se to může. Kdyby tomu nenaslouchal, nedostal by se tam, kde je dnes. Nesmrtelnost byla koneckonců zčásti dílem náhody a zčásti záležitostí minimalizace nebezpečí. Když žil člověk dost dlouho, musela jednou přijít šance, byť jedna z milionu.

Zároveň ale věděl, že tu má nepřítele sobě hodného, nepřítele mnohem většího, než jsou ti nicotní smrtelníci kolem něj. To, co tak dlouho spalo a co se probudilo ve vzrušení bitvy, se chtělo hrozbě postavit a přemoci ji. A Arek byl dostatečně moudrý, aby věděl, že tohle se líbí i jiné stránce jeho osobnosti. Byla pochována až na samém dně jeho duše a měla už toho dlouhého života po krk. Měla už dost věčného válčení a nudil ji už věčný koloběh zápasů a bitev. Věděl, co to je. Byl to nepřítel v jeho nitru, slabošská lidská stránka, která měla občas strach nebo cítila vinu a která už s tím vším chtěla jednoduše skoncovat.

Věděl, že tuhle stránku bude muset zničit. Bylo to závaží strhávající ho zpátky, poutající ho ke smrtelnosti, která z porážky a zkázy činila pokušení. Věděl, že by měl z téhle bitvy odejít a vyhnout se síle, jež se blížila. A přesto nemohl. To hluboko ukryté já, ta slabá, kňourající patetická bytost, již pohrdal, měla stále ještě sílu, stejně jako svůdnost válčení a touha něco si dokázat. To všechno se proti němu spiklo a nutilo ho jít kupředu a zabíjet, zatímco jeho moudřejší já vědělo, že by měl zmizet.

Felix Jaeger si otřel z čela pot. Všiml si, že má červený rukáv. Krev, pomyslel si. Otázka zněla: je to jeho krev, nebo patřila někomu jinému? Nevěděl. Nic necítil. Žádnou bolest. To ovšem samo o sobě nic neznamenalo. Mnohokrát předtím utřil v bitvě zranění, aniž by si toho všiml dříve, než bylo po boji. Chtěl zvednout ruku a dotknout se čela, aby zkusil, jestli nenahmatá ránu, ale netroufal si. Všude kolem zuřil boj a polevit v bdělosti by jen na okamžik by se mohlo rovnat sebevraždě.

Vpravo viděl Ulliho obklopeného houfem bestii. Mladý trpaslík byl samá rána a podlitina. Vestu měl roztrhanou, někde přišel o botu a na holé noze měl dlouhý šrám, ze kterého pomalu vytékala krev na dlažbu. Přesto bojoval dál. Sekerou rozdrtil jedné z bestii lebku, až se kolem rozlétlý úlomky kostí a kusy mozku.

"Tumáš, bestie!" zařval hlasitěji než obvykle. "Na co vy ostatní čekáte? Pojdte si pro smrt!"

Bestiím nemusel říkat dvakrát. Krvežíznivě vyly a vrhaly se na mladého trpaslíka, který se držel naživu jen díky zoufalé obraně. Felix viděl, že už dlouho nevydrží. Nestaral se, jestli mu za to, že si zahrává s jeho hrdinskou smrtí, trpaslík poděkuje, nebo ne, a přispěchal mu na pomoc. Zasáhl jednu překvapenou bestii do boku. Začala kašlat krev a než zemřela, ještě se po něm naposledy instinktivně ohnala. Za to, že mu hlava zůstala na krku, vděčil Felix jen tomu, že se rychle sehnul.

Nízkým seknutím ochromil další bestii a dorazil ji rychlým bodnutím do hrdla. Z deště ran, který se na něho vzápětí snesl, poznal, že na sebe upoutal pozornost většího množství nepřátel. Teď už se mu to přestávalo zamlouvat. Couval, zoufale odrážel výpady a modlil se k Sigmarovi, aby ho nějaká bestie nenapadla ze strany, jako to on právě udělal jim. Kde je Ulli? uvažoval. Teď je vhodná chvíle, aby mu oplatil pomoc.

Bestie byly mnohem silnější než on a jen jeho rychlost a zkušenosti ho udržovaly tváří v tvář několikanásobnému útoku naživu. Odrazil další ránu a síla úderu mu málem vyrazila meč z ruky. Zaklel, ránu vrátil a přitom protivníkovi ut'al dva prsty. Ten překvapeně upustil kyj. Felix využil příležitosti a dříve, než se stačil vzpamatovat, zabodl mu meč do slabiny.

Měl pocit, jako by spadl do rozbouřeného moře, vlny zuřivého boje jím zmítaly sem a tam a proudy bitvy ho unášely pryč od přátel. Oči mu zalil pot, takže skoro neviděl. Měl podivný pocit, jako by se odpoutal od vlastního těla. Bojoval mechanicky a uvědomoval si, že ho únava zpomaluje a že s tím nemůže nic udělat. Věděl, že když přežije a bude bojovat dál, únava poleví a síla se mu vrátí. Bylo to nezvykle příjemné vědomí. Kdysi by byl uprostřed tohoto moře mečů a seker vydešený, ale na společných cestách s Gotrekem se z něho postupně stal zkušený veterán.

Dvě bestie před ním se náhle svalily na zem a on musel zadržet ruku, aby neprobodl Ulliho. Trolobijce měl v očích výraz zuřivé radosti. Podobný výraz Felix viděl jen ve tvářích trpaslíků zabraných do rozjímání o zlatě. Pochyboval ale, že Ulli teď myslí na zlato.

"Dostal jsem další dva z těch parchantů!" zařval, radostně rozpráhl paže a zamával zbraní k obloze, jako by vyzýval samotné bohy: "Pojdte na smrt!"

A to byla jeho poslední slova. Zezadu mu na hlava dopadla sekera. Felixovi vlétly do obličeje úlomky kostí a masa. Posedla ho krvavá zuřivost. Vrhł se do bitevní vřavy a bojoval s obnovenou silou a zoufalou touhou zabíjet. Neměl Ulliho zvlášť rád, ale sdíleli spolu mnohá nebezpečí. Vidět smrt někoho, koho znal, bylo mnohem osobnější než vidět umírat někoho cizího. Byla to hrozivá připomínka vlastní smrtelnosti, taková, kterou mohl zahnat pouze zuřivou

ponstou.

Pod jeho mečem padala bestie za bestií. Felix bojoval jako nikdy předtím. Dosáhl nové úrovně zručnosti, rychlosti a zběsilé krvežíznivosti. Barbar za barbarem podléhali jeho blýskajícím se ostří. Viděl, jak těsně před smrtí vstupuje do jejich očí strach a bez milosti je zabíjel. Veškerý soucit v něm vyhořel. Pouhou přítomností začal naplňovat své nepřátele hrůzou. Stačil jen výraz v jeho tváři, aby se otrlí válečníci dávali na ústup. Okamžik zaváhání je stál život. Místo, aby úder odrazili, stáli jako zkamenělí a Felixovi ta vteřina převahy stačila.

Všiml si, že jeho zuřivý boj upoutal pozornost různorodého hloučku lidí: strážných, domobrany a obyvatel města ozbrojených motykami, hráběmi a domácím nářadím. S povzbuzováním a řevem se vrhali do boje po jeho boku.

Koutkem oka zahlédl červený záblesk. K uším mu dolehl válečný pokřik třásleků a spatřil Gotreka brodícího se mořem nepřátel, sekeru vysoko nad hlavou, nezastavitelného jako příliv. Ten je jim ještě lepším příkladem než já, uvědomil si Felix.

"Za mnou!" zařval a začal se prosekávat k trolobjici. Obránci zajásali a následovali ho.

Ulrika se dívala dolů z hradeb a hledala cíle. Rozhodně jich nebylo málo. Městem pobíhali uctívači Chaosu a cestou zmrazovali a zabíjeli. Napjala tětivu, vypustila šíp a odměnil ji pohled na umírajícího nájezdníka v medvědí kůži.

Automaticky vytáhla další šíp, nasadila ho na tětivu a pátrala po dalším cíli.

Už ani nevěděla, kde ten luk vzala. Možná ho vytrhla z rukou nějakému zraněnému obránci. Na tom nezáleželo. Důležité bylo jen, že ho měla a mohla zabíjet netvory, kteří poskvřňovali ulice Praag. Měla v úmyslu je za tu svatokrádež nechat zaplatit krví.

Zatímco její tělo dělalo to, co je naučila dlouhá léta cviku, její mysl se zaobírala Felixem a Maxem. Přemýšlela, kde asi jsou. Dokonce by ráda viděla i Gotreka nebo některého jiného trolobjice. Potřebovala v tomhle světě naruby spočinout zrakem na něčem známém. Nic takového ještě nikdy nezažila. Celý její svět i její život se scvrkly pouze na tento okamžik a toto místo. Jako by všechno, co se stalo předtím, byl jen sen. Nebyla žádná budoucnost. Nebyla žádná minulost. Jen tohle šílené peklo zkázy a smrti.

Zvláštní ale bylo, že jí to bylo lhostejné. Měla radost, cítila se zvláštním způsobem osvobozená. Tížily ji jen bezprostřední starosti. Dobře nyní chápala, proč mají někteří muži boj raději než víno, ženy nebo jiná potěšení. Stejně jako všichni kolem byla na pokraji smrti a zároveň měla ve svých rukou vládu nad životem a smrtí a utvrzovala ji každým dalším vypuštěným šípem. Byl to pocit, který se dá popsat jen jako božský. Možná proto někteří z těch zloduchů tam dole následují Khorna. Možná nejsou o nic krvelačnější než ona, jen už získali návyk na vzrušení z boje na život a na smrt. Možná tohle bylo kouzlo Krvavého boha. Přemítala, jestli i tyto myšlenky nejsou součástí nějakého zvláštního kouzla, které má smrtelníky přilákat na stranu Chaosu. Rozhodla se o tom nepřemýšlet. Teď na tom nezáleželo. Měla svůj luk. Měla cíle. Dokud jí bude bušit srdce a dokud její oči uvidí, má spoustu práce.

Arek si uvědomil, že se nějakým způsobem probíjela zpátky na hlavní ulici. Všude kolem byla hrozná tlačence. Cítil pot a krev a kouř. Nedalo se zjistit, kdo vítězí. Vypadalo to, že bestie a barbaři jsou v pasti a zvolna propadají panice. To ale nemuselo mnoho znamenat. Arek věděl, že válečníci v jedné části pole si vedou jinak než v jiných. Bylo docela dobře možné, že síly Chaosu ovládly město a jen tahle malá skupinka byla odříznutá a zaskočená. To ale Arek mohl snadno změnit.

"Ke mně!" zařval. "Vzchopte se! My zvítězíme!" V jeho hlase bylo tolik sebevědomí a síly, že se k němu obrátily stovky očí. Viděl, jak se válečníkům Chaosu vrátila odvaha a pustili se s novou energií do boje. Poznali ho a věděli, jakou má pověst, a měli v jeho úžasnou moc naprostou důvěru. Stačila jeho přítomnost, aby měli pocit, že vítězství je na dosah. Zatímco ti kolem něho získali sebedůvěru, Arek cítil, že on ji ztrácí. Měl zvláštní pocit, že se mu situace vymyká z rukou a že i bohové jsou proti němu. Byl to hořký pocit, to vědomí, že se od něho bohové odvrátili. Netušil, proč to tak je ani jak k tomu došlo, ale cítil, že je to pravda. Pokoušel se sám sobě namluvit, že se to celé odehrává jen v jeho hlavě, ale věděl, že tomu tak není. Jeho cit pro tok událostí se za ta staletí zkušeností vytříbil a on dokázal výkyvy bitvy vnímat nadlidskými smysly.

O sebe by se nebál, kdyby si stále nebyl vědom té strašlivé nepřátelské přítomnosti. Věděl, že jeho zbrojí zbraně smrtelníků neproniknou a i bez ní se mu žádný válečník nevyrovná. Ale na té síle, která byla nedaleko, bylo něco zneklidňujícího. Podobalo se to tomu, co cítil, když viděl toho trolobjice na hradbách. Dávno zapomenutý pocit si začal propracovávat cestu do jeho srdce. Arekovi chvilku trvalo, než jej poznal. Byl to strach.

Gotrek s Felixem se bok po boku probíjeli k samému srdci bitvy. Rozsévající smrt, vrhali se do míst, kde zuřil nejlitější boj. Kdekoliv se objevili, vlévali umdlévajícím obráncům do žil novou odvahu a ty silně povzbuzovali k nelítostnějším útokům. Ve všeobecné vřavě si Felix v jednu chvíli uvědomil, že se k nim přidali Snorri s Bjornim. Oba vypadali, jako by pracovali na jatkách. Obličej a ruce měli zamazané krví a trup jim pokrývala zaschlá špína, ale tvářili se náramně spokojeně, a když někoho zabili, chechtali se.

Zdálo se, že v divokém rozjaření z bitvy úplně zapomněli na své hledání smrti a měli v úmyslu zabít co nejvíce nepřátel. Pověřivé barbary děsili skoro stejně jako Gotrek a nejspíš trochu znepokojovali i bestie. Trolobjici se nezastavili před ničím, ničeho se nebáli a přesila je nezlomila. Nic nemohlo nasytit jejich hlad po zabíjení. Jako by byli ztělesněním svých prastarých bohů, kteří ožili a vrátili se, aby čelili odvěkým nepřátelům své rasy.

Felix je následoval a měl pocit, jako by šel ve stopách víru zkázy. Zuřivost vyvolaná Ulliho smrtí už pominula a nahradila ji chladná kalkulace. Chtěl teď zabít své nepřátele, stejně jako přežít a stát se svědkem trolobjicových skutků. Všechny strach zmizel. Kdyby měl čas nad tím hloubat, řekl by, že má strach stále, ale že si na něj prostě zvykl a připadá mu normální. Bral ho zkrátka jako něco, co mu zbýstřovalo smysly a urychlovalo reakce.

Cítil, že odpor začíná tuhnout. V davu spatřil černě oděné válečníky Chaosu a bylo velmi pravděpodobné, že se Gotrek a ostatní trolobijci zakrátko utkají s nepřítelem, který je jich více hoden. Felix na okamžik zvažoval situaci a potom se opět ponořil do řvoucího moře bitvy.

Ivan Stragov se díval, jak ze vzducholodi prší bomby a alchymický oheň a jak se valící se vlna bestii proměňuje v hromadu ohořelého masa. Jejich vířskot byl děsivý i pro toho, kdo je nenáviděl. Jen démoni se stále přibližovali a plamenů, které běsnily kolem si nevšímali.

Když se z toho pekla vynořila první vlna netvorů, Ledová královna pokynula rukou a ochromující závan chladu jim zmrazil vzduch v plicích. Ivan upřímně doufal, že je to dokáže zastavit. Na demony už byl příliš starý.

Arek viděl, jak se k němu šerem blíží trolobijci. Opět začalo hustě sněžit. Mrtvá těla, už zcela zakrytá sněhem, ztěžovala chůzi. Okamžitě ten výjev poznal. Bylo to stejné jako ve vizi, kterou mu ukázali jeho čarodějové. Ne. Ne úplně stejné. Některé věci byly odlišné. Bylo tu více trpaslíků a kolem sebe měl více svých lidí.

Vzpomněl si, co mu říkala dvojčata. Budoucnost je nejistá. Oni pracují jen s pravděpodobnostmi. Měl dosud naději. Výsměšný obraz budoucnosti, který mu poskytl Pán proměn, se nemusel naplnit. Už teď se skutečnost od vize lišila. Doufal, že to bude stačit.

Při pohledu na trolobijce ho strach opustil. Trpaslík byl zraněný - to v jeho vizi nebyl. Ani se nepohyboval s takovou zuřivou krutostí, jakou by Arek očekával. Čelil už nebezpečnějším nepřítelům. Nebylo mu jasné, jak by ho mohl přemoci jeden obyčejný bojovník.

Jako by vycítil Arekův pohled, trolobijce vzhlédl. Prolétla mezi nimi jiskra poznání. Arek pochopil, že oba vědí, kdo je v této bitvě jejich opravdovým nepřítelem.

Výdal svůj válečný pokřik a vykročil šílenému trpaslíkovi vstříc.

Felix uviděl blížící se válečníky Chaosu. Poznal jejich velitele. Byl to ten, který městu vyhrožoval první den obléhání, ten, který řekl, že je všechny pobije.

Felix musel uznat, že se Arek snaží svůj slib splnit. Všude se válely mrtvoly. Zvolna je zakrývaly vločky čerstvého sněhu. Tu a tam byla bílá poskvěná červenou krví, černou žlučí nebo jantarovou močí. Ani zuřící bouře nedokázala docela zahladit pach smrti.

Felix se zhluboka nadechl a napadlo ho, jestli už není mrtvý a v pekle. Budovy stále hořely. Z dálky bylo slyšet ohlušující výbuchy a cítit puch alchymického ohně. Bílé vločky, které vítr zanesl k plamenům, se vypařovaly. Všude kolem se ozýval nářek a křik zraněných a umírajících lidí. A nejen lidí. Temnotou se pohybovali také démoni, bestie a jiné stvůry, které si ani nechtěl prohlížet zblízka. V oblacích nad hlavou se začaly objevovat skvrny a pekelný měsíc Chaosu se díval dolů a zastiňoval slabě svítící hvězdy.

Válečníci Chaosu, v čele se svým obrovským velitelem, se teď vydali k nim. Víc Gotrek nepotřeboval. Zuřivě zavyl a vrhl se jim vstříc.

Ach jo, pomyslel si Felix, co jiného mi zbývá? A rozběhl se za trolobijcem k tomu, co považoval za jistou smrt.

Max Schreiber se díval dolů ze vzducholodi. Viděl, jak magie Ledové královny rozmetala blížící se demony. Pochyboval, že za normálních okolností by je i tak mocné kouzlo dokázalo zadržet, ale démoni teď byli oslabeni, černá magie, kterou byla oblast nasycená, pomalu odtékala a zaklínadla poutající je k této pláni se rozplývala. Max už necítil přítomnost dvou čarodějů, kteří je společně udržovali. Je možné, že utekli? Je možné, že by Kislevané mohli ještě, navzdory vší pravděpodobnosti, zvítězit?

Vzducholod' rozhodně napáchala v řadách Chaosu obrovské škody. O síle Malakaiových bomb nejlépe vypovídaly ohromné krátery. Planoucí jezera plná roztékajících se mrtvol potvrzovala ničivost alchymického ohně. Max pohlédl na Malakaie Makaissona a uvědomil si, že má v určitém smyslu stejnou moc jako kterýkoliv čaroděj - a možná větší. S flotilou takovýchto vzducholodí by mohli změnit dějiny. Ne že by to měl Malakai v úmyslu. Jen nerad se o svá tajemství s někým dělil. Svým způsobem se možná mechanici od čarodějů zase tolik nelišili. Obě profese si žárlivě střežily své znalosti. A proč ne, pomyslel si Max. Koneckonců, vědění znamená moc.

Uvědomil si, že se jen snaží odpoutat svou pozornost od ničivé zkázy pod sebou. Viděl, jak zbytky hordy rozháni kislevská jízda. Útok vzducholodi vyrovnal síly. Jízda teď měla naději, ale jenom naději. Boj ještě nebyl rozhodnut a Max věděl, že vítězství může na tu či onu stranu zvrátit i maličkost.

Před očima mu vířily sněhové vločky. Vzducholod' se chvěla v turbulenci. Podpěrami a lany spojujícími gondolu s balonem hvízdal vítr. Makaisson lod' otočil a Max spatřil město.

Byl to zlověstný pohled. Věže a chrámy byly v jednom plameni. Obrovské budovy, jimž oheň vyžral vnitřnosti, se hroutily. Chvilíkem mu všechno zakryl přival sněhu. Citadela se stále tyčila nad vnitřním městem nedotčená a slibující některým bezpečí. Ohnivé dráhy a výbuchy napovídaly, že se tam stále ještě používají obléhací stroje.

"Tak," prohlásil Malakai Makaisson, "todleto byla poslední bomba. Asi bysme se měli vrátit a konečně se pustit do pořádného boje."

Max na něho užasle pohlédl. Ten maniak udělal pro obrát v bitvě tolik co celé vojsko. Možná právě zachránil před hrozbou Chaosu město, a snad dokonce celou tuto část světa - a teď chtěl riskovat svůj život v bitevní vřavě dole. To považoval za skutečný boj! Max se na něho usmál a Malakai Makaisson mu to oplatil.

"Myslím, že máš pravdu, Malakai. Měl bych jít s tebou a podívat se, co mohu udělat."

"Tak to má být! A teď dost řeči! De se zabíjet."

Arek se ušklíbl. První výpad a trpaslík zavrával. Zdál se být dost pomalý. Sotva stačil úder vykryt tou úchvatnou sekerou. Arek se napomínal, aby nebyl příliš sebevědomý. Ta zbraň měla nesmírnou moc. Jestli existovalo něco, co mohlo proniknout jeho brněním, byla to ona, a Arek neměl nejmenší chuť si to ověřit.

Postupoval dál, plný sebedůvěry. Válečníci Chaosu a bestie za ním hlasitě výskali v očekávání vítězství. Arek si uvědomil, jak se během několika posledních dní naučili trolobijce bát. Pohled na něj a jeho krvavou práci na hradbách jim jistě morálku nepozvedl. Stal se symbolem tvrdohlavého odporu města, stejně jako smrtícím zabijákem, jemuž bylo radno jít z cesty. No, to teď skončí, pomyslel si Arek. Nikdy s nikým neprohrál a dnes s tím začínat nehodlal.

Klidně postoupil kupředu a rozehnal se k dalšímu úderu. Počítal, že klamný výpad mečem odvede pozornost nepřítele od sekery. Zamířil přímo na jeho hlavu. Trpaslík se sehnul a meč mu uťal velký kus obarveného hřebene vlasů.

Následující rána, která mu měla rozseknout hrudní koš a zabořit sekeru do srdce, se setkala s jeho sekerou. Ďábelská ocel narazila do prastarého hvězdného kovu v dešti jisker.

Ten trpaslík je lepší, než jsem předpokládal, pomyslel si Arek. Rozvážně ustoupil a mečem odrazil dva překvapivě rychlé výpady.

Trpaslík bojoval instinktivně, ale přesto byl smrtící jako vlk zahnaný do kouta. Arek měl z toho radost. Tím bude jeho nevyhnutelné vítězství sladší.

Felix souboj zahlédl koutkem oka. Oba soupeři se pohybovali tak rychle, že bylo těžké je sledovat. Jejich zbraně byly jen záblesky světla, jejichž střet končil jiskrami a zvoněním kovu o kov. Je to jako sledovat souboj bohů šermujících blesky, napadlo ho a pak se obrátil zpátky k bestii, která se mu pokoušela useknout hlavu.

Felix se sehnul, udělal výpad dopředu a vrazil bestii meč do břicha. Ohnul zápěstí a změnil úhel směrem nahoru, aby zasáhl srdce nebo jiný životně důležitý orgán. Dlouhodobě to ale nebylo příliš důležité. Takové zranění končilo nevyhnutelně smrtí, pokud k jeho vyléčení nebylo použito magie. Z krátkodobého hlediska mu to však mohlo zachránit život. Mnozí zranění už s sebou stáhli do pekla i svého nepřítele. Felix se tomu chtěl pokud možno vyhnout.

Ustoupil před střikající krví a zluči a obrátil se právě včas, aby vykryl ránu od mohutného válečníka Chaosu ozbrojeného palcátem. Válečník ztratil rovnováhu a Felix mu hbitě podsekl nohy. Jakmile ležel na zádech, vrazil mu Felix meč skrz hledi přilby do hlavy. Cítil praskání kosti a z otvoru v přilbě se vyvalila krev.

Felix si všiml, že Snorri s Bjornim se bok po boku snaží probíjet ke Gotrekovi. Felix si byl jist, že jim Gotrek za zásah do svého osudu nepoděkuje, ale nebyl teď v situaci, aby mohl něco namítat. Koneckonců, velitel hordy byl nejvyšší metou pro každého trolobijce. Padnout v boji s ním by byla smrt, která by nebyla zapomenuta. Upřímně řečeno, on sám by se jí rád vyhnul, ale věděl, že jestli trolobijci padnou, bude jejich osud nejspíš sdílet s nimi. Pokud se ovšem nestane zázrak.

Riskl jeden pohled dozadu na souboj. Pokud mohl soudit, nevyvíjelo se to pro Gotreka příliš dobře.

* * *

Arek už znal svého nepřítele. Trolobijce byl rychlý a měl mocnou zbraň, ale nejen to - jeho proměněné smysly mu napověděly, že mezi trpaslíkem a zbraní existuje jakési spojení. Nějakým tajemným způsobem mu dodávala sílu.

Dvočata měla pravdu. Zbraň za ta léta, co ji používal, trpaslíka změnila. Učinila ho silnějším a houževnatějším, než by byl bez ní. Arek měl s takovými zbraněmi spoustu zkušeností. Chaos jimi obdařil mnohé jeho nepřátele.

Jenže tuto zbraň nevytvořili uctívači Temných bohů. Bylo to něco jiného. Vytvořilo ji něco prastarého a mocného.

Runy planoucí na jejím ostří ji posilovaly, sváděly do ní proudy magické energie a dodávaly jí ostrost, stejně jako tomu, kdo jí vládl, rychlost. A navíc v ní vřela zhoubná síla, nepřátelská Arekovi a všem jemu podobným.

Na tom teď nezáleželo. Arek věděl, že má nad trpaslíkem převahu. V rychlosti a síle se s ním nemohl měřit žádný smrtelník a jeho zbraně byly stejně mocné jako trolobijcovy. Ještě pár okamžiků a bude se dívat na trpaslíkovu mrtvolu.

Znovu vyrazil a ťal mečem po trolobijcově hlavě. Trpaslík uhnul, tentokrát pomaleji, a z rány na spánku mu vytryskla krev. Arekova sekera se opět srazila s jeho a přinutila ho couvnout o další krok. Brzy budou u vchodu do hořící budovy a trpaslík už nebude mít kam ustupovat.

Arek v jeho šíleném oku spatřil zuřivost a něco jako strach. Jeho nepřítel věděl, že je s ním konec. Teď bude nejnebezpečnější. Do posledního útoku vloží všechnu zbývající sílu. Arek soustředil veškerou svou pozornost a připravil se na okamžik konečného vítězství.

Úder do podkolení ho zaskočil naprosto nepřipraveného. Podlomila se mu kolena. Zezdola uslyšel hlas: "Tahle je od Bjorního Bjornissona!"

Otočil se a spatřil druhého, odpudivě ošklivého trpaslíka. Bez rozmyšlení se po něm ohnal. Koutkem oka zahlédl záblesk něčeho kovového pokrytého zhoubnými runami blížícího se k jeho hlavě.

A to byla poslední věc, kterou kdy uviděl. Když umíral, uvědomil si, že si s ním pán Tzeentch nehezky zahrál.

Felix měl dojem, že se to všechno stalo najednou. V jednu chvíli byl Arek na pokraji vítězství a chystal se Gotreka zabít jedinou ranou. V následujícím okamžiku do něho narazili Snorri s Bjornim a všechno se změnilo.

Bjorní válečníka udeřil do levého podkolení a vyvedl ho z rovnováhy. Jeho zbraň se sice od magické zbroje odrazila, ale síla úderu stačila narušit Arekovo soustředění.

Ve stejném okamžiku máchl Snorri naráz sekerou i kladivem. Arek pod mocným úderem zavrával.

I tak byl stále nebezpečný. Při pádu roztal Bjornim lebkou ve dvě a poskytl tak Felixovi pohled na jeho zuby a mozek, bez čehož by se Felix s radostí obešel. Současně se otočil doprava a pokusil se Snorriho zasáhnout sekerou. Trolobijce se kryl oběma svými zbraněmi, ale Arekova sekera prošla skrze ně a odkrojila mu kus masa z hrudi.

Když to Gotrek spatřil, zaklel a máchl sekerou. Ostří z hvězdného kovu při doteku s Arekovým brněním zaskřípalo.

Rozlétly se jiskry. Runy na hlavici sekery svítily jako miniaturní slunce. Pak sekera projela brněním jako nůž

roztopeným sýrem. Arekova hlava se oddělila od krku a odkutálela se Felixovi k nohám. Felix pod kouzlem okamžiku, aniž by přesně věděl proč, přilbu zvedl a zamával jí nad hlavou. "Váš velitel je mrtvý!" zvolal. Z Arekova krku kapala černá krev. Tam, kde se dotkla země, snih syčel a tál. "Váš velitel je mrtvý!" Bestie na něho hleděly a vyděšeně ustupovaly, jako by nemohly uvěřit vlastním očím. Felix pohlédl na Gotreka. Trolobijce si znechuceně odplivl na zkrvavený sníh. "Vypadá to, že jsem byl zase oloupen o slavnou smrt, človíčku!" řekl a zamračil se na Snorriho, jako by za to byl osobně zodpovědný. Snorri pokrčil rameny, prohlédl si zbytky svých zbraní a pak se shýbl, aby zvedl Bjorního sekeru. "Ještě nás čeká spousta práce, Gotreku Gurnissone," řekl tiše. "U Grimmira, to máš pravdu!" zvolal Gotrek. Otočil se a skočil mezi zmatené bestie jako plavec vrhající se do oceánu krve.

Zvěsti o Arekově pádu se nejprve pomalu a potom rychlostí blesku šířily zbytky vojska Chaosu. Prchající bestie zanášely do řad svých soudruhů paniku a zmatek. Ti, aniž by přesně věděli proč, se také připojili k všeobecnému útěku. Sešikovaní obránci vycítili, že se na ně štěstěna konečně usmála, a bojovali s novou energií. Když vévoda Enrik uviděl, že se vývoj bitvy obrací, vyvedl zbytek svého vojska z vnitřního města a pomohl vyhnat bestie a mutanty děrami v hradbách zase ven. S odchodem čarodějů se kouzla držící energii černé magie rozpadla. Démonické válečné stroje ztratily svoji sílu a staly se z nich neživé vraky. Poslední z ničivých démonů zeslábl, vybledl a zmizel v oblacích sírového puchu. U Brány chrličů se vévoda se svými vojáky spojil s jezdci Ledové královny. Uprostřed té spouště se pozdravili, a potom vedli svá vojska, aby završili první vítězství ve Druhé válce proti Chaosu.

Digitalizoval Wendy
3.11.2005